+మోనికా ఐ లవ్ యూ..

అది రోహిణీకార్తం.. ఎండలు పెళపెళమంటున్నాయి. నిప్పులుకక్కే సెగలు– నడినెత్తిన సూర్యుడు తాండవమాడుతున్నాడు. చెప్పులు సహితం వేడెక్కిపోయి కాళ్లు సుర్రుమంటున్నాయి. క్షణక్షణానికీ దప్పిక తీర్చుకుంటున్నా నాలుక పిడచకట్టుకుపోయే నిప్పుల వర్షపు ప్రతాపం.

అది రంగారెడ్డి జిల్లా. సిటీ సివిల్ కోర్టు ఆవరణ అది. జనసమూహంతో , నల్లకోటుల దర్జాదారుల హడావిడితో ఆ ప్రదేశమంతా కిటకిటలాడుతోంది. కేసుగెలుస్తుందన్న నమ్మకం వచ్చిన వారిలో ఆనందం, చిరునవ్వులతో హుషారైన కబుర్లతో అటూ ఇటూ తిరుగుతూ ఒకరికొకరు షేకండ్స్...

కేసు ఉడాయిస్తుందన్న భావన కలిగిన ఉదార మూర్తులు బిక్కుబిక్కుమంటూ బేల మొఖాలతో బెంబేలుపడిపోతూ తమ లాయర్ కరుణకై, అతని దయాదాక్షిణ్యాలకై పడిగాపులు కాసుక్కూర్చున్నారు అరులమీద, బెంచీల మీద. సరిగ్గా అదే సమయం పెద్ద గేటులోంచి సరాసరి లోపలి ఆవరణలోకి పోలీస్ జీపు వచ్చి ఆగింది. ఆ క్షణాన అందరి దృష్ఈ అటే.. పోలీసులు, ఎస్సై హడావిడి చేస్తూ జీపులోంచి కిందికి దిగి - తప్పుకోండి.. తప్పుకోండి- అంటూ కర్రలు ఝాడిస్తూ జడిపించేసరికి దారి– రహదారి ఏర్పడింది.

అప్పుడు అందులోంచి మొదట కుడిపాదం కిందికి మోపుతూ మరో రెండు నిమిషాలకి ఎడమపాదం మరో రెండు నిమిషాలకి ఎడమపాదం నేలమీదకు ఆనిస్తూ అతి సూతారంగా దిగింది అందాల భరిణె– సుకుమారి– అందాల రాశి అయిన మౌనిక.

అందరి కళ్లూ ఆమెపైనే నిలిచాయి. ఆ క్షణాన.. ఎవరీ అందాల రాశి ... ఊర్వశా.. రంభా.. మేనకా.. తిలోత్తమా దివినుంచి భువికిదిగే బదులు పోలీసు జీపునుంచి కిందికి దిగిన ఈ యువతి దేవకన్యా? వివాహితా? అవివాహితా? అనుకుంటూ నోళ్లు తెరిచేశారు అంతా ఒక్కసారి.

అలా అందరూ స్థాణువులై నిలబడిపోయి తనకేసే అదోలా చూడటం, మింగేసేలా గుడ్లప్పగించడం చూసి ఒకవిధంగా తన అందాన్ని అందరూ కళ్లతో కాజేస్తూ నాలుకతో జుర్రేస్తూ ఎగబడిపోతున్నందుకు గర్వపడుతూ మరొకపక్క ఈ అందమేకదా తనికీ చెడుపు కలిగించింది, ఈ అందమేకదా తనకీనాడు ఈ గతి కలిగించిందని కించిత్ వ్యధ చెంది - అలవోకగా అందరివైపూ అదోలా ఒకసారి చూసి -ఊ.. కదులు - అన్న ఎస్సై గద్దింపుకు ఉలిక్కిపడి ఆ తర్వాత తమాయించుకుని అడుగులు ముందుకువేసింది నెమ్మదిగా.

అప్పటికే కోర్టులో ఎక్కడివారక్కడ సెటిలై కూర్చున్నారు. జడ్జి సుత్తితో బల్లమీద కొడుతూ - సైలెన్స్ సైలెన్స్ ప్లీజ్ - అంది.

అటువంటి ప్రశాంత వాతావరణంలోకి అడుగుపెట్టి మళ్లీ గందరగోళం మొదలుపెట్టించింది ఆ అప్సరస మౌనిక,

అందరూ ఆశ్చర్యంగా సందేహంగా ఆమెనే చూస్తూ గొణుకుళ్లు మొదలెట్టారు " ఇంతటి రతీదేవి చేసిన నేరం ఏమిటి? చెప్మా?" అన్న మాటలు లోలోనకాక పైపైకే అనుకున్నారు. ఆ క్షణాన కలిగిన అంతటి ఆశ్చర్యంలో.

మరోసారి జడ్జి హెచ్చరించగా అందరూ సైలెంట్ అయ్యారు. జడ్జి అందరివైపూ ఒకసారి చూసి ఆ తర్వాత వాదితో "ఎస్ కేస్ ప్రొసీడ్ " అంది.

వాది చెప్పగా జవాన్ " మౌనిక.. మౌనిక.. మౌనిక " అంటూ మూడుసార్లు పిలిచాడు ముద్దాయిని.

ఇరుపక్కలా ఇద్దరు ఎస్సైలు ఉండగా బోనుని చేరింది మౌనిక.

బోనులో నిలబడి అందరివైపూ చూసింది. ఆమె తలవంచుకోలేదు. భయపడలేదు, బెదరలేదు, ఆ క్షణాన అందాల ఊర్వశిలో అందం సౌకుమార్యమేకాక మొండితనం, పట్టుదల కక్షసాధించానన్న గర్వం, ఒకరకమైన అహంకారం, పొగరు తొంగిచూసినట్లు ఆమె చూపులు, ప్రవర్తన. ఓ స్త్రీ బేలుగు అసహాయురాలిగా బోనులో నిలబడాల్సివచ్చిందే అన్న బెరుకుతనం లేకుండా నిలబడినతీరే చేప్తోంది. ఆమె కదలికలో దర్జాగా తల ఎత్తుకు నిలబడి చూస్తున్న పద్ధతిలో..

అంతలో జడ్జి " దెన్ యూ కెన్ ప్రొసీడ్ కేస్ " అనటం జరిగింది.

వాదీ, ప్రతివాది ముందుకొచ్చారు. జడ్జికి తలవంచి నమస్కరించి ఒకరు వాదనకు దిగగా, మరొకరు వెళ్లి కూర్చున్నారు.

వాది బోను దగ్గరకు వచ్చి మౌనికను నఖశిఖపర్యంతం చూసి భగవద్గీత పుస్తకం తెచ్చి " అంతా నిజమే చెప్తాను.. అబద్ధం చెప్పను. అని ఈ గ్రంథం మీద ఒట్టేసి చెప్తున్నాను అని చెప్పు" అంటూ చెప్పించాడు.

ఆమె అలాగే చెప్పింది.

కేసు మొదలెడుతూ " నీ పేరు? "

"మౌనిక"

"ఏం మారుపేరు చెప్తున్నావా? "

" కాదు.. నాకావసరం లేదు."

"మరి?"

" ఇది నా అసలు పేరే. "

"మౌనక.. వేరీ నైస్. అంటే నీ ప్రియుడే పెట్టాడన్నమాట ఈ ముద్దుపేరు తమకు " అవహేళనగా అన్నాడు లాయర్

ఆమె ఇబ్బందిగా కదులుతూ జడ్జి వైపుకు చూసింది.

జడ్జ్ బల్లమీద సుత్తితో మూడు సార్లు కొడుతూ - అబ్జెక్షన్ వోవర్ రూల్డ్ - అంది.

- సారీ మీలార్డ్- అన్నాడు లాయర్

జడ్జి అనుమతి నీయగా లాయర్ - ఈ హత్య నువ్వే చేశావా?-

-అవును..-

-ఎందుకు.. ఎందుకు చెయ్యాల్సి వచ్చింది. ఓ నిండు మనిషిని..

-అతడు నన్ను -మౌనికా ఐ లవ్ యూ - అంటూ రెచ్చగొట్టాడు -

-అందులో తప్పేముంది. ఆడదానివి, అందంగా ఉన్నావు, పైగా మాంచి వయసులో పిటపిటలాడుతున్నావు. మగాడిగా అతని కన్ను చెదిరి, మనసు అదిరి నీపై మోజు కలిగి తన మనసులోని ఉద్దేశాన్ని తెలియజేశాడు. అంతమాత్రానికే అతని అంతం చూస్తావా? -

- నాలో ఆ మాటకి ఆవేశం, కోపం పెట్రేగిపోయింది. నే సహించలేకపోయాను. -

-అయితేమాత్రం -మౌనికా ఐ లవ్ యూ- అన్న కేవలం ఆ నాలుగు పదాలకే రెచ్చిపోయి ఆవేశంతో చంపేసి ముద్దాయిలా నేరస్థురాలిగా కఠినమైన శిక్షకు అర్హురాలిగా నిలబడ్డావా ఈ రోజు. -

-కాదు... కాదు... కాదు.. కేవలం ఆ నాలుగు పదాలకే కాదు నేను ముద్దాయినవుతా. ఆ నాలుగు పదాలే నా జీవితాన్ని నాశనం చేశాయి. నాకీ గతి పట్టించాయి. నన్నో దోషిని చేశాయి. నాచేత హత్యనుగావింప చేశాయి. ఆ నాలుగుపదాలే నా పిల్లలకు ఈనాడు తల్లిని దూరంచేసే పరిస్థితిని కలిగించాయి. సార్ ఆ నాలుగు పదాలే చాలు ఈ రోజు నాకీ గతిని కలిగించేందుకు - ఆవేశంగా అరుస్తూ, వలవలా ఏడుస్తూ అంది మోనిక

కోర్టంతా సైలెంట్ గా ఉంది ఆమె ఏడుపు, అరుపులకి,

అప్పటిదాకా ఆమె దాచుకున్న ఆడతనం బయటకు వచ్చింది. బేలతనం బైటపడింది. దీనత్వం పెల్లుబికింది. ఎంతైనా ఆడది ఆడదేకదా అన్న నిర్ణయం అందరికీ ఒకేసారిగా కలిగించింది... ఆ క్షణాన ఆమె అందరిలో.

జడ్జి ఆమెకేసి చూస్తూ - నీవు చెప్పదలుచుకున్నది నిరభ్యంతరంగా చెప్పవచ్చు. నిజాలు దాచక నిర్భయంగా చెప్పటంవలన శిక్ష తగ్గే అవకాశం ఉంటుంది. - అంది

-నాకు కఠినశిక్షపడినా మరణదండన విధించినా నేనేం బాధపడను, భయపడను. నేనెందుకు ఈ హత్య చేయవలసి వచ్చిందో సవివరంగా విన్న వించుకుంటాను.- కేవలం -మౌనికా ఐ లవ్ యూ- అన్న పదానికే నీవు రెచ్చిపోయి

హత్యచేస్తావా?" అన్న ఈ లాయర్ గారి ప్రశ్నకు జవాబు చెప్తున్నాను మిలార్డ్. అంతా విని న్యాయ నిర్ణేతలు మీరం న్యాయం చెప్పినా, మీరం శిక్ష విధించినా ఆనందంగా భరిస్తాను" అంటుండగా ఆమెకి కళ్లు తిరిగి శోషవచ్చినట్లయి బోనులోనే కుప్పకూలిపోయింది.

అదిచూసి జడ్జి "కేసును వాయిదా వేస్తున్నాను. ముందు ఆమెను హాస్పటల్ లో చేర్పించండి. పకడ్బందీగా కాపలా ఉంచి ఆమెకు వైద్యం జరిగేలా చూడండి " అంటూ లేచింది.

అంబులెన్స్ పంపమని హాస్పటల్ కి ఫోన్ చేయగా మరికాసేపట్లో అంబులెన్స్ వచ్చింది.

పోలీస్ కస్టడీతో మౌనికను హాస్పటల్ కు తరలించారు.

అంబులెన్స్ సరాసిర ఉస్మానియా హాస్పటల్ ఆవరణలోకి వచ్చి ఆగింది.

ఎస్సై శ్రీధర్ కేసు వివరాలు చెప్పి ఆమెను జాయిన్ చేయించాడు.

ఎస్సై శ్రీధర్, మిగతా కానిస్టేబుల్స్ బయట కాపలాగా ఉన్నారు. లోపల డాక్టర్, మరో ఇద్దరు నర్సులు ఉన్నారు. చికిత్స జరుగుతోంది.

మరికాసేపటికి డాక్టర్ బయటకు వచ్చాడు.

శ్రీధర్ డాక్టర్ కి ఎదురొచ్చి "వాట్ డాక్టర్" అన్నాడు.

"షీ ఈజ్ ఫుల్ అన్ కాన్షియస్ నెస్. టైమ్ పడుతుంది..."

"వాట్ హ్యాపెండ్"

"నథింగ్ బట్... వీక్ నెస్ ఓన్లీ..."

"ఎంతసేపట్లో స్పృహరావచ్చు"

"చెప్పటం కష్టం. ఐ థింక్ మిడ్ నైట్ అవచ్చు, పూర్తి డిప్రెస్ తో, వీక్ నెస్ తో వచ్చిన లైక్ దకో కోమాటైప్.. బట్ ఇది గంటల్లో తేరుకునే మగత, అందుకే చెప్పా.. నైట్ కానీ, మిడ్ నైట్ కానీ అవచ్చని" అంటూ కదిలాడు డాక్టర్ అక్కడినుంచి.

ఎస్సై కానిస్టేబుల్స్ ని కాపలా ఉంచి తను స్టేషన్కు బయలుదేరాడు. వెళ్తూ వెళ్తూ ఆ కానిస్టేబుల్స్ ని హెచ్చరించి మరీ వెళ్లాడు.

"బీ కేర్ ఫుల్.. బీడీలు కాలుస్తూనో, ముచ్చట్లేసుకునో ఎక్కడికీపోక ఇక్కడే కాపలాగా ఉండండి. ఆమె స్పృహలోకిరాగానే తెలియజేయండి" అన్నాడు.

“అలాగే.. సార్” అన్నారు వారిద్దరూ.

ఎస్సై జీపెక్కాడు. జీపు అటు వెళ్లగానే వీళ్లిద్దరూ అప్పుడే బయటికొస్తున్న నర్సులను చూసి “ఆమెకి ఇప్పుడిప్పుడే మెలకువ వస్తుందంటారా ? “ అడిగారిద్దరూ అనుకోకుండా ఒకేసారి

“ఏం ?” అడిగింది ఒక నర్స్.

“ఆ ఏంలేదు. ఆలా వెళ్లి ఆ బల్లమీద కూర్చుని కునుకు తీద్దామని” జవాబిచ్చాడు ఒక కానిస్టేబుల్.

“ఆ అర్థది. అందుకే మన దేశం ఇట్లా ఏడ్చింది. డ్యూటీ లెగ్గొట్టి కునుకులు తీయబట్టే” అంది మరో నర్స్ నిష్ఠూరంగా, హేళనగా.

“డాక్టర్ గారు చెప్పారుగా... అదే టైమ్ పడుతుందని. మీరు నిశ్చింతగా వెళ్లి అక్కడ కూర్చోవచ్చు” అంది.

అనటమేతరువాయి కానిస్టేబుల్స్ వెళ్లి దూరంగా ఉన్న ఒక బల్లమీద కూర్చుని బీడీలు ముట్టించుకోటం ప్రాంభించారు.

ఎస్సై ముందు బీడీముక్కలు కాల్చే దమ్ములేదు. అలాగని కాల్చకుండాను వుండలేరు అదీ వాళ్ల అవస్థ. అందుకని సిస్టర్ సిగ్నల్ ఇవ్వగానే వెళ్లి కూర్చున్నారు... బల్లమీద అటువైపుకు తిరిగి.

“సిస్టర్” అన్న పిలుపు విని తిరిగి చూశారు నర్సులు.

అప్పుడే వచ్చారు అక్కడికి వాణి, రాణి మాస్టారితో కలిసి.

“అమ్మని చూడొచ్చా లోపలికి వెళ్లి” అడిగింది వాణి.

“కుదరదు. ఆమె పూర్తిగా అన్ కాన్షియస్ నెస్ లో ఉంది” అయినా పోలీస్ కస్టడీలో ఉంది. డాక్టర్ గారి, పోలీసుల పర్మిషన్ లేనిదే ఆమెని చూడటం, మాట్లాడటం కుదరదు స్పృ వచ్చినా కూడా” అంది ఓ నర్స్ కర్కశంగా.

“ఆమె మా తల్లి. తల్లిని చూడ్డానికి, మాట్లాడ్డానికీ కూతుళ్లకి కూడా పర్మిషన్ కావాలా ?” కోపంగా అంది రాణి.

“అవన్నీ మాకు తెలీదు. మీరు డాక్టర్ గారినో, ఎస్సై గారినో పర్మిషన్ అడగండి. మీ సందేహాలు తీర్చుకోండి.” అంతకంటే కోపంగా విసుగ్గా అంది మరో నర్స్ రాణితో

రాణీ , వాణీలు మాష్టారివంక చూశారు. ఆయన కళ్లతో సౌంజ్ఞ చేశారు “శాంతించండి” అన్నట్లుగా.

“ఏమ్మా.. ఆమెకి స్పృహ వచ్చాకైనా వాళ్ల పర్మిషన్ తీసుకునే మాట్లాడతాం, అప్పుడు అబ్జెక్షన్ ఉండదు కదా ? ఎందుకంటే ఆ తల్లి కోసం ఈ పిల్లలు అల్లల్లాడిపోతున్నారు. ఓ పక్క ఖైదీ అవటం, మరోపక్కస్పృహ కోల్పోవటం పాపం తట్టుకోలేక అడిగితే సరిగ్గా జవాబు చెప్పొచ్చు కదమ్మా...” అన్నారు మాష్టారు.

"ఎంతమందికని నిదానంగా చెప్తామండీ. రోజుకి మేం చూసేది వందలాది పేషెంట్లని. ప్రశ్నలతో విసిగిస్తే మాకుమాత్రం ఎక్కడ ఓపిక ఉంటుంది చెప్పండి. పరిస్థితి అర్థం చేసుకోలేనంత పసిపిల్లలేం కారుకదా" విసుక్కూంటూ ఓ నర్స్ సమాధానం ఇచ్చింది.

"మీరు ఇక్కడ ఉన్నా ఎం లాభం లేదు. ఆమెకి ఏ అర్థరాత్రికో కాని స్పృహరాదని డాక్టర్ చెప్పారు. కాబట్టి మీరు ఇంటికెళ్లి నిదానంగా రేపు రండి. అప్పుడు మీకు మాట్లాడే పర్మిషన్ కూడా తప్పక దొరుకుతుంది.." అంటూ మరో నర్స్ కాస్తే జాలిపడి నచ్చచెప్తూ సమాధానం ఇచ్చింది.

మాస్టారికి అదీ నిజమేననిపించింది. ఇక్కడ బయట పడిగాపులు కాయడంతప్ప లాక్షం ఉండదని ఆయనకీ తెలుసు.

....

ఇక్కడ బయట తాము పడిగాపులుపడినా లాభం ఉండదని ఆయనకీ తెలుసు. అందుకే "పదండమ్మ వెళ్దాం– ఆమె చెప్పిందీ నిజమేకాదా. పోలీసు అండర్ లో ఉంది మీ అమ్మ. పైగా స్పృహలో లేదు. ఎస్సై, డాక్టర్ పర్మిషన్ కావాలి మనం చూడాలన్నా, మాట్లాడాలన్నా, అందుకని అమ్మకి స్పృహవచ్చి రేపటికి కోలుకుంటుంది కాదా అప్పుడు పలకరిద్దాం వచ్చి" అంటూ నచ్చచెప్పి, చెరో భుజం మీద చెయ్యివేసి వాళ్లను తీసుకెళ్లారు.

అయినా వాణి, రాణి వెనక్కి వెనక్కి చూసుకుంటూ కళ్లనిండా నీళ్లు కుక్కుకుని బయలుదేరారు మాష్టారితో.

****

3.

వాణి మదన్లు పార్కులో ఓ బెంచిమీద కూర్చున్నారు. వాణి వెక్కి వెక్కి కాసేపు ఏడ్చింది.

"నీకు అన్ని విషయాలు తెలిసాయికదా?" అడిగింది వాణి మదన్ ని కోపంగా.

"ఊఁ.."

"అయితే అమ్మని చూడటానికికానీ, మమ్మల్ని ఓదార్చడానికికానీ ఎక్కడికీ రాలేదేం?"

"నేను వస్తే ఎవరని చేప్తావు? లవర్ అనా? ఇలాంటి సమయంలోనా లవ్ విషయాలు బయట పెట్టేది. అందుకనీ..."

"ఆ అందుకనీ మొఖం చాటేస్తున్నావా లేక ఓ హంతకురాలి కూతురితో ఇంక నాకేంపని, నాకేం ప్రేమ– అనా దాటేస్తున్నావు.. నీది నిజంగా ప్రేమే అయితే కనక ఏదో విధంగా వచ్చి ఈ ఆపదల్లోనే ఆదుకుని ఓదర్చేవాడివి..." అంది కసిగా. కళ్లు తుడుచుకుంటూ.

"అదికాదు వాణీ, నా మాట విను, నన్ను నమ్ము ఎలా మాట్లాడాలో, ఏం మాట్లాడాలో, ఎలా ఎవరిని ఊరడించాలో నాకు తెలవదు. పైగా మన ప్రేమ విషయం తెలిసి మరింత కథ రచ్చకెక్కుతుందని, విషయం వెనకనుంచే తెలుసకుంటూ బాధపడ్తున్నా, రియల్ గా నిన్ను నేను ప్రేమిస్తున్నా, నన్ను నమ్ము" అంటూ అక్కున చేర్చుకున్నాడు.

"అవిరావు కానీ, ఇవి వచ్చా తమ వయసుకి? " అంటూ దూరంగా జరిగింది.

"ఏ విషయంలోనూ ఏం బాధపడకు. అన్నీ సవ్యంగానే జరుగుతాయి" అంటూ మళ్లీ దగ్గరగా జరిగాడు– చెవులమీద కిస్ ఇచ్చాడు. ఆమె కిసుక్కున నవ్వింది - కితకితలా అనిపించింది. తర్వాత చిరుకోపంతో..

"ఈ చిలిపుచేష్టలకేం లోటులేదు. అవతల అమ్మ హాస్పటల్ లో ఉంది. చెల్లిని, మాష్టారినీ ఇంటి దగ్గర దిగబెట్టి ఫ్రెండుని కలుసొస్తా అని చెప్పి ఇటువచ్చా!.... ఎందుకు? నీవు కాస్త మనశ్శాంతిని ధైర్యాన్ని ఇస్తావని...." అంది వాణి లేచి నిలబడుతూ.

"నీవు నా ప్రేయసివి, నా ప్రాణానివి, నీకు నేను ధైర్యం చెప్పనా? నీ కష్టం నా కష్టం కాదా, కాకపోతే మన ప్రేమ విషయం అప్పుడే బయటపడటము ఇష్టంలేదంతే! అవును లేచావేం? అప్పుడే వెళ్లిపోదామా?" అడిగాడు.

"చీకటిపడింది– మాష్టారు, చెల్లెలు ఎదురు చూస్తుంటారు ఇంటిదగ్గర –" అంది ముందుకు నడుస్తూ.

ఇక తప్పనిసరిగా మదన్ కూడా ఆమెని అనుసరించాడు. ఇద్దరూ కల్సి బయటకు నడక సాగించారు– కబుర్లు చెప్పుకుంటూ.

****

వాణి ఇంటికి వచ్చేసరికి రాణి బయట కోపంగా కూర్చుంది. అక్కను చూసి,

"ఇలాంటి సమయంలోకూడా నీవు ఫ్రెండుని కలవటానికి వెళ్లాలా?"

"నా ఇష్టం, నేను వెళ్తాను - నాకు మనశ్శాంతి లేకా, వెళ్లి కాసేపు నా ఫ్రెండ్ తో గడిపివచ్చాను, నా సంగతి నీకనవసరం...." అంటూంటే–

మధ్యలో మాష్టారు కలగజేసుకున్నారు– ఆయనకీ వాణి ధోరణి అస్సలు నచ్చదు. తెలవదు– తెలుసుకోలేదు– చెప్తే వినదు. చిన్నపిల్లయినా రాణిలో ఉన్న ఇంగితజ్ఞానం, తెలివి– చురుకు, గడుసుతనం ఆమెలో లేవన్నవే ఆయన భావన, ఆయన బాధ. ఎక్కడికెళ్లి ఏ క్షణాన ఏం చేసుకు వస్తుందో అన్న భయం– కంగారు ఆయనకి !

అవసరం రాకా ఇన్నాళ్లూ ఆయన నోరు మెదపకున్నా.. ఆ క్షణానమాత్రం చిరాకు వచ్చి.

"చూడమ్మా వాణీ, ఇలా రాత్రనాకా– పగలనకా, ఆడపిల్లలు ఒంటరిగా తిరగటం– ఫ్రెండ్స్ ఇళ్లకని పోవటం అంత మంచిదికాదు, అయినా ఇదా సమయం మీరు పోట్లాడుకోటానికి" అంటూ ఆయన ఇంకా ఏదో, అనోయేలోపల వాణి

గబగబా లోపలికి వెళ్లిపోయింది. రాణి సురసురా అక్కని చూస్తుంటే.. రాణిని -ఊరుకో ఇంకేం అనకు- అన్నట్టుగా చేత్తో సైగచేశారు మాష్టారు.

తర్వాత మరో గంటకి మాష్టారు తలనొప్పిగా ఉందంటూ పడుకున్నారు. రాణీ వాణీలు కూడా ఆకలిగా లేదు అలసటగా ఉందనుకుంటూ వెళ్లి పడుకున్నారు. ఎప్పుడెప్పుడు తెల్లారుతుందా, ఎప్పుడెప్పుడు వెళ్లి అమ్మని చూసి పలకరిద్దామా అనుకున్నారు . ఇద్దరూ కూడా ఎవరికివారే విడివిడిగా మనసులో ఆలోచనగా బాధగా.

****

ఉదయ్ లేస్తూనే గబగబా పనులు ముగించుకోవాలని అనుకుంది రాణి. బోరింగ్ బావిదగ్గర నీళ్లుకొడ్తూ కాలుజారి పడింది.

పెద్దగా చప్పుడయింది. ఆ చప్పుడు విని వాణి గబగబా దొడ్డివైపుకు వచ్చి చెల్లెల్ని లేవదీసింది. ఆమె తలకు గాయమై అప్పటికే బాగా రక్తంకారటం చూసి వాణి కంగారుగా గుడ్డచించి తలకు కట్టుకట్టి రాణికేసి జాలిగా చూస్తూ -రామ్మా లోపలికెళ్దాం.. పొద్దున్నే లేచి ఏంపని చేసుకున్నావే, చూడి రక్తం ఎలా కారుతోందో! మన గ్రహచారం బావుండలేదు, అందుకే అన్నివిధాలా బాధలు వచ్చిపడ్తున్నాయే - అంటూ లోపలికి తీసుకువచ్చి పడుకోబెట్టింది రాణిని.

-అవునక్కా మనం హాయిగా గుంటూరులోనే ఉండి వుంటే ఏ గొడవ ఉండేది కాదు, అనవసరంగా అమ్మా - మాష్టారుగారు కలిసి మనని ఈ ఊరికి తీసుకువచ్చారు. ఆఫ్ కోర్స్ ట్యూషన్లు, స్కూలు బాగా నడుస్తుందనే వారి ఉద్దేశ్యం అయినా, మనకేమీ కలిసిరాలేదు సరికదా, నేరాలు, జైలు, శిక్షలు, అమ్మతో ఎడబాటు, ఇవన్నీ వచ్చిపడ్డాయి – ప్చ్- అంటుంటూ, రాణి నోరుమూస్తూ -ఎక్కువగా మాట్లాడకు, రక్తం కారుతోంది. నేను వెళ్లి డాక్టర్ గారిని తీసుకువస్తాను, మాష్టారుగారికి కూడా జ్వరం తగిలింది - అంటూ వాణి చెల్లిని పడుకోబెట్టి బయటకు నడిచింది.

-వాణీ అమ్మను చూడాలి, మనం వెళ్లాలి అక్కడికి, ఇప్పుడేం వెళ్లొద్దు డాక్టర్ దగ్గరికి - ఇంత మాత్రానికి నేనేం చచ్చిపోను కావాలంటే దారిలో డాక్టరుగారికి మాష్టారిని మాత్రం చూపిద్దాం - అంటూ రాణి కేకలు పెడ్తున్నా వినిపించుకోకుండా వాణి పరుగులాంటి నడకను అందుకుంది.

వాణి చెకచెకా ఫుట్ పాత్ పక్కనుంచి నడుచుకుంటూ వెళ్తోంది. అంతలో ఒక స్కూటర్ రయ్ న తనపక్కనుంచి దూసుకపోవటమేకాక, బురద నీటిని ఆమెపైకి వెదజల్లి మరీదూసుకుపోవటంతో..

-యూ రాస్కెల్ - కళ్లు కనబడటం లేదా...- ఆ స్కూటర్ వైపే చూస్తూ అంటూ గతుక్కుమంది. స్కూటర్ కొంతదూరం వెళ్లి ఆగింది. ఆ ముందున్నది మదన్, ఆ వెనక ఓ అమ్మాయి. కిలకిలా నవ్వుకుంటూ గలగలా మాట్లాడుకుంటూ వెళ్లటం తను చూసింది. కానీ మదన్ అనుకోలేదు– అంటే అంటే, మదన్ మరో అమ్మాయిని కూడా.. ఛీ ఊహించటానికే అసహ్యామేస్తోంది, ఎంత కపట వేషం, తననే ప్రేమిస్తున్నట్లుగా తనే అతని సర్వస్వం అన్నట్లుగా చూడటానికీ, మా

అందరితో కలవటానికి, మేం ప్రేమికులం అని చెప్పటానికీ భయపడ్డ! వెనుకంజ వేస్త! తల్చుకుంటేనే ఆమెకి కళ్లు నీళ్లతో నిండి తలతిరిగినంత పనైంది. ఆమెలో దుఃఖం, అతనిపట్ల అసహ్యం– కోపం ఒక్కసారిగా కలిగాయి.

ఆ అమ్మాయిని దింపేసిన మదన్ వెనక్కి అయినా చూడకా అలా ముందుకే సాగిపోయాడు. కళ్లు తుడుచుకుని మెల్లగా వాణి డాక్టర్ దగ్గరకు వచ్చింది. విషయం చెప్పింది. డాక్టర్ ఆమె వెంట ఆమె ఇంటికి వెళ్లటానికి అప్పుడు వీలుకాదన్నాడు. అయినా బ్రతిమాలి తీసుకొచ్చింది.

డాక్టర్ రాణికి మందేసి కట్టుకట్టి "ఏం పర్వాలేదు చిన్న గాయమే" అన్నాడు.

మాష్టారుకి కూడా చెక్ చేసి మందిచ్చి నవ్వి "ఇది కోల్ట్ ఫీవర్ అంతే" అన్నాడు . బిల్లురాసి వాణికిస్తూ.

వాణి డాక్టర్ కి ఫీజిచ్చి పంపేసింది.

"నేను మాత్రమే వెళ్లి అమ్మని కలిసివస్తాను. మీరిద్దరూ ఇంట్లో ఉండండి.." అంటూ వాణి వాళ్లిద్దరికీ చెరో బెడ్ వేసి పడుకోమంది.

"వద్దు.. నేనూ వస్తాను. ఇప్పుడు చూడకుంటే అమ్మని చూడటం మాట్లాడటం అన్నీ కష్టమే అవుతాయి. అమ్మకన్నా ఎక్కువా ఈ దెబ్బలూ.. జ్వరాలు..." అంటూ మొండిగా లేచింది.

మాష్టారు అదే మాటన్నారు. లేని ఓపిక తెచ్చుకుంటూ లేచారు.

ఇక కాదనలేక వాణి వాళ్లతోపాటు బయలు దేరింది. ముగ్గురూ ఇంటికి తాళం బిగించి హాస్పటల్ కి బయలుదేరారు ఆదుర్దాగా.

****

ఎస్సై శ్రీధర్ డాక్టర్ని వచ్చి కలిసి ... "ఎలా ఉంది ఆమె కండీషన్?" అని అడిగాడు.

"ఇంకా మగతగా ఉంది. పూర్తిగా స్పృహరాలేదు. ఇప్పుడు ఆమెని ఏ మాత్రం కంగారు టెన్షన్ ఒత్తిడి చేసినా పూర్తి కోమాలోకి వెళ్లిపోయే అవకాశం ఉంది. ఇలా టెన్షన్, డిప్రెషన్, వీక్ నెస్ లతో వచ్చిన మగత స్పృహకోల్పోటం అనేది ఏ కొందిరికో జరిగుతుంది. కాబట్టే పూర్తి వివరాలు మేమూ చెప్పలేము ఒక్కొక్కసారి, ఆమెకి పూర్తిగా స్పృహ రావటమే బెటర్ మీకు మాకూ కూడా" అన్నాడు డాక్టర్ కేసు విషయం, ఆమె పరిస్థితి వివరంగా చెప్తూ.

"అలాగా! అయితే మీరే నాకు ఇన్ఫామ్ చెయ్యండి. మా కానిస్టేబుల్స్ ఎలాగూ కాపలా ఉంటారు. మరి నే వస్తాను" అంటూ ఎస్సై వెళ్లి పోయాడు తనకోసం మరో కేసు వచ్చిందని చెప్పి.

ఎస్సై అటువెళ్లంగానే మాష్టారు, రాణి, వాణి వచ్చారు. లోపలకి వెళ్లబోతున్న డాక్టురని గుమ్మం దగ్గరే ఆపి తల్లిని చూస్తాము, ఆమె కండీషన్ ఎలా ఉందూ అంటూ కన్నీళ్లు పెట్టుకుని మరీ అడిగారు.

ఎస్సైకి చెప్పిన సమాధానమే వీళ్లకు చెప్పి ఆమెని చూడటానికి, మాట్లాడించటానికీ ఇది సమయంకాదని నిక్కచ్చితంగా చెప్పాడు.

అయినా వాళ్లు ఇక్కడే ఉంటామన్నారు. అలా నర్సులు, పోలీసోళ్లు, డాక్టరు, ఎవరు ఎన్ని విధాల చెప్పినా మొండికేసి ఏడుస్తూ కూర్చున్నారు అక్కా చెల్లెళ్లు.

అయినా వాళ్లు ఇక్కడే ఉంటామన్నారు. అలా నర్సులు, పోలీసోళ్లు, డాక్టరు, ఎవరు ఎన్ని విధాల చెప్పినా మొండికేసి ఏడుస్తూ కూర్చున్నారు.. అక్కా , చెల్లెళ్ళు.

మాష్టారే ఆఖరికి సాయంత్రం దాటాక మళ్లీ వద్దామని మనసులో అనుకుని–“రాణీ నీకు అసలే తలకి దెబ్బతగిలింది. ఏడవటం అంతమంచిది కాదు. మనం మళ్లీ రేపువద్దాం. డాక్టర్ గారు చెప్పారుగా, ఎస్సైని కూడా చూడనివ్వలేదని.. ఇంకా అమ్మకి స్పృహ రావటానికే టైము పడుతుందని. మనం వెళ్లి రేపు మళ్లీ వద్దాం. ఈలోగా నీకు కొంత ఉపశమనం కులగుతుంది ” అన్నారు నచ్చచెప్తూ.

“లేదు నేను ఎస్సై గారితో మాట్లాడాలి అమ్మ కేసు విషయంలో.. అమ్మని చూడాలి, అమ్మతో మాట్లాడాలి, అప్పుడే నేను ఇంటికి వస్తాను” మొండిగా అంది రాణి.

చెల్లెలి మొండితనం చూసి ఆమె మాటలు ఏం కొంపముంచుతాయో అని వాణీకి భయం కలిగి.. చెల్లెలికి నచ్చచెప్పి బుజ్జగించి.. ఇప్పుడు మనం ఇక్కడ పడిగాపులుగాసివున్నా ఎలాగు అమ్మని చూసేదీ లేదు, మాట్లాడేదిలేదు అంటూ మాష్టారినీ రాణీ నీ బలవంతంగా ఒప్పించి ఇంటిదారి పట్టించింది వాణీ.

చేసేదిలేక మళ్లీ రేపు రావటమే బెటర్ అనుకుని ఆ ఇద్దరూ వాణితోపాటు బయలుదేరారు ఇష్టం లేకున్నా తప్పనిసరై అస్వస్థతవలన.

4.*****

ఎస్సై శ్రీధర్ సరాసిరి హాస్పటల్ నుంచి స్టేషన్ కి వచ్చాడు. వస్తూనే సెల్ లో ఉన్న వ్యక్తిని చూసి కానిస్టేబుల్స్ ని అడిగాడు.

“ఎవరితను ?”

“ఏమో సర్… పాతబస్తీలో దుకాణాలన్నీ కొల్లగొడ్తోంటే చూసి పట్టుకొచ్చాం. అన్యాయంగా అక్రమంగా ఆడ అందరితాన పైసలు గుంజుతుండు, ఇయ్యనోళ్ల దుకాణాలను ఇరగ్గొడుతుండు.. ఒక్కొక్కళ్ల మక్కెలు ఇరగ్గొడుతూంటే.. చూసి పట్టి తెచ్చి సెల్ లో వేసాం!” చెప్పారు.

“ఐసీ … అంత మొనగాడా వీడు! ఇలా తెండిరా వాడిని”

అతన్ని సెల్ లోంచి తీసుకొచ్చారు ఆ ఇద్దరు పోలీసోళ్లు.

అతను ఎస్సై ముందు చేతులుకట్టుకుని నిలబడి వినయంగా చూస్తున్నాడు.

"ఏం పేరు?"

"జగన్"

"ఏం చేస్తుంటావు?"

"షీటర్ ని– రౌడీషీటర్ ని... ఏం చేస్తాను?" గదే చేస్తుండ...

"ఎంత పొగరురా నీకు?" శ్రీధర్ జగన్ ని బరబరా సెల్ లోని లాక్కెళ్లి సెల్ మూసి, లాటీ విరిగేలా చితగ్గొట్టాడు, ఆఖరికి అలసటగా వచ్చి ఇవతలకొస్తోంటే జగన్ నవ్వి...

"మీ పోలీసోళ్లకి ఇదేవచ్చు.. ఆవేశమేకానీ ఆలోచన ఉండదు. మీ కాకీబట్టలకు, మీరో రకంగా ప్రజలను హింసిస్తూ మామూళ్లు వసూళ్లు చేస్తోంటే మేమో రకంగా హింసించి మాకు కావలసినవి మేము రాబట్టుకుంటాం, మీదీ మాదీ ఒకటే ఆలోచన– ప్రజా దోపిడీ! అలాంటప్పుడు మీకూ మాకూ తేడా ఏమిటి? మీది అధికారం, మాది అనధికారం" అన్నాడు.

"ఏంటిరా కూస్తున్నావ్ ! గవర్నమెంట్ ఉద్యోగస్తులం, అధికారస్తులం మా పోలీసోళ్ల మీదే నిందలు వేస్తున్నావ్ బే.. మీకూ మాకూ పోటీనా.. ఒరేయ్ ఆడిని ఇటు లాక్కురండి" శ్రీధర్ రెచ్చిపోతూ ఆజ్ఞాపించాడు కానిస్టేబుల్ కి.

జగన్ ని లాక్కొచ్చాడు కానిస్టేబుల్.

"ఏంటిరా కూస్తున్నావ్?"

"ఉన్న సంగతేగా అంటి.. ఇందులో కూసేదేం లేదు.. అంతా మేసేదేగా..."

"నీ గురువు ఎవరు?"

"విక్కీ... విక్కీదాదా..."

"ఎవరు? ఎవరా బాక్కింగ్ నేర్పిస్తాడు వాడా!"

"అవును..."

"అంటే నువ్వు బాక్సింగ్ కూడా నేర్చుకుంటున్నావా?"

"నేర్చుకోవటమేకాదు... అది పూర్తియి షీటర్ నయ్యా కూడా!"

"ఎవరిదగ్గర షీటర్ చేరావు?" అంటూంటే ఫోన్ రింగయింది. శ్రీధర్ ఫోన్ అందుకుని "హలో..." అన్నాడు

అవతలి నుంచి వచ్చిన గొంతు, మెసేజ్ ఆర్డర్ విని మొచ్చెమటలు తుడుచుకుంటూ..

"అలాగే సార్, అలాగే... ఇప్పుడే, ఇప్పుడే వదిలేస్తా... నో నో సార్ ఏం కొట్టలేదు.. ఇంకా అతన్ని మేము ముట్టుకోలేదు. ఓకే సార్. ఓకే అంటూ రిసీవర్ పెట్టేస్తూ.."

"ఇక నీ.. వెళ్లవచ్చు. నిరభ్యంతరంగా మా ఎవరిచేతికీ దొరక్కుండా, మాకు ఇబ్బంది కలగకుండా, మా ఉద్యోగులకు, మా జీవితాలకు ఎసరు పెట్టకుండా వెళ్లి నీ పని నీవు చేసుకో! ఓకే.. ఓకే వెళ్లు నాయనా వెళ్లు" అని వ్యంగ్యంగా జగన్ తో అంటూనే..

"ఏం చేస్తాం... కలికాలం! దొంగని పోలీసులు పట్టుకున్నా దొరలు వచ్చి విడిపించుకునిపోయే ముదనష్టపుకాలం.. అందుకే దేశం ఇలా ఏడ్చింది." అని గొణుక్కుని "201,202 ఇకమీదట మీరు ఇలాంటి, ఈ కేసుని చూసీ చూడక వదిలేసెయ్యండి. ఇంతవరకూ తెచ్చినా, మనం చేసేది, చేయగలిగేదీ ఏమి ఉండదు" అని చెప్పి జగన్ ని పంపించేశాడు.

స్టేషన్ బయటికెళ్లినవాడు మళ్లీ వెనక్కి తిరిగి వచ్చి "సార్.. నేను షీటర్ గా కాక జగన్ గా బ్రతకాలనుకుంటున్నా..."అన్నాడు

ఎస్సై ఆశ్చర్యంగా.. "ఏమిటి నాయనా నువ్వనేది?" వ్యంగ్యంగా అడిగాడు.

"అవును సార్.. పొద్దుగా చేసిన ఫైటింగ్ ఆఖరి ఫైటింగ్ ! ఎందుకంటే మళ్లచేయను ఆ గూడాయిజం, రౌడీయిజం.. కారణం నాకు పెళ్లవుతోంది సార్... బుద్ధిగా ఉండి పెళ్లాంతో కాపురం చేసుకుంటా" అంటున్న అతని మాటలకు అడ్డువస్తూ ఎస్సై శ్రీధర్..

"అన్నన్నా.... ఆపనిమాత్రం చేయకు ఎందుకంటే షీటర్ అన్నది పట్టాలాంటిది. మీకు ఆ ఆయుధమే ఆ పట్టానే మాకన్నా ఉన్నతులుగా ఉంచి పైవర్గాలనుంచి రాజకీయాలనుంచి అండ, రక్షణ, పోషణ, ధైర్యం కలిగిస్తున్నాయి. మీరు మాకన్నా గొప్పోరు. ఎందుకంటావా ? మీకు అందరి అండా మద్దతు క్షణాలమీద నేరం నుంచి తప్పించుకోగల సత్తా అన్నీ దొరుకుతాయి. పైశాచిక వీరవిహారం చేయటానికి మీకు సపోర్టు ఉంది. మాకు మాకో మరి? మాకేముంది? నీతిగా, న్యాయంగా, ధర్మంగా నడుచుకుంటామంటూ ఓత్ తీసుకుని ఈ పట్టం అందుకుని సీటు చేపట్టినా అవన్నీ మేము చేయకుండా అవినీతి, అధర్మం, అన్యాయాలు, రాజకీయాలు, పెద్దలు, అధికారులు, అడుగడుగునా మా కాళ్లకి బంధాలు వేస్తూ మాకు అడ్డుతగులుతూ మా ధర్మాలకు విరుద్ధంగా మమ్మల్ని నడిపిస్తారు. కాదంటే అండమాన్ అడవులకు సాగనంపుతారు. కాబట్టి మాకన్నా అన్నిటా మీరే గొప్పవారైన మీరు ఈ పట్టాలు బిరుదులు వదులుకోకండి " అంటూ ఆవేశంగా స్పీచ్ లా ఇన్స్టంట్ కడుపుమంటతో.. జగన్ జాలిగా అతన్ని చూశాడు.

అతనన్నదాంట్లో హండ్రెట్ పర్సెంట్ నిజముంది.. అనుకున్నాడు మనసులో. గుండాలకి కూడా గుండె ఉంటుంది కాద. జగన్ వెళ్లిపోయాడు ఎస్సైకి నమస్కారం చేసి మరీ.

శ్రీధర్ అతను వెళ్తున్నవైపే చూస్తున్నాడు.

ఫోన్ రింగయింది మళ్లీ, రిసీవర్ ఎత్తాడు శ్రీధర్.

-హలో- అన్నాడు. ఓ క్షణం మౌనంగా అవతలి నుంచి వచ్చే మెసేజ్ విన్నాడు. వెంటనే బయలుదేరుతూ..

-మౌనికను డిస్ఛార్జ్ చేస్తున్నాడట డాక్టరు.. వెళ్లి తీసుకొస్తాను-.. అంటూ బయలుదేరాడు శ్రీధర్ కానిస్టేబుల్స్ కి చెప్పి. (page 10)

****

జీపు అటు వెళ్లగానే.. ఇటు వాణి, రాణి, మాష్టారు వచ్చారు. వారిలో ఎంతో ఆశ, ఆనందం, ఆదుర్దా చోటుచేసుకున్నాయి. వారు రూముదగ్గరకు రావటంతోనే నర్సులు ఎదురుపడి-మీరా! మీ అమ్మకి స్పృహరావటం, వెళ్లిపోవటం కూడా అయిపోయింది- అన్నారు.

-ఎక్కడికి?- రాణి అడిగింది.

-ఎక్కడికేమిటి? ఓ దోషి ఎక్కడినుంచి ఎవరిచేత ఇక్కడికి రాబడిందో అక్కడికే. వారే తీసుకెళ్లగా వెళ్లింది. ఎస్సై గారు తీసుకెళ్లారు- చులకనగా మాట్లాడుతూ చెప్పింది ఓ నర్సు.

అయ్యో ఆలస్యంగా వచ్చామా? అమ్మని చూడటం, మాట్లాడటం, మిస్సయ్యామా? ఇప్పుడెలాగ? పోనీ స్టేషన్ కి వెళ్లి అమ్మని చూసి కలిసి మాట్లాడదాం. ఒకరితో ఒకరు బాధగా చర్చించుకున్నారు. చేసేదిలేక ఆ ఆవరణ అంతా ఒకసారి తిలకించి, వడివడిగా అడుగులేస్తూ గేటువైపుకు నడకసాగించారు.

-బాధపడకండి. ఏంచేస్తే బావుంటుందో ఆలోచించిచేద్దాం, దైవనిర్ణయానికి వ్యతిరేకంగా ఏమీచెయ్యలేం కదా- అన్నారు మాష్టారు.

ముగ్గరూ బయటకి నడిచారు.

మౌనికకు ఆరోజు కోర్టులో హాజరుపురుస్తాడు ఎస్సై శ్రీధర్. మౌనిక మౌనంగా బోనులోనిల్చుంది. అక్కడంతా కోలాహలంగా ఉంది. గుసగుసలు, కబుర్లు, నవ్వులు అంతా సందడిగా గొడవగొడవగా ఉంది.

జడ్జి తన సీట్లో కూర్చుంటూ అందర్నీ ఒకసారి చూసి సుత్తితో మూడుసార్లు బల్లమీద కొడుతూ

-సైలెన్స్.... సైలెన్స్- అనగానే సందడి తగ్గి అందరూ ఆదుర్దాగా చూస్తూ కూర్చున్నారు.

వాణి, రాణి, మాష్టారు మొదటి బెంచీలో కూర్చున్నారు. రాణీకి కన్నీళ్లు తిరిగాయి.

అదిచూసి మాష్టారు-అమ్మకేం కాదు. కేసు తనపక్షమే నెగ్గుతుంది... ఏడవకమ్మా- అన్నారు.

"అదికాదు మాష్టారూ పాపం అమ్మ" అంటూ ఏదో చెప్పబోతుంది.

"ఏడవద్దన్నానా? అమ్మకేం పర్వాలేదు, కంగారులేదు. దేవుడు మనపక్షమే నిలిచి అమ్మని కేసునుంచి బయటికి తెప్పిస్తాడు."

లాయర్ మౌనిక దగ్గరకు వచ్చి భగవద్గీత చూపిస్తూ.. "దేవుడిమీద ప్రమాణం చేసి అంతా నిజమే చప్తాను, అబద్ధం చెప్పను..."

" దేవుడిమీద ప్రమాణం చేసి అంతా నిజమే చప్తాను, అబద్ధం చెప్పను."

"వెరీగుడ్.. నీపేరు"

"మౌనిక"

"భారత స్త్రీ సాంప్రదాయాలకు, కట్టుదిట్టాలకు, కొన్ని హద్దులకు, ఆకాంక్షలకూ కట్టుబడుతుంది.. అవునా?"

"అవును!"

"అలాంటిది చేజేతులా హత్యలు గావించగలదా?"

"గలదు.. తప్పనిసరనిపించినప్పుడు"

"నో దటీజ్ ఇంపాజిబుల్"

"ఇంపాజిబుల్ అవడానికేముంది? పాసిబుల్ అనడానికి నేనే... నేనే చేశాను అటువంటి పని."

"ఎందుకుచేశావ్ ? నీకిష్టం లేకుంటే అతన్ని వదిలి వేరే జీవితం ఏర్పర్చుకోవచ్చుకానీ హత్యచేసి చట్టం నీచేతుల్లోకి తీసుకోవాలనుకుంటే అది నేరంకాదా? "

"న్యాయం, చట్టం, నేరం వీటితో నాకు పనిలేదు. నన్ను బాధిస్తూ, వేధిస్తూ నాకు నరకాన్ని చూపించిన నా భర్తని చంపటమే నాకు గత్యంతరం అయ్యింది"

"అయినా ఏ భార్యా భర్తని చంపాలనుకోదు, చంపదు. తన ఐదవతనం చెరుపుకోవాలనుకోదు. అలా చేసిన ఆడది కులటగా సంఘంలో పిలవబడుతుంది"

"అబ్జెక్షన్ ఓవర్ రూల్." జడ్జి హెచ్చరిక.

"సారీ మిలాడ్.. అంటే నువ్వే ఈ హత్యచేశానంటూ ఒప్పుకుంటున్నావన్నమాట"

"ఎన్నిసార్లు చెప్పాలి.. నేనే ఈ హత్యచేశాను. నాకు వెంటనే మరణ శిక్ష విధించండి. ఈ ప్రశ్నల వేధింపులు నేను భరించలేను" అంటూ అరిచింది మౌనిక.

"చూడమ్మా... ఈ హత్యచేయడానికి గల బలమైనకారణాలు నీవు చెప్పగలిగితే శిక్షలో మార్పు, కొంత న్యాయం జరిగే అవకాశం ఉంది" అంటూ నచ్చచెప్పబోయింది జడ్జి.

"నో మిలాడ్! నేను హంతకురాలిని, నాకు మరణదండనే సరైన శిక్ష, వాదనలు, ప్రతివాదనల వల్ల ప్రయోజనంలేదు. నేను నా నేరం ఒప్పేసుకుంటున్నాను."

"ఒకే.. నేరం చేశావని నీవు ఒప్పుకున్నా ఏ శిక్ష విధించాలో నిర్ణయించాల్సింది నేను... ఐమీన్ చట్టం" అంటూ జడ్జి ఏదో రాసే టైముకి

"ప్లీజ్ వైట్ మిలాడ్...."

అంటూ ప్రవేశించింది లాయర్ హేమ. ఆమెని చూసి మౌనిక ఆశ్చర్యపోయింది.

హేమ మౌనికనుచూసి చిరునవ్వు నవ్వి... "మిలాడ్ ఇంతవరకూ ఏ దోషీ.. ఏ ముద్దాయికూడా అతిచిన్న నేరం దగ్గరనుంచి అతి పెద్ద నేరం వరకూ కూడా తాను ఆనేరం చేశానని ఒప్పుకోవటం జరగలేదు. అదీ ఇంత సునాయాసంగా.. పోలీస్ స్టేషన్లో దెబ్బలు తినో, కోర్టులో వాదనలు, ప్రతివాదనలు తీవ్రంగా జరిగాకో, నేరం రుజువయ్యాక మాత్రమే అంగీకరించటం జరుగుతోంది. అలాంటిది ఏ విచారణ జరగకుండానే ఆమె నేరం ఒప్పుకోవటమేకాక శిక్షకూడా తనకి ఏది విధించాలో చెప్తోందంటే దాని వెనుక ఏదో బలమైన కారణం ఉండుంటుంది. అసలు ఈ హత్య ఈమే చేసిందా అన్న అనుమానం కూడా కలుగుతోంది. కాబట్టి మిలాడ్ మరొక్కసారి కేసు బాగా విచారించి చూడండి" అని

మౌనికను చూస్తూ "నీకు నువ్వు దోషినని, శిక్షకూడా నిర్ణయించుకుని చెప్పేస్తుంటే అది అమలుపర్చడానికి ఇది ఇల్లు కాదు, కోర్టు" అంది.

"మిలాడ్ నాకొక అవకాశం ఇస్తే ఈ కేసు పూర్వాపరాలు సేకరించి మీ ముందుంచుతాను. పది మంది దోషులను శిక్షించవచ్చుకానీ, ఒక్క నిర్దోషిని శిక్షించడం మన వృత్తికే అవమానం" అంది హేమ.

"కేసు వచ్చేనెల ముప్పయికి వాయిదా వేయటం జరిగింది. ఈలోగా వివరాలు సేకరించి కోర్టులో సబ్ మిట్ చేస్తే దాన్నిబట్టి తీర్పు చెప్పబడుతుంది" అంది జడ్జి.

హేమని మౌనిక కోపంగా చూస్తుంది. హేమ నవ్వుకుంటుంది.

****

"రాణీ అన్నంతిందుగాని రామ్మా"

"నాకు ఆకలిగా లేదు.. మీరు అక్కా తినండి"

"నాకూ వద్దు" అంది వాణి.

"మీరు తినకుంటే నేను మాత్రం భోజనం చేస్తానా? సహిస్తుందా! నాకూ వద్దు" అంటూ మాష్టారు వాలుకుర్చీలో కూర్చున్నారు.

"నాకంటే ఆకలిగాలేదు. మీకేమైంది తినడానికి"

"నీకు ఆకలికాదు.. ఆందోళనగా ఉండి మనసు బాగోలేదు కదూ.." అడిగారు మాష్టారు.

"అవును"

"మాకుమాత్రం బావుందా?" అన్నారు మాష్టారు.

"అమ్మ తను నేరస్తురాలని ఒప్పేసుకుంటోంది" అంది రాణి.

"అవును.. నేరం చేసినా ఒప్పుకోటంవల్ల శిక్ష తగ్గించే అవకాశం, కేసు మాఫీఅయ్యే అవకాశం ఉంటుంది" అంది వాణి

"అయితేనేం విచారణలో అన్ని విషయాలు రాబట్టేక శిక్ష అమలుపరుస్తారు. అలాకాక అమ్మ అలుసైపోతూ విచారణే జరగనీయకుండా చేయడం.. నాకేం నచ్చలేదు" అంది రాణి.

"విచారణ వల్ల "ఇంటి గుట్టు లంకకు చేటు" అన్నట్టు ఇంటి విషయాలు, జీవితచరిత్రలు బయటపడటమే పత్త మొదలైనా, ఆఖరైనా వాళ్లు విధించే శిక్ష ఒకటే" వాదించింది వాణఇ

"అందుకే నువ్వంటే నాకు కోపం. ఏదీ అర్థంచేసుకోవు.. అమ్మకు మరణశిక్ష పడితే నీకానందమా?"

"అని నేనన్నానా? విచారణ జరిగినా వేసే శిక్ష ఒకటే. దానికి చరిత్రలు తిరగేయడమెందుకని అమ్మ ఉద్దేశం కాబోలు" అంది వాణి.

"అలాని చూస్తూ ఊరుకుంటామా? ఏదో ఒకటి ఆలోచించాలి... మాష్టారూ పోనీ సమయానికి వచ్చి అమ్మవైపు మాట్లాడిన లాయర్ హేమగారిని కలుద్దామా?" అంది.

"కలవచ్చు... కానీ ఏం లాభం?"

"ఏం లాభం అంటారేమిటి మాష్టారు? ఆవిడ అమ్మ చిన్ననాటి స్నేహితురాలు. ఆ అభిమానంతో అమ్మని రక్షించాలని సమయానికి వచ్చింది. ఆవిడని బ్రతిమాలి ఏదైనా మార్గం చెప్పమందాం" అంటుంటే

"ఆవిడ మాత్రం కూపీలాగదా? అప్పుడైనా శిక్షలో మార్పుంటుందో లేదోకాని జీవితచరిత్రలు బయటికి రావా?" కోపంగా అంది వాణి.

"ముందు నువ్వు నోరుమూసుకో, చరిత్రలు తిరగేస్తేనే ఆధారాలు కనిపించేది. ముందు అమ్మని రక్షించుకోటం నా భాధ్యత. మీరు వస్తే రండి, రాకుంటే నేనే వెళ్లి ఆవిడ్ని కలిసి మాట్లాడతాను" అంది రాణి.

"రండి ముందు భోజనాలు కానిద్దాం" అన్న మాష్టారిమాటతో లోపలికి నడిచారు రాణి, వాణీలు.

****

"లాయర్ హేమ" అన్న అందమైన నేమ్ బోర్డ్ ఉన్న ఆ ఇంటిముందు నిలుచున్నారు రాణి, వాణి, మాష్టారు..

గేటుబయట బల్లమీద వాచ్ మెన్ కూర్చునే నిద్రపోతున్నాడు. లోపలున్న ఆల్షేషన్ డాగ్ అరుపుకి వాచ్ మెన్ గబుక్కున కళ్ల తెరిచి "ఎవరు కావాలి?" అనడిగాడు.

"లాయర్ గారి కోసం వచ్చాం" అంది రాణి

"అమ్మగారు ఇంట్లో లేరు"

"ఎక్కడికెళ్లారు" మాష్టారడిగారు.

"ఎక్కడికెళ్లేది పనివాళ్లకూ, వాచ్ మెన్లకు చెప్పివెళ్తారా.. ఈ పెద్ద వాళ్లు?" ఉంటే ఉన్నారంటాం, లేకపోతే లేరిని చెప్తాం కాస్త విసుగ్గా అన్నాడు.

"పోనీ ఊళ్లోనే ఉన్నారా?" అంది వాణి కాస్త కోపంగా.

"ఊళ్లోనే ఉన్నారమ్మా.. బయటికెళ్లారు. ఎప్పుడొస్తారో తెలియదు" అన్నాడు.

"లోపలికెళ్లి కూర్చుంటాం. ఆవిడ వచ్చేదాకా వైట్ చేస్తాం" అంది రాణిఇ

"మీ ఇష్టం. కూర్చుంటానంటే కూర్చోండి. కానీ ఆయమ్మ ఎప్పుడొస్తుందే నాకే తెలియదు" అన్నాడు.

"ఏం పర్వాలేదు కూర్చుంటాం" మొండిగా అంది వాణి.

"సేర్ మీ ఇష్టం. ముందెళ్లి కుక్కని కట్టి వస్తా" నుంటూ వాచ్ మెన్ లోపలికెళ్లి కుక్కను కట్టేసి వచ్చి గేటుతీసి"వెళ్లండి" అన్నాడు.

ఓ పది పదిహేను మెట్ల వరకూ ఉంటాయి వరండా చేరడానికి, బల్ల మీద కూర్చున్నారు ముగ్గురూ. అక్కడినుంచి కిందికిచూస్తూ చాలా అందంగా కనిపిస్తోంది తోట. "మొత్తానికి చాలా అందమైన , విశాలమైన భవంతే కట్టిందీవిడ,

ఎంతైనా అదృష్టం కలిసిరావాలి, ఒకే జాతివాళ్లయితేనేం, ఒకే బెంచిమేట్స్, ఒకే ఈడూవాళ్లు, ఓకే కాలేజీవాళ్లు, అయితేనేం... అమ్మకీ, ఈవిడకీ జీవితాల్లో, అంతస్తుల్లో , హోదాల్లో ఎంత తేడా.. అనుకున్నారు రాణీ, వాణఈలు ఎవరికి వారే తమ మనసుల్లో.

లాయర్ తమ గోడు వింటుందా? సొంతబిడ్డలాంటి మౌనికకు న్యాయం చేకూరుస్తానంటుందా? అసలు వీలువుతుందంటుందా లేక నో అంటూ పెదవి విరుస్తుందా అని మనసులో అనుకుంటూ పైకి మౌనంగా కూర్చున్నాడు మాష్టారు.

గంటలు గడుస్తున్నాయి... హేమ వచ్చే జాడ ఏమాత్రం కలగలేదు.

ఆకలి, నీరసంతోపాటు శోషవస్తున్నట్లుగా అనిపించింది అలా కూర్చునుండటంమాలాన ఆ ముగ్గరిలో..

ఇక లాభం లేదనుకుని ఒకరి ముఖాలోకరు చూసుకుని సైగ చేసుకున్నారు.. వెళ్లిపోదామా అన్నట్లు..

చూడుబాబూ చాలాసేపైంది.. మేమొచ్చి. బహుశా భోజనానికైనా రాకపోతార ఇంటికన్న ఆశతో కూర్చున్నాం. ఇక కూర్చోలేకపోతున్నాం. వెళ్తున్నా... అంది రాణి వాచ్ మెన్ ని పిలచి.

నేను ముందే చెప్పానుగదమ్మా.. ఒంటిగంటా రెండు మధ్యలో వస్తే భోజనానికొస్తారు. రెండు దాటిందంటే రారు. టైము మూడైంది. ఇకరారు అన్నాడు.

వీళ్లు బయటికి నడుస్తుంటే మాష్టారుమాత్రం ఆగి అసలు ఊళ్లో ఉండిఉంటారా బాబూ?

అదీ తెలవదు.. చెప్పాపెట్టకుండా ఊరెళ్లిపోతుంటారు. అడిగే ధైర్యం ఎవరికి? ఎక్కడికెడుతున్నారో, ఎప్పుడొస్తారో... అన్నాడు వాచ్ మెన్.

మా అదృష్టం అలా అయింది. ఎక్కడికెళ్లినా ముడికాళ్లు అడ్డుపడుతూ.. వస్తాం బాబూ అంటూ ముందుకు సాగిపోతుంటే

వాచ్ మెన్ కే జాలేసి ఎవరొచ్చి వెళ్లారని చెప్పాలండీ.. ఒకవేళ అమ్మగారెప్పుడొచ్చినా అన్నాడు

మేమంటూ ఆవిడకు తెలియదు, మాకూ ఆవిడ కోర్టులోనే తెలిసింది... ఓ మంచి వ్యక్తని అంటూ రాణీ, వాణీలను చేరుకోవాలని గబగబా ముందుకు సాగించారు.

వాళ్లు కనిపించే దూరం వరకూ అలా చూస్తూనే ఉన్నాడు వాచ్ మెన్.

ఇంతలో కారు వచ్చి ఆగింది.

"అమ్మగారూ మీకొరకు ఎవరో ఇప్పటిదాకా కూర్చుని వెళ్లారు. ఇదిగో ఆళ్లు అలా వెళ్లారు... మీరిలా వచ్చారు " అంటుంటే..

"లాయర్నికదా ఎవరో ఒకరు వస్తూపోతూ ఉంటారు. ఉంటే మాట్లాడతారు.. లేదంటే మళ్లీ వస్తారు" అంది.

వాచ్ మెన్ తలాడించాడు.

హేమ సరాసి పడకగదిలోకెళ్లి నడుంవాల్చింది.

వంటమనిషి వచ్చి "అమ్మా భోజనం చేస్తారా? కాఫీ పంపమంటారా!" అనడిగింది.

"కాఫీ పంపు చాలు. టైమ్ దాటి పోయింది. ఇక తిన్నా సహించదు" అంది.

కాఫీ తాగి "మళ్లీ నేను బయటికెళ్లాలి. ఓ గంట పడుకుంటాను. గంట కాగానే లేపండి" అంటూ నడుంవాల్చింది.

****

"నమస్తే సార్"

"ఏమిటీ" విసుక్కుంటున్నట్టగా అడిగాడు మినిష్టర్.

"నమస్కారం పెట్టాలికదా సార్. మీరు గొప్పోళ్లు.. మా జీవితాలు మీ చేతుల్లో పెట్టకున్నోళ్లు.. మిమ్మల్ని నమ్ముకుంటే, మీకు దయ కలిగితే కదా సార్ మాలాంటివాళ్లం బ్రతకగలిగేది.."

"ఇంతకీ నీ పేరంటి? నీకొచ్చిన బాధేమిటి? నా వల్ల నీకేం సాయంకావాలి?" అడిగాడు మినిష్టర్.

"నా పేరు శ్రీధర్.. నేను ఎస్సైగా పనిచేస్తున్నాను. ఎంత సిన్సియర్ గా పనిచేస్తున్నా నన్ను భద్రాచలం అడవులకి గిరాటేశారండీ.. నేనా అడవుల్లో ఉండలేను, పనిచేయలేనూ...

"అందకనీ?..."

"నా ట్రన్స్ఫర్ ఆపాలి. అదిమీరు తలుచుకుంటేనేకానీ జరగదు" అంటూ మినిష్టర్ కాళ్లు పట్టుకున్నాడు శ్రాధర్.

"అంతా అయిపోయాక వస్తే నేనేం చయ్యగలనయ్యా... ముందే ప్రపోజల్ లో ఉండగానే, వార్త నీ చెవినపడగానే వచ్చి చెప్పాలి" అంటూ విసుకున్నాడు.

"ఇంకా ఆర్డర్స్ అందుకోలేదు సార్. ఇవ్వాళో రేపో అందుకోవాలనే తెలిసి పొద్దుటినుంచి ఇక్కడే పడిగాపులుకాస్తున్నాను. మీ దయాబిక్ష కావాలి సార్" కంటతడి పెట్టకున్నాడు శ్రీధర్

"అబ్బ కూదరదన్నాను కదా" అని లోపలికి వెళ్లబోయాడు.

అంతలో "సార్" అన్నమాట వినిపించి వెనక్కు చూసి నవ్వుతూ వెనక్కి వచ్చాడు.

ఆయన్ని వెనక్కి రప్పించగలిగింది ఎవరా అని చూసిన శ్రీధర్ .. ఆశ్చర్యపోయాడు. తను రౌడీషీటర్ గా బంధించి విడిచిపెట్టిన జగన్.

"హలో సార్" మినిష్టర్ ని విష్ చేశాడు. శ్రీధర్ ని చూసి "బాగున్నారా సార్?" అంటూ అడిగాడు.

మినిస్టర్ " హలో.. ఏంటి జగన్ నేను చెప్పిన పనులన్నీ ముగించి నట్లేనా?" అన్నాడు

"మొత్తం పనులన్నీ కతమ్ చేసుకొచ్చా..." అంటూ ఆయనందించిన డబ్బుకట్ట అందుకని జేబులో పెట్టుకుని "ఏంది సారి మన ఎస్సై ఏదో పరేషన్ లో ఉన్నట్టున్నాడు" అన్నాడు.

టూకీగా చెప్పాడు మినిస్టర్..

"పాపం సార్ ఈ ఎస్సై చాలా మంచోడు. కంత్రీగుణం లేదు. ముక్కుసూటిగా పోయినా నా అసంటోళ్లు నీ అసుంటోళ్లకి చాలా అవసరమని చూసీ చూడక వదిలేస్తడు. జర మీరెలాగైనా ఈ సార్ ని ఈడే ఆపాలి.... ఇది ఈ జగన్ కోరిక" అన్నాడు జగన్.

"ఇంక నువ్వు చెప్పాక కాదంటానా? నీకు నచ్చితే! ఈ రోజే ఎంక్వయిరీచేసి అతన్ని ఇక్కడే ఉండేలా చేస్తాను... సరేనా!" అన్నాడు.

"థాంక్స్ సార్... మనిషితోడు, మాట సహాయం... ఖాకీబట్టలకి కర్కసం ఉంటుందేమోకానీ గూండాలకి గుండె రాయిలా మాత్రం ఉండదని ఈ మాట సహాయంతోనైన పని జరిగితే... అది వాళ్లు గమనిస్తే అంతే చాలు" అన్నాడు జగన్

"ఈ రోజు నువ్వేకనుక సమయానికి వచ్చి అస్త్రం అడ్డువేయకుంటే నా పని అడవులపాలేకదా అని మనసులో అనుకుని మినిష్టర్ దగ్గర సెలవు తీసుకుని జగన్ ని చూస్తూ "మీలాంటి గూండాలు, రౌడీలేరా ఒక్కొక్కసారి మాలాంటి వాళ్లకి ఆధారం" అంటూ బయటకు వెళ్లిపోయాడు..

****

"గుడీవినింగ్ సర్..." ఆ మాటకి తలెత్తి చూశాడు ఎస్సై శ్రీధర్...

"గుడీవ్ నింగి... రండి, కూర్చోండి..."

"నా పేరు..."

"హేమ... యూ ఆర్ లాయర్..."

“అవును.. మీకెలా తెలుసు?” ఆశ్చర్యంగా అడుగుతూ వచ్చి ఎస్సై ఎదురుగా ఉన్న సీటులో కూర్చుంది.

“ఆ రోజు కోర్టులో మీరు ఎంటరయి.. కోర్టు వాయిదా వేయించినప్పుడు మీ పేరు విన్నాను. మీరు హైకోర్టు లాయరని తెలుసుకున్నాను. చెప్పండి”.

“మౌనిక నా బెస్ట్ ఫ్రెండ్.. నా పర్సనల్ రిస్క్ తో ఆమెకు బెయిల్ ఇవ్వడానికి వచ్చాను.. ఇదిగో బెయిల్ పేపర్స్...”

“కానీ కేసు జరుగుతోంది... ఆమె తరచు కోర్టుకి హాజరవుతుండాలి... ఇలాంటి సమయంలో బెయిల్ ” అంటుండగా..

“ఏం పర్వాలేదు.. నా పర్సనల్ రిస్క్ అని చెప్తున్నాను కదా! తర్వాత ఆమె నాకు దగ్గరగా ఉంటే పూర్తి వివరాలు సేకరించి, నిజానిజాలు తెలుసుకుని కాస్త హెల్ప్ చేసేందుకో, కేసు మాఫీ అయ్యేందుకో నేనామెకు ఉపయోగపడ్తానని నా నమ్మకం...”

“అంటే?” ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు ఎస్సై..

“అవును ఎస్సై గారూ.. ఆమె చాలా అభిమానవంతురాలు. పట్టుదల మనిషి, అంతకన్నాకూడా మహా మొండి ఘటం.. నాకెందుకో ఆమె ఏదో నిజం దాచి, నిందని ఆమెపై వేసుకుంటోందా, ఎవరికోసం ఈ హత్యా చేసింది, ఎవరు చేస్తే తనమీద వేసుకుంది, అసలిలా ఎందుకు ప్రవర్తిస్తోంది అన్నది నా ఆలోచన. ఆదీ నేను చిన్ననాటి స్నేహితులం.. దాని సంగతి పూర్తిగా నాకు తెలుసు! అందుకే ఈ కథ వెనక ఉన్న అసలు రహస్యం బయటకు తీసి.. నిజం నిరూపించి, తనకి న్యాయం చేకూర్చినప్పుడే, నిజంగా దానికి నేను స్నేహితురాల్ని అనిపించుకునేది” అంటున్న హేమ మాటలకి ఎస్సై అడ్డువస్తూ...

“అయితే మీరు ఈ బెయిల్ పేపర్లపై సంతకం చేసి ఆమెని తీసుకెళ్లవచ్చు” అన్నాడు.

“సేర” అంటూ హేమ సంతకం చేసి బెయిల్ పేపర్స్ ఇచ్చింది.

కానిస్టేబుల్స్ వెళ్లి సెల్ తాళం తీసి మౌనికను తీసుకువచ్చారు.

హేమను చూడగనే మౌనిక దఃఖంఆగలేదు.. వెక్కివెక్కి ఏడ్చింది.

హేమ ఆమె కళ్లు తుడిచి ఆమెని నడిపించుకుంటూ వెళ్లి కారు డోరు తీసింది. మౌనిక ఎక్కి కూర్చుంది. హేమ కూడా కారెక్కి కారు స్టార్ట్ చేసింది.

****

ఆరుబయట మంచం వేసుకుని వెల్లకిలాపుడకుని ఆకాశం వంకే చూస్తూ చుక్కలె లెక్క పెడుతుందో, బతుకులే భారమైపోయాయోమిటా అనే తెలియనిరీతిలో పడుకునుంది రాణి.

అది చూసిన వాణికి చెల్లెలి మీద కించిత్ జాలి పుట్టుకొచ్చిపాపం పిచ్చిపిల్ల, తనలో తానే మదనపడిపోతుంది. అమ్మ విషయంలోనా, మరేదైనా విషయంలోనా? ఏదో చేప్పదు, విచారంగా, మౌనంగా ఉంటుంది. తనలో తానే ఏడుస్తుంది. అమ్మ గురించి అందామా అంటే, ఆ బాధ తనికీ ఉందికదా, చిన్నతనం ఎలా ఎక్కడ గడిచిందో, కాస్త ఊహతెలిసే సమయానికి మాష్టారింట్లో చేరాం, అప్పటి నుంచి రోజులు బాగానే ఉన్నాయి. కాలేజీలో చేరేవరకు ఒక సంబరం. చేరాక ఒక సంకటం.

మదన్ పరిచయం. మదన్ మంచివాడా కాదా? ప్రేమిచతగ్గ వయసు కాదేమో తమది! నిజంగా ఇది ప్రేమేనా? మదన్ వెనక వెళ్లిన మరి ఆ పిల్లెవరు? ఛీ, ఏమిటి నా ఆలోచనలు ఇలా అస్తవ్యస్తంగా ఉన్నాయి. బహుశా అమ్మనీ, ఆమె స్నేహితురాలు లాయరు హేమగారిని కల్సుకోలోకపోయినందుకు కాబోలు. ఈ మాష్టారేంటి ? ఏంపట్టించుకోరు. అదే తన కూతురైతే ఇలా ఊరుకుంటారా? అయ్యో మాష్టారిని కూడా నా మనసు ఆడిపోసుకుంటోందా? పాపం ముసలాయన, ఏ డబ్బూ, పలుకుబడి లేని మనిషి, ఇంకానయం అమ్మకీ, మాకూ ఇంతచోటిచ్చి ఆదుకున్నారు. అమ్మలేకున్నా మా ఇద్దరికీ ఇంత ఆదరణ చూపిస్తున్నారు. పాపం మాష్టారు... ఇలా పరిపరివిధాల ఆలోచనలో పడిన వాణి మెల్లగా చెల్లెల్ని చేరింది.

రాణిదేనికేంటి ఇంత మంచి బుద్ధి, ప్రేమ, జాలి పుట్టుకొచ్చాయి ఈ రోజు" అనుకుంటూ అక్కని ఆశ్చర్యంగా చూసింది.

"రాణీ... ఏంటమ్మా ఆలోచిస్తున్నావు?" అడిగింది.

"...." రాణి మౌనం.

"మంచైనా, చెడైనా, ఏదైనా చెప్పుకుంటేనేకదా తెలిసేది... అమ్మ గురించా?"

"ఊ!" కన్నీళ్లోచ్చాయి ఉబికిఊబికి...

"నాకు మాత్రం అమ్మ గురించి ఆలోచనా, బాధా లేదా.. ఏం చేస్తాం? హాస్పటల్లో అమ్మ మిస్సయ్యింది. పోలీస్ స్టేషన్ కి వెళ్తే అప్పుడే కోర్టుకి తీసుకెళ్లారన్నారు. కోర్టులో మాట్లాడనివ్వలేదు, లాయర్ ఇంటికెళ్తే... ఆవిడ జాడ ఊసు తెలవలేదు.. రేపు ఇంక పోలీస్ స్టేషన్ కే వెళ్లి అమ్మని కలిసి మాట్లాడి, ధైర్యం చెప్పి వద్దాము. అంతకన్నా మనమేం చేయగలం చెప్పు, రేపు తప్పక అమ్మని కలిసి మాట్లాడివద్దాం... సరేనా?" అంటూ వాణి రాణికి నచ్చచెప్తుంటే.. ఇంతలో మాష్టారు వచ్చారు.

వాణి ఆయన్ని కూర్చోనిచ్చి..

"ఇంతసేపయిందేం తాతయ్యా?" అంది.

ఆయనే కాదు, రాణీ ఆశ్చర్యపోయింది. ఆ సంబేధనకి..

"ఏమన్నావమ్మా..?"

“తాతయ్యా అన్నాను!”

“ఏ ఇవ్వాళ ఆ సంబోధన?”

“అమ్మకి మీరు మాష్టారు.. అమ్మ చిన్నతనం నుంచీ మీరు చదివించారు.. ఓ ఎనిమిదేళ్లుగా మాకు మీ ఇంట ఆశ్రయం ఇచ్చారు. అమ్మ మీ ఇంటి కూతిరిలా పెరిగింది. అంటే అమ్మకి నాన్నా.. మాకు తాతయ్యేగా! ఈ ఆలోచన, తలంపు పదవ ఏట నా దగ్గరకు వచ్చినప్పుడు రాలేదు కానీ మరో ఎనిమిదేళ్లు గడిచాక, అదీ పద్దెనిదేళ్లు వస్తేనే కానీ తెలుసుకోలేదా “తాతయ్యా”అని పిలవాలని... ఈ పిచ్చిపల్లి అని అనుకుంటున్నారా.. తాతయ్యా? ”

మాష్టారికి ఆమెలో చిన్నపిల్లో కనిపించింది. ఆ మాటలకి జాలేసింది, కన్నీళ్లొచ్చాయి, ఇద్దరిమధ్యనా కూర్చుని తల నిమురుతూ..

“నాకు ఎవరూలేరన్న దిగులు మిగల్చక మీ అమ్మ కూతురిలా వచ్చింది. తను ఆవేశంలో చేసినపనికి జైలుకెళ్లినా బంగారం లాంటి మనవరాళ్లని అండగా ఇచ్చింది. ముసలి వయసులో మీరులేకుంటే నాకు తోడెవరు చెప్పండి. నాకు దిక్కెవరు చెప్పండి... ఒకరికి ఒకరంగా ఒకరికి ఒకరం తోడు.. అంతే!” అని కళ్లు వత్తుకుని...

“రేపు స్టేషన్ కి వెళ్లి అమ్మని చూసి, మాట్లాడి, వివరాలు అడిగివద్దాం. మన ప్రయత్నాలు మనం చేద్దాం” అంటుంటే..

“తాతయ్యా, అమ్మ సేవ్ అవ్వాలంటే అమ్మ నిజం చెప్పాలి... మరి అమ్మ నిజం చెప్తుందా?” రాణి అంది.

“అమ్మ చెప్తోంది.. నిజమే కదమ్మా. ఇకపోతే చెప్పాల్సిందల్లా గతం. ఎందుకు తనాపని చేయాల్సి వచ్చింది, ఎలా చేసింది అన్నదే... కానీ అవి చెప్పటానికి అమ్మ ఇష్టపడటం లేదుకదా!” అన్నాడు మాష్టారు.

“అమ్మ అవి ఎందుకు చెప్పదో, ఎలా చెప్పించి వప్పించాలో నాకు బాగా తెలుసు! నా మాట నమ్మండి..” రాణి అంటుంటే..

మాష్టారికీ, వాణికి ఏమీ అర్థంకాక అలా చూస్తుండిపోయారు “ఈమె ధైర్యం?” అనుకుని. రాణి! మాటలు ఎప్పుడూ అర్థంకావు మనకు అని అనుకున్నారు అక్కడి నుంచి లేస్తూ.. లోపలికి నడుస్తూ..

****

కారు వచ్చి సరాసరి గేటు ముందు ఆగింది. వాచ్ మెన్ గేటు తీశాడు. కారు లోపలికి వచ్చింది. హేమ దిగుతూ.. మౌనికను చూసింది దిగమన్నట్లుగా,, మౌనింగా దిగి ఆమెను అనుసరించింది మౌనిక, ఇద్దరూ లోపలికి నడిచారు. గదిలోకి వెళ్లగానే హేమ “రా మౌనికా... ఇది నీ గది! ఇక్కడ హాయిగా.. స్వేచ్ఛగా, ఫ్రీగా ఉండవచ్చు....” అంది

మౌనిక ప్రశ్నార్థకంగా చూసింది. “ఆ చూపులో ఇంకెవరూ లేరా ఈ ఇంట్లో” అన్నట్లుగా ఉంది.

"నీ సందేహం నాకర్థమైంది. ఈ ఇంట్లో ఉండేది నువ్వు, నేనూ మాత్రమే! వంటకి ఓ మనిషి, పనికి ఓ తోటమాల, ఇల్లు కాపలాకి ఓ వాచ్ మెన్, నాకు ప్రియాతిప్రియమైన నా మరో నేస్తం సిమ్మి... అంటే నా ఆల్ షేషన్ డాగ్ అన్నమాట. ఇదీ నా ఇంటి వాతావరణం!" అంటూ చాలా తెలిగ్గా చెప్పేసిందే కానీ, ఆమె మనసులో ఏదో దాచుకుని అసలు విషయం చెప్పక ఇలా టూకీగా చెప్పిందని మౌనికకు అర్థమయింది. అయినా ఆ క్షణాన ఊరుకుంది.

ఇద్దరూ స్నానాలు అన్నీ ముగించుకుని, ఫ్రెష్ అయి బాల్కనీలో కూర్చున్నారు వచ్చేపోయే జనాలు, కార్లు, సందడి వాతావరణాన్ని చూస్తూ..

వంటమనిషి వేడి వేడి ఉప్మా పట్టుకొచ్చింది.

మౌనికకు ఒక ప్లేటిచ్చి, మరో ప్లేటు హేమ అందుకుంది.

"తినవే మౌనికా...." అంది

"వద్దు నాకు ఆకలిగా లేదు.."

"అన్ని ఆలోచనలు కట్టిపెట్టి టిఫిన్ చెయ్యి... ఆ తర్వేత మాట్లాడుకుందాం...." అంటూ బలవంతం చేసింది.

ఇద్దరూ టిఫిన్ ముగించేసరికి కాఫీ తెచ్చిచ్చింది వంటమనిషి, కాఫీలు, తాగటం పూర్తిచేశారు. ఆమె కప్పులు అందుకుని లోనికెళ్లింది.

మౌనిక హేమని అలా తదేకంగా చూస్తుంటే..

హేమ నవ్వి "ఏమిటే అలా చూస్తున్నావ్...."

"నీవు ఇంతవరకూ పెళ్లి చేసుకోలేదా?"

"అందతా ఇప్పుడెందుకే! నీకు అసలే మనసు పరిస్థితి బాగోలేదు.. ఇంకా నా విషయాలు కూడా విని, తెలుసుకుని ఏం చేస్తావ్?"...

"అంటే.. నీ లైఫ్ కూడా నిన్ను బాధించిందా?.. ఒంటరిగా మిగిల్చిందా?" మౌనిక ఆశ్చర్యంగా..

"అఫ్ కోర్స్" హేమ విరక్తిగా...

"వాట్?" మౌనిక ఆవేదనగా..

"ఏమయిందే?" అసలు నీకు పెళ్లయిందా? నీకు భర్తా, పిల్లలు...."

"ఒకప్పుడుండేవారు.. భర్తా, కొడుకులిద్దరు!"

"మరి ఇప్పుడేమయ్యారు?"

"యాక్సిడెంట్ లో పోయారు."

కళ్లనీళ్లు తుడుచుకుంటూ అంది హేమ.

ఖంగుతింది మౌనిక.

"అలా కంగారుపడతావనే నా గురించి తెలుసుకోవద్దన్నాను"

"ఈ పూట వంటలోనిక ఏం చెయ్యమంటారు?" అంటూ అడిగింది వంటమనిషి

"బెండకాయ వేపుడు, మజ్జిగ పులుసు, కొబ్బరి, మామిడికాయ పచ్చడి చెయ్యి. మా మౌనికకు అవంటే ప్రాణం." అంది హేమ.

అది విని మౌనిక "ఇప్పుడే కదా, టిఫిన్, కాఫీలయ్యాయి. ఇంక ఈ పూటకి నాకు భోజనం వద్దు. కంటి నిండా నిద్రపోవాలనుంది."

ఏంచెయ్యాలో తెలియక వంట మనిషి హేమని చూసింది.

హేమ "సరేలే, ఈ పూటకి ఏమీ వద్దు. ఇవన్నీ రేపు చెయ్యి. ఉదయం.. ఉన్నముటుకి మీరంతా భోజనాలు కానిచ్చి పడుకోండి. నేనడిగినప్పుడు మా ఇద్దరికీ చెరో గ్లాసు పాలు పట్టుకురా చాలు..." అంది

"ఫ్రూట్స్ ఏం కావాలి?"

"చెరో రెండ అరటి పళ్లు, రెండు యాపిల్స్ ముక్కలు పంపించు" అంది హేమ. అవీ వద్దంటూ వారిస్తున్నా మౌనిక మాటలు లెక్కచేయక.

వంట మనిషి మరో పది నిమిషాల్లో అవి తెచ్చి ఇచ్చింది.

"ఇంక నువ్వెళ్లు.. ఏ ఫోను లోచ్చినా, ఎవరొచ్చినా నేను లేనని.. ఇంకారాలేదని చెప్పి పంపెయ్యి. డిస్టర్బ్ చెయ్యకండి. ఎవరూ నన్నుపిలిచినా, తెలిసిందా?" అంటూ వార్నింగ్ ఇచ్చి మరీ పంపింది.

ఆమె వెళ్లంగానే తలుపులు బిడాయించింది. వచ్చి మంచం మీద మౌనిక పక్కనే కూర్చుంది.. ఫ్రూట్స్ వున్న పెళ్లెం ఇద్దరికీ మధ్యలో పెడుతూ..

"మౌనికా... ఇప్పుడు చెప్పు అసలేం జరిగింది? ఈ హత్య ఎందుక చేశావు? ఎందుకు చేయాల్సి వచ్చింది? డేవిడ్ నీ ప్రియుడు, నీ భర్త, నీ పిల్లలకి తండ్లి, నిన్ను కావలని ఏరికోరి నీ వెంటపడి నీ అందానికి ముగ్ధుడయి మరి పెళ్లి

చేసుకున్నాడు కదే ! మరి అలాంటి నీ ప్రేమ, పెళ్లి వ్యవహారం హత్య వరకూ దారితీసిందేం ?" అంటూ ఇంకా ఏదో అనబోయింది హేమ

హేమ మాటలకి మౌనకి అడ్డు వస్తూ.. "అవన్నీ తర్వాతా చెప్తాను. అసలు వాటిని ఆరాదీసి నన్నేదో ఉద్ధరిద్ధామనే నీవు ఇక్కడికి తీసుకొచ్చావని నాకు తెలుసు... బట్ నా విషయాలు తెలుసుకునేముందు నాకు నీ విషయాలు కావాలి. అసలు పెళ్లి చేసుకున్నావా అని నా అనుమానం, భర్తా, పిల్లు పోయారన్నంత మాత్రాన్న నేనలానమ్ముతాను..." అంది మౌనిక ఆమెకి మరింత దగ్గరగా జరిగి.

హేమ కళ్లు నీళ్లతో నిండాయి. నోరుపెగల్లోదు. వెక్కిపెట్టింది. ఏడ్చింది.

మౌనిక కంగారుగా "పోనీలేవే, నిన్నంతగా బాధపెట్టే విషయాలైతే చెప్పొద్దులే... సారీ, నీ మనసు బాధపెట్టినదాన్నయ్యాను. పిలిచి నాకు న్యాయంచేకూర్చాలని నీవనుకుంటే, నేను వచ్చి నిన్ను బాధపెట్టిన దాన్నయ్యాను.. ప్లీజ్, ఏడవకు. దరిద్రురాలిని. నేనెక్కడుంటే అక్కడ విచారం, విషాదం... బ్రతికుండీ అందరినీ బాధపెట్టలేకే నాకు చావు రావాలని మనసారా కోరుకుంటన్నాను.." అంటూ మౌనిక నొచ్చుకుంది.

అది చూసి హేమ కాస్త తగ్గింది. కళ్లు తుడుకుంది.

మౌనిక కిటికీ గుండా బయటికి చూసింది. వాతావరణం ప్రశాంతంగా ఉంది. రోడ్డు మీద జనం తగ్గారు.

నిశబ్దంగా.. శబ్దం లేకుండా తారు రోడ్డు అప్పుడే పడిన వాన చినుకులకు కాబోలు తడిసి తళతళా మెరుస్తోంది. వీధిదీపాలకాంతులకి.. మౌనిక మనసు కాస్త కుదుటపడింది. హేమని చూసింది.

హేమ ఆల్ బమే లోంచి ఒక ఫోటో తీసుకొచ్చి మౌనికకు ఇచ్చింది. హేమ, ఆమె భర్త సుందర్, పదేళ్లలోపు పిల్లలిద్దరు.

మౌనిక ఆ ఫోటోని హేమని మార్చి మార్చి చూసింది.

"అతను నా భర్త... సుందర్... ఇదరికీ లా చదువుతున్నప్పుడు పరిచయమైంది. అతను ఆస్తిపరుడు. ఈ ఆస్తీ, ఈ హోదా ఈ పనివాళ్లు అంతా అతనివే. నాకన్నా మంచి లాయర్ పేరు, ఖ్యాతి, సంపాదన వచ్చాయి అతనికి, ఇద్దరు మగపిల్లలు కూడా మాకు. అయితే ఒక కేసు విషయంలో ఈయన వాదించి నెగ్గటం మూలంగా కోట్లు నష్టపోయానంటూ ఈయన మీద పగబట్టిన "విక్కీదాదా" అనే గుండా పలుకుబడి ధనం అహంతో, రాజకీయాలతో చేతులుకలిపి వారి సహాయం అందుకుని ఈయన చావుకి కారకుడయ్యాడు"

"అంటే!" అడిగింది ఆశ్చర్యంగా మౌనిక.

"అతను కోట్లమీద వ్యాపారం చేస్తుంటాడు విదేశాలకు ఎగుమతి, దిగుమతి చేస్తూ. ఇతని స్నేహితునితో లావేదవీలలో తగాదావచ్చింది. ఫలితంగా అతడు కోర్టుకెక్కి ఈయన్ని తన లాయర్ గా పెట్టకున్నాడు. కేసు పూర్తయ్యే సరికి అతనే నెగ్గి, విక్కీ శిక్షకు, ఫైన్ కీ గురయ్యాడు. దాంతో కక్షకట్టి..." అంటూ కళ్ల వత్తుకుంది.

"ఏమయిందే... చెప్పు.. గొడవపడ్డారా ?"

"కాదు, ఆరోజు ఉదయం పిల్లల్ని తీసుకుని తను ఓ పార్టీకి వెళ్లారు, నాకు ఓపిక లేకపోవడంవల్ల నేను వెళ్లలేదు. పిల్లలూ, ఆయనే వెళ్లారు. తిరిగి వచ్చేసరికి రాత్రి అయింది. దారిలో ఆటకీయించి విక్కీదాదా మనుషులు మా కారుకు దారుణంగా లారీతో డాష్ ఇచ్చి యాక్సిడెంట్ అయ్యేలాచేశారు. కారు పప్పుపప్పు అయ్యింది. పిల్లలూ, ఆయనా అక్కడికక్కడే.. " అంటూ వెక్కి వెక్కి హేమ ఏడుస్తుంటే మౌనిక ప్రాణం గిలగిలా కొట్టుకుంది.

"పోయారా ?" అంది మెల్లగా.

"అవును.." అని, "ఆ షాక్ కి నేను తట్టుకోలేకపోయాను. అసలే అమ్మానాన్న రెండేళ్ల తెడాతో పోయారు. నాకు నాఅన్నవాళ్లెవరూ లేరు. దానికితోడు పిల్లలూ, భర్తా ఒకేసారిపోవటంతో ఒక విధంగా జీవితంమీద విరక్తి, నిరాశ, బ్రతకాలన్న కోరికా పోయాయి. కానీ చావు కూడా నాకు దూరంగానే నిలుస్తూ నన్ను కౌగిలిలో బంధించలేదు ఈనాటికీ... ఇలా జీవశ్చవంలా నాలుగేళ్ల నుంచి గడుపుతున్నాను. ఒంటరిగా, ఇంతలో నీ సంగతి తెలిసింది. కనీసం నీ పిల్లలకి నిన్నయినా మిగల్చాలని నీ కేసు టేకప్ చేయటానికి సిద్ధపడ్డాను. ఈ కేసు గెలిస్తే నీకు పిల్లలు, పిల్లలకి నువ్వు తోడుగా ఉంటారని నా ఆశ. దయ ఉంచి ఏమీ దాచక నాకు నిజం చెప్పు.నా కేసు గెలిపించటానికి సహాయపడు.." అంది హేమ.

మౌనిక ఏమీ మాట్లాడలేదు.

హేమ "సరేలే కాస్త పాలు తాగి.. కాస్త విరామం ఇచ్చాక నీ సంగతి చెప్తువుగాని.. పాలు తెప్పిస్తా సరేనా" అంటూ అవతలి గదివైపుకు నడిచింది.

మౌనిక "సరే" అన్నట్లుగా తల ఊపింది.

మౌనిక కిటికీ తెర తొలగించి వరండాలోకి చూసింది. అక్కడ ఎవరివో మాటలు, గట్టిగా కేకలు వినిపిస్తుంటే!

"ఎన్ని సార్లు చెప్పాలమ్మా లాయర్ గారు ఇప్పుడప్పుడే రారు. బాగా చీకటిపడుతుంది. బహుశా ఊరెళ్లారేమో కూడా. ఒకవేళ ఊళ్లోనే ఉన్నా ఏ రాత్రికి వస్తారో.. మీరెళ్లండి ఇంక" అంది వంటమనిషి.

"లేదు... ఆవిడ్ని మేము కలుసుకోవాలి ఎంతరాత్రయినా, ఎందుకంటే మా అమ్మని జామీనిచ్చి తీసుకురాగలిగిన శక్తి.. కేసు వాదించి విడిపించగల శక్కి ఆవిడకే ఉన్నాయి. పైగా ఆవిడ అమ్మ స్నేహితురాలంట కూడా !" అన్న మాటలు వినంగానే మౌనిక హృదయం రగిలిపోయింది.

ఆ వచ్చిందెవరో కాదు.. రాణి అని తెలుసుకుంది. బహుశా వాణీని, మాష్టారినీ అడగకుండా, చెప్పకుండా వచ్చి ఉంటుంది. రాణీ వచ్చిందనగానే ఆమె మాటలు వినగానే తన గుండె దడదడలాడిపోయింది. వణుకు వచ్చింది.

హేమతో ఎక్కడ మాట్లాడుతుందో, ఏంచెప్తుందో, తనిక్కడ ఉన్నట్లు తెలుసుకుందేమోనని భయంపడిపోయింది. ఆమె వెళ్లిపోతే బాగుండుననిపించింది. వంటమనిషి మరింత గదమాయించి పంపేస్తే బావుండుననిపించింది.

"వెళ్లమ్మా బాబు, వెళ్లు విసిగించకు…" మరోసారి హెచ్చరించింది.

"అమ్మగారు వచ్చి అన్ని విషయాలు వినేదాకానే వెళ్లను. ఇక్కడే ఉంటాను" అంది రాణి మొండిగా.

అప్పుడు వాచ్ మెన్ వచ్చి ఆమెకేదో నచ్చచెప్పి పంపించబోయాడు.

"లాయర్ గారిని కలవాలి… చాలా అర్జెంట్ మేసేజ్ అందించాలి" అంది మొండిపట్టుగా రాణి.

"ఆమె ఊరెళ్లారు. నాల్గరోజుల వరకూ రానని ఇప్పుడే ఫోన్ చేశారు" అంటూ పనిమనిషి కూడా వచ్చి చెప్పింది.

"అమ్మయ్య!" అనుకుంది ఇవతలి నుంచి అంతా వింటున్న మౌనిక.

రాణి అందర్నీ తలోసారి చూసి కదిలింది.

****

మౌనిక మనసు శాంతపడింది. ఈలోగా గదిలోకి హేమ వచ్చింది పాలగ్లాసులతో. వెనకే పనిమనిషి.. వంటమనిషి వచ్చారు.

"అయ్యో, పాలు మీరు కలుపుకుని తెచ్చుకున్నారే.. నేను ఆడుగుదామని మీ గది వరకూ వచ్చేసరికి ఓ క్లయిన్ట్ వచ్చి మీరు లేరన్నా వినక గొడవ పెట్టుకుని మరీ వెళ్లింది…" అంటుంటే…

మౌనిక కంగారుపడింది. మిగతా విషయాలు కూడా వాళ్లు ఎక్కడ చెప్తారోనని.

"భోజనాలు కానిచ్చారా?"

"ఆ తిన్నామండీ"

"అయితే.. లైట్లార్పండి. ఇంక వెళ్లి పడుకోండి.. " అంది విసుగ్గా.

వాళ్లు వెళ్లారు.

మౌనిక, హేమ పాలు తాగారు. అలసటగా నడుం వాల్చారు ఇద్దరూ.

"హేమ, నిద్ర వస్తోందే, నీకేం కావాలో అవన్నీ రేపు చెప్తాను.. ప్లీజ్ ఈ పూటకి నన్ను వదిలేయ్…" అంది మౌనిక.

హేమకూడా అలసిపోయి తన గతం గుర్తుకు వచ్చినందుకు విసుగు బాధ, కసి.. చోటుచేసుకోవడంతో మనసు వికలమై డల్ గా అయిపోయింది.

"సరేలే, అయితే పడుకుందాం….." అంటూ లైట్ ఆఫ్ చేసింది.

"నువ్వు ఇక్కడే పడుకుంటావా?" అడిగింది మౌనిక.

"ఈ పూటకి నీకు తోడుగా. రేపటినుంచి నా గదిలో నేనే సరేనా?" అంది.

మౌనికి ఇబ్బందిగా ఫీలయింది. ఆమె తన గదిలోనే పడుకున్నందుకు!

****

తెల్లారింది. హేమకు మెలకువ వచ్చింది. పక్కలో తన స్నేహితురాలిని తడివిచూసుకుంది. ఇంకా లేచిందో లేదోనని! కంగారుపడి లేచి అటూ ఇటూ చూసింది. ఆమె కనిపించలేదు. గుండె దడదడలాడింది. ఒకవేళ ముందుగా లేచి ముఖం కడుక్కోవటమో, స్నానానికి వెళ్లడమో చేసి ఉండవచ్చు అని మనసుకి నచ్చచెప్పుకుని బయటకొచ్చి వాష్ బేసిన్ దగ్గరా, అక్కడ లేనందువల్ల బాత్రూమ్ దగ్గరా చూసింది. ఆమె కనిపించలేదు. హేమకి ముచ్చెమటలు పోసాయి.

పనిమనిషిని, వంటమనిషిని పిలిచి అడిగింది"మౌనిక ఏది?" అంటూ

"ఏమోనండమ్మా.. రాత్రి మీరు వెళ్లిపడుకోండి అని చెప్పంగానే వెళ్లి పడుకున్నాం. పొద్దున లేచిందగ్గర నుంచి మాకైతే ఆయమ్మ కనిపించలేదు. ఇంతకీ ఎవరమ్మా ఆవిడ… మీ క్లయింటూ, చుట్టమా.."

"నా బొంద. ఎవరైతేనేం… ఇప్పుడామె ఏదీ? ఇంతమంది ఉన్నారు… ఇంట్లో ఉన్న మనిషి ఇంట్లో ఉందో, బయటికెళ్లిందో చెప్పలేరా, చూడలేరా" కంగారుపడ్తూ అంది.

వాచ్ మెన్ ని పిలిచింది. "నిన్న రాత్రి నాతో వచ్చినావిడని చూసావా?"

"చూసానమ్మా…"

"ఆవిడ కానీ బయటికెళ్లిందా.. రాత్రో, పొద్దున్నో నీ ముందు నుంచి.."

"వెళ్లిందమ్మా.. పొద్దుగాల నాలుక్కొడుతూండగా.."

"నన్ను లేపి "తలుపు తియ్యి…. వచ్చినపని అయిపోయింది. మేడమ్ నన్ను వెళ్లమన్నారు" అనే సరికి నిజమే కాబోలని గేటుతీసి పంపించాను" అన్నాడు అతి వినయంగా.

"ఎంతపనిచేశావ్?" తెల్లారకుండా చీకటివేళలోనే ఓ ఆడమనిషి నేనెట్లా పొమ్మంటావనుకున్నావ్? వచ్చి అడగవచ్చుకదా న్ను. ఇప్పుడామె ఎక్కడికిపోయిందో ఏమో ఎక్కడికని వెళ్లాలి, ఎక్కడని వెతకాలి?" అంది కంగారుగా

"అమ్మ ఆయమ్మ తమకి బాగా దగ్గరివారా" వంటమనిషి అడిగింది.

"అవును! అదీగాక పిచ్చిమనిషి వదలకూడదు.. ఎక్కడికెళ్తుందో ఏం చేస్తుందో తనకే తెలియదు. నాకు బాగా దగ్గర రిలేషన్, తెలిసిందా? ఇంకేమైనా కావాలా వివారాలు?" అంటూ మళ్లీ తన రూమ్ లోకి వచ్చింది. కారు కీస్ తీసుకోవాలనుకుంటూ..

"అమ్మగారూ.. ముందు ముఖం కడుక్కోండి. కాఫీ తెస్తాను, తాగాక ఆయమ్మకోసం చూడొచ్చు" వంటమనిషి కాస్త చొరవగా అంది.

అది విని హేమ "కేసు బాధ్యత పూర్తిగా పుచ్చుకుని పోలీస్ స్టేషన్లో బెయిలిచ్చిమరీ తీసుకొచ్చాను. ఇలా మౌనిక హ్యాండిస్తుందనుకోలేదు. ఇప్పుడు పోలీసువాళ్లకి, ఎస్సైకి తనేం చెప్తుంది జవాబు..." అని మనసులో అనుకుని ఆమెతో, "సరే ముందు అర్జెంటుగా కాఫీ ఇవ్వు. వచ్చాక స్నానం, మొఖం సంగతి చూస్తాను. నాకసలే మనసు బాగోలేదు, మైండ్ తిరిగిపోతోంది. కాళ్లు వణుకుతున్నాయి. గుండె దడదడలాడిపోతోంది. మైకం వస్తున్నట్లుగా పిచ్చిగా వెర్రిగా ఉంది" అంది ఆవేదనగా.

"పాపం అమ్మగారి చుట్టం.. అందులోను పిచ్చిదంట... వెళ్లిపోతే కంగారేకదా" అంది పనిమనిషి వంటమనిషితో.

అదివిన్న హేమ ఏమీమాట్లాడ లేకుండాఉంది చిరాకుతే.

ఆమె కాఫీ తెచ్చిచ్చింది. హేమ గబగబా తాగేసింది వేడివేడిగా ఉన్నా కీస్ కోసం బల్లదగ్గరకు వెళ్లింది. కీస్ కింద రెపరెపలాడుతున్న ఒకకాగితాన్ని చూసి ఆత్రంగా చదవసాగింది.

"డియర్ హేమ... నేను నీ మౌనికను రాసే ఈ ఉత్తరం పూర్తిగా చదువుతావుకాదూ..." అని ఉండటం చూసి "అమ్మయ్య, కనీసం ఉత్తరమైనా రాసింది" అనుకుంది మనసులో, వెళ్లి మంచంమీద కూర్చుంది. కంగారుగు కళ్లను లెటర్ లోని లెటర్స్ మీదకు మళ్లించింది. మనసు ఆత్రంగా పరుగు తీసింది పదాలమీదకి...

"డియర్ హేమ... నీవూ, నేను చిన్నానాటి క్లాస్ మేట్స్. ఇంటర్ చదివాకా ఇద్దరం విడిపోయాము. అప్పటినుంచి నీదో చరిత్ర, నాదో చరిత్రగా జీవితాలు మరలిపోయాయి. తిరిగి ఈనాడు కలుసుకున్నాము. నీవు నాగతం తెలియక నాకు సహాయం చెయ్యడానికి సిద్ధపడ్డావు. నాగతం చాలా భయంకరమైనది.. అయితేనేం ఓ హత్యచేసిన ముద్దాయిని, హంతకురాలిని. అలాంటి నేను నీ ఇంట అతిథి రూపంగా ఉండటం నాకిష్టం లేదు. నాదిగెలిచే కేసుకాదు... అయినా టేకప్ చేస్తున్నావు నువ్వు! కఠికనేలమీద పడుకుంటూ, చిప్పకూడు తినాల్సిన తదుపరి జీవితం నాది. అలాంటి నా శరీరానికి సుఖం, భోగం, మంచి భోజనం అలవాటుచేయకూడదు. అవన్నీ నీ దగ్గరుంటే తప్పవు నాకు, అదీకాక నా గురించిన జాడ నా వాళ్లకు తెలియడం.. వాళ్ల పరామర్శలు, విచారణలు నాకిష్టం లేదు. ముఖ్యంగా మా పిల్లకి .. అందులోను రాణికి. అందువలన నేను దూరంగా వెళ్లిపోతున్నాను. నాకు తెలుసు.. పొద్దున్న నువ్వు లేచి నేను లేకపోయవడం చూసుకుని కంగారుపడతావని! అందుకే ఈ లెటర్ రాత్రి నువ్వు పడుకోగానే రాసి పెట్టి, తెల్లారి నీవు

లేవకుండానే లేచి వచ్చేశాను. నీవు నాకు సహాయం– ప్రాణబిక్షపెట్టాలని ఆశించావు. రిస్క్ తీసుకున్నావు నాకు బెయిల్ ఇచ్చి! అలాంటి నిన్ను కష్టాలకు పోలీసులకు గురిచేసి వెళ్లిపోతాను? నా శరీరానికి సుఖం, నా నోటికి రుచి."

"దోషిగా నాకు శిక్షపడాల్సిందే! నా చరిత్ర వినటం వలన నీకు ఎటువంటి లాభం ఉండదు. అయినా వింటానంటే నీ ఇష్టం.. అదైనా ఎవరికీ నా జాడ చెప్పకూడదు. ఎవరినీ నన్ను చూడటానికి ఇక్కడికి తీసుకరాకూడదు. అలాగైతేనే నేను నీకు ఫోన్ చేసినప్పుడు నా జాడ చెప్తాను. లేదంటే కనిపించకుండా పోలీస్ స్టేషన్కీ కోర్టుకీ వచ్చి నాకు శిక్షపడేలా బ్రతిమాలుకుంటాను. మళ్లీ నేను నీకు ఫోన్ చేస్తాను. నా ఫోన్ కోసం ఎదురుచూడటమే నీ కర్తవ్యం అంతే!! "

ఇట్లు

నీ స్నేహితురాలు

ఉత్తరం గబగబా చదివింది ఒకటికి నాలుగుసార్లు హేమ, మౌనిక ప్రవర్తన, ఆమె ఉద్దేశం ఎంత ఆలోచించినా హేకు అర్థంకాలేదు. తను ఆమెని ఎక్కడ రక్షిస్తానా, ఆ కేసు వివరాలు బయటకుతీస్తానా అని ఎందుకు భయపడుతోంది? నిజంగా చేసినా, చెయ్యకున్నా నేరాలూ దొంగతనాలు ఈరోజుల్లో దోషులు ఎలా బయటపడాలా అని చూసుకుంటారు. అలాంటిది తనేమిటి తన నుంచి పారిపోతోంది. ఇంతకీ ఈ హత్యవెనుక ఉన్న హస్తం ఎవరిది? ఎవరు బాధ్యులు? "నేను దోషిని.. నేనే దొంగని.. నేనే హంతకురాలిని" అంటూ వాదనలకే తావివ్వకుండా మరీమరీ చెబుతోందంటే స్ట్రాంగ్ పాయింట్, ఏదో రహస్యం దీనివెనుక ఉండి ఉండాలి! బహుశా ఈ హత్య తను చెయ్యకపోయినా ఎవరినో రక్షించాలన్న తాపత్రయంతో ఆమె కొట్టుకుంటోంది. అసలు నిజాలు ఎక్కడ ఎవరి ద్వారా బయటపడతాయోనని.. ఏది ఏమైనా అసలు రహస్యం ఆమె కథ విన్నాకే తెలుసుకోగలుగుతాను. అందాకా ఆమె ఫోన్ కోసం వెయిట్ చెయ్యడం, ఫోన్ వచ్చాక ఆమె నివాసం తెలుసుకోవడం, ఆనక కథ వినడం, ఆసలు క్లూ కనిపెట్టడం, అలాగైతేనే నేను నా స్నేహితూరాలికి న్యాయం చేకూర్చగలను" ఇలా ఆలోచించి ఓ నిర్ణయానికి వచ్చాకకానీ హేమ మనసు కుదుటపడలేదు.

ఆమెలేచి మొఖం కడుక్కుని మరోగ్లాసు కాఫీ అందుకుని తాగి తర్వాత స్నానాలగదిలోకి వెళ్లింది. స్నానం ముగించి, తయార్రై టిఫిన్ అయిందనిపించి వెళ్లి మళ్లీ మంచం మీద వాలిపోయింది. ఏ క్షణాన తనకు మౌనిక నుంచి ఫోన్ వస్తుందోనని.

వంటమనిషి వచ్చి "మజ్జిగ పులుసు, బెండకాయ వేపుడు, కొబ్బరి– మామిడి పచ్చడి. చెయ్యమంటారమ్మా?" అని అడిగింది.

"అవి చేసి నా నెత్తిమీద గుమ్మరించుతావా? అవి తినే అమ్మ వెళ్లిపోయిందిగా" అంది కోపంగా మంచం మీద అటువైపుకి తిరిగి పడుకుంటూ..

****

వాణీ, రాణీ, మాష్టారు పోలీస్ స్టేషన్ కి వచ్చారు. ఎస్సైని కలిసారు..

"సార్, మా అమ్మపేరు మౌనిక. మీరు అరెస్ట్ చేసి తీసుకొచ్చి మీ కష్టడిలో ఉంచుకుంటున్న నేరస్తురాలు "

"అయితే…"

"ఆమెని మేము కలుసుకోవచ్చా…"

"చూడవచ్చా, మాట్లాడవచ్చా" అడిగింది రాణి

"మీరు ఆమె కూతుళ్లా?"

"అవును…"

"మీరు?"

""నేను ఆమెని తండ్రిలా చేరదీసి, ఆదరించిన గురువును

"ఐసీ.. బచ్ షీ ఈజ్ నాట్ హియర్ నవ్"

"ఏమిటి సార్ మీరనేది? కోర్టు నుంచి సరాసరి అమ్మని ఇక్కడికేకదా తీసుకువచ్చారు?" అంది వాణి కంగారుగా.

"అవును, కానీ మీ అమ్మని ఓ లాయర్ బెయిల్ మీద తీసుకెళ్లింది. ఆమె రోజూ ఇక్కడికి వచ్చి సైన్ చేసి వెళ్తుంది. కేసు ఉన్నరోజున కోర్టుకు డైరెక్ట్ గా వస్తుంది."

ఎస్సై కాస్త నిర్లక్ష్యంగా, నీచంగా మాట్లాడాడు. వాళ్లను చూస్తూ.. ఓ హంతకురాలి కూతూళ్లా వీళ్ల అన్న భావనతో "పర్వాలేదు తల్లీఅందగత్తే.. కూతుళ్లూ అందగత్తెలు. ఈ అందాన్ని అందంగానే ఉంచుకుంటే బావుంటుంది అందంగా! అంతేకాని అహంకారంతో హత్యలకు దారితీస్తే అంతేగతి మరి… " గొణుక్కుంటూ అనుకుంటున్నట్టుగానే అంటున్న ఆ మాటలు అందరికీ స్పష్టంగా వినిపించకపోలేదు.

కానిస్టేబుల్స్ నవ్వారు వెకిలిగా, గట్టిగా

వాణి తలదించుకుంది. రాణి మాత్రం ఎస్సైని గుర్రుగా కోపంగా చూసింది. మాష్టారు ఇద్దరినీ భుజం తట్టారు ఊరుకోండి అన్నట్లుగా..

కానీ ఎస్సై "ఏమిటే గుడ్లెర్ర చేస్తున్నావు? కొడతావా, పొడుస్తావా మీ అమ్మలాగా.." అంటూ లేచాడు.

మాష్టారు అడ్డువచ్చి "సార్, అసలే వాళ్ల వాళ్లమ్మని ఆ హత్య జరిగినప్పటినుంచి కలుసుకోలేక పోయామని దిగులు, బాధపడుతున్నారు. ఆమెని ఎక్కడకలుసుకోడానికి వెళ్లినా క్షణాల ఆలస్యంతో విస్సవుతోంది. దయవుంచి మన్నించి

ఆమె ఇప్పుడు ఎక్కడుందో చెప్తే వెళ్లి చూస్తాం, మాట్లాడతాం. ఆపైన కోర్టుతీర్పు వచ్చాక ఎటువంటి శిక్ష పడుతుందో, అసలు బతుకుతుందో లేదో కూడా తెలియదు. కనీసం ఈ బ్రతికిన నాలుగురోజులైనా పిల్లలకి తల్లిని చూడాలన్న తపన ఉంటుంది. కదా సార్”.. ” అంటూ బ్రతిమిలాడారు కళ్లనీళ్లు తుడుచుకుంటూ.

ఇంతలో ఫోన్ రావడంతో ఎస్సై ఫోన్ ఎత్తి మాటల్లోపడిపోయాడు.

కానిస్టేబుల్స్“వెళ్లండమ్మా, వెళ్లండి. దోషి ఆచూకీ, అడ్రస్లు చెప్పం, చెప్పకూడదు. కోర్టులో చూడండి మీ అమ్మని. అక్కడ వినండి ఆమె భాగోతం. మా ఎస్సై.. మంచివారు కాబట్టి సరిపోయింది. లేదంటే లాకప్ రేపే మీకు గతి” అంటుంటే..

ఎస్సై ఫోన్ పెట్టి కానిస్టేబుల్ నెత్తిన ఒక్కటేసి“నన్ను తిడుతున్నావా, పొగుడుతున్నావా” అని “మీ అమ్మ కేసు ప్రస్తుతం లాయర్ హేమ టేకప్ చేస్తున్నారు. ఆవిడ హైకోర్ట్ సీనియర్ లాయర్. ప్రస్తుతుం ఆవిడ ఆధీనంలో ఉంది మీ అమ్మ” అన్నాడు.

మాష్టారు ఆ ఇద్దరినీ తీసుకుని గబుక్కున బయపడ్డారు.. ఇంకా అక్కడ ఉంటే ఆ ఎస్సై రాణిని ఏవిధంగా బుకింగ్ చేసేస్తాడోనన్న భయంతో.

రాణికి కోపం ఆవేశం ఎక్కువ! ఆ ఆవేశం వచ్చినప్పుడు ఆమె నోరు, పెదవి, చెయ్యి, కాలు అదుపుతప్పుతాయి. ఏంచేస్తుందో ఒక్కొక్కసారి తనకే తెలియదు. ఎవరినైనా నయంభయం లేకుండా నిర్భయంగా నిస్సంకోచంగా నోటికొచ్చినట్లు కళ్లెర్రజేస్తూ ఆనేస్తుంది. చేతికొచ్చిన ఆయుధాలు ఉపయోగించేస్తుంది. అందుకే గత ఎనిమిదేళ్లుగా ఆమె తీరు చూస్తున్న మాష్టారుకి ఆమె నడకపట్ల భయం, కంగారు, ఆలోచిస్తూ మాష్టారు వాళ్లని తీసుకెళ్లి ఎదురొచ్చిన ఆటో ఎక్కించేశారు ఆ ఎస్సై కళ్లు పడుకుండా.

****

హేమ కాలుగాలినపిల్లిలా తిరుగుతోంది హాల్లో అటూ ఇటూ, ఏపనీ, ఏ ఆలోచనా తోచటంలేదు.

మధ్యమధ్యలో “అమ్మగారూ పళ్లరసం తెమ్మంటారా, కాఫీ కలుపుకురమ్మంటారా!” అంటూ వచ్చిన వంచమనిషిని

“ఏంవద్దు పో” అంటూ విసుక్కుంది. తనకు తెలీకుండానే తాను ఆమెమీద అనవసరంగా కోపం, చికాకు ప్రదర్శిస్తోంది. రింగైన ప్రతి కాల్ నీ చాల ఆదుర్దాగా ఎత్తుతూ.. ఆవతలిగొంతు మౌనికది కాదని తెలుసుకుని పెట్టేస్తోంది.

తను భరోసా ఇచ్చి మరీ బెయిల్ ఇచ్చి తీసుకొచ్చింది. అలాంటిది తనకే టోపీ పెట్టి వెళ్లిపోతుందనుకోలేదు. ఒకవేళ స్టేషన్ కి ఫోన్ చేసి “ఆమె వచ్చి సంతకం చేసి వెళ్లిందా!” అని అడుగుదామనుకుని, అయినా పిచ్చికానీ ఆమె వెల్లి సైన్ చేసి రాకపోతే ఈ పాటికే ఎస్సై నుంచి తనకి ఫోన్ రాకపోనా.. ఆమే కనక ఒంటరిగానే వెళ్లి సైన్ చేసినా తన నిజాయితీని తాను చూపించుకున్నట్లేమరి! కానీ తన తలకి కుచ్చుటోపీ, మనశ్శాంతి లేకుండా చేయటం ఇదేం బాగుంది. తనూ, ఆమె కాలేజీలో చేరినప్పటి నుంచి ప్రతిక్షణం కలిసి ఉండేవాళ్లం. ఆమెని ఏనాడైనా, ఆ రెండేళ్లూ

కూడా ఓ గంటైనా విడిచి గడిపిందా! ఉయ్యాలలాంటి కుర్చీలో కూర్చుని ముందుకీ వెనక్కీ ఊగుతున్న హేమ మనస్సు కాలేజీలైఫే లోకి జరజరా జారిపోయింది.

****

కాలేజీ వదలగానే హేమ, మౌనిక, మరో నలుగురు కలిసి సినిమా ప్రోగ్రాం వేసుకున్నారు ఆ రోజు.

ఆ సంగతి తెలిసిన డేవిడ్ "మీతో పాటు మేమైదుగురంకూడా వస్తాం. లేదా మౌనికకు నాకు వదిలి మీరంతా కలిసి వెళ్లిరండి ఈ రోజు సినిమాకు. అర్జంటుగా మాట్లాడవలసిన పనుంది. తనతో, ఏమంటావు మౌనికా?" కన్నుగీటుతూ అడిగాడు వాళ్ల ప్రోగ్రాంకి అడ్డువస్తూ..

అందరూ ఒకరి మొఖాలు ఒకరు చూసుకున్నారు.

హేమ "సేర, మేం ఆడపిల్లలు మాత్రం వెళ్తాం, మీరిద్దరూ చెక్కేయండి మీ ఇష్టంవచ్చిన చోటుకి" అంటూంటే మిగతా అబ్బాయిలు "మరి మేమో" అంటూ అడిగారు.

"ఆ మీరా! ఇళ్లకుపోయి హాయిగా టీవీ చూడండి" అంది.

అందరూ పకపకా నవ్వారు. డేవిడ్ బైక్ మీద మౌనిక వెళ్లింది. హేమ తన మిగతా ఫ్రెండ్స్ తో కదిలింది.

ఆ అబ్బాయిలు ఉడుకుమోత్తనంగా చూశారు వాళ్లవంక, 'రేపు చెప్తాం మీ పని.. మళ్లీ మా అవసరం రాదా' అనుకుంటూ.

గేటు దాటంగానే బైకు ఆగిపోయింది. ఎంతకీ స్టార్టవటంలేదు మళ్లీ వీళ్లే వచ్చి స్టార్ట్ చేసి, మరొకతని బండిలోని పెట్రోలు కాస్త డేవిడ్ బండికి దానంచేసి "వెళ్లిరండి ప్రేమ పక్షుల్లారా…" అన్నారు నవ్వుతూ..

***

ఆరోజు కాలేజీ ఆవరణంతా సందడిగా, గోలగా ఉంది. క్లాసులకెళ్లే వాళ్లు వెళుతున్నారు. బయటకు వచ్చేవాళ్లు వచ్చేస్తున్నారు. ఆవరణలో కొంతమంది స్టూడెంట్స్ బైటాయించి కబుర్లేసుక్కూర్చున్నారు.

మౌనిక, హేమ బోటనీక్లాసు బోరనుకుంటూ ఇవతలకొచ్చారు.

"పద ఆ గార్డెన్లో కూర్చుందాం హాయిగా.. " అంది మౌనిక.

ఇద్దరూ కబుర్లుచెప్పుకుంటూ వచ్చి గార్డెన్లో కూర్చున్నారు.

అప్పుడే తనగ్రూపుతో ఆటుగా వచ్చిన డేవిడ్ మౌనికను చూశాడు.

హేమ సైగచేస్తూ "ఏయ్ నీ లవర్ వచ్చాడు" అంది.

"చూశా..."

"మరి వెళ్లు..."

"నువ్వు ఒంటరిగా ... ఇక్కడు.."

"అతను నీకోసం అక్కడ వైట్ చేస్తున్నాడు వెళ్లమంటే.." చిరు కోపంగా అంది హేమ.

"అయితే నేనిప్పుడే వెళ్లి వచ్చేస్తా, అందాకా ఈ పల్లీలతో కాలక్షేపం చెయ్యి" అంటూ పర్స్ లోంచి తను తెచ్చిన పల్లీలు గుమ్మరించింది. దాంతోపాటు ఓ తెల్లకాగితం పడింది.

దాని మడతలు విప్పి చూసి "ఓ, ఇదా.. " అంది హేమ.

"ఏమిటి.. ఏమిటి అది ?" కంగారుగా అడిగి, లాక్కోబోయింది.

హేమ గబుక్కున వెనక్కి చేతులు పెట్టుకుని, "నేను చూపించను.." అంది

"ప్లీజ్.. ఏమిటే అది చూపించవా" ఆమె చేతులు ముందుకు లాగుతూ అంది మౌనిక.

హేమ చూపించింది.

"**మౌనికా ఐ లవ్ యూ**" అన్న లవ్ లెటర్. తొలిగా డేవిడ్ మౌనికకు వ్రాసిన ప్రేమలేఖ! ఒక్క క్షణంపాటు ఆమె మనసు పాత తీపిగుర్తులకు లోనై వెక్కి వెళ్లింది.

ఆరోజు హడావిడిగా ఇంగ్లీష్ క్లాసుకు పరుగలాండి నడకతో వెళ్తుంటే మధ్యలో తనదారికి అడ్డు వస్తూ డేవిడ్ "మౌనికా ఐ లవ్ యూ" అన్నాడు

మౌనికిక అర్థంగాక అటూ ఇటూ దిక్కులు చూసింది.

"ఏయ్ నిన్ను నేను లవ్ చేస్తున్నాను" అన్నాడు డేవిడ్ నవ్వుతూ.

"ఓహో.. తమరిది వన్ సైడ్ లవ్వన్నమాట" ఎగతాళిగా అంది

"నో.. యూ ఆర్ ఆల్ సో..."

"నాటెటాల్..."

"అందుకేనా అమ్మాయిగారు దొంగచూపులు, కొంటెచూపులూ చూస్తుంటారు క్లాసులో నాకేసి అస్తమానం.."

"ఏమో నాకుతెలీదు.. దానర్థం లవ్వో గివ్వో"

"అలాగా! అయితే ఎందుకమ్మా నేనొక్కరోజు కాలేజీకి రాకున్నా దిగాలుపడిపోయి 'డేవిడ్ రాలేదా, డేవిడ్ రాలేదా' అంటూ నా ఫ్రెండ్స్ అందరినీ అడుగుతావుట. అది ప్రేమ మొలకాక మరేమిటంట ? "

"".......

"అయితే నే చెప్తున్నాగా విను.. అదే ప్రేమంటే. కావల్సిన మనిషి కోసం ఆదుర్దాగా కళ్లు వెతుక్కోవటం, మనసు ఆరాటపడటం, నోరు ప్రశ్నలవర్షం కురిపించడం, తపన, తడబాటు ఇవన్నీ కూడా ప్రేమకి నిదర్శనాలు" కొంటెగా ఆమె బుగ్గమీద చిటికేస్తూ అన్నాడు, అంతే కాదు లవ్ లెటర్ కూడా అందిస్తూ "ఇది తాపీగా చదువుకో" అంటూ చల్లగా జారుకున్నాడు.

ఆనాటి నుంటి ఆ లెటర్ తన పర్స్ లో అలాగే ఉండిపోయింది. ప్రేమ చిగురించింది. రోజూ ఒకరినొకరు కలుసుకుంటూ మాట్లాడుకుంటూ, ప్రేమవృక్షాన్ని పెంచసాగారు ఇద్దరూ.

"ఏయ్ మొద్దూ ఏమిటాలోచిస్తున్నావు.. అంతలా. ప్రక్కన స్నేహితురాలు, ఎదురుగా ప్రియుడు ఉన్నా నీ మనసు మరెక్కడికో పోయిందా ఏం ?" అంటూ హేమ మౌనికను తట్టి పలకరించింది.

అప్పటికికానీ మౌనిక ఆ ఊహాలోకం లోంచి ఇహలోకంలోకి రాలేక పోయింది. ఉలిక్కిపడి "ఆ.. ఏమన్నావ్ ?" అంది.

"తల్లీ నేనేమనడం లేదు. అవతల నీ ప్రియుడే నీకోసం చూడలేక తెగబాధపడిపోతున్నాడు."

"ఆ... అవునుకదా, వెళ్లొస్తా.. ఇప్పుడే వస్తా. ఇదిగో బ్యాగు, పుస్తకాలు, పర్స్ నీ దగ్గరే ఉంచు" అంటూ అవి హేమ ఒళ్లో పడేసి పరుగున డేవిడ్ ని చేరింది మౌనిక.

****

"ఏయ్ మౌనీ ఈ రోజు నిన్నో సర్ ప్రైజ్ చోటికి తీసుకెళ్తున్నా తెలుసా" అన్నాడు డేవిడ్ ఊరిస్తూ.

"ఎక్కడికీ ?"

"చెప్పను..."

"అయితే నేను రాను..."

"రాకుంటే నేను చచ్చినంతఒట్టే.."

"అవేంమాటలు డేవిడ్, సరేపద వస్తా" అంది మౌనిక.

ఇద్దరూ కలిసి బయలుదేరారు. అతనికో చిన్న ఫ్యాక్టరీలాంటిది, కంపెనీ లాంటిది ఉంది. మరికాసేపట్లో అక్కడికిక తీసుకెళ్లాడు. అందరనీ పరిచయం చేశాడు. అందరికీ ఆమెని నా గర్ల్ ఫ్రెండ్ - లవ్వర్ అంటూ పరిచయం చేశాడు. అన్నీ అయినాక గెస్ట్ హౌస్ కి తీసుకెళ్లాడు ఆమె రానంటున్నా వినక.

"ఏంపర్వాలేదు. మళ్లీ ఇంతదూరం ఏంవస్తాం ఈ గెస్ట్ హౌస్ చూడ్డానికంటూ... ఎలాగో వచ్చాం కాబట్టి అదికూడా చూపించేస్తే ఓ పనైపోతుంది బాబూ" అంటూ పాటలా పాడాడు.

ఆమెకి చీకటవుతోందని లోపల చాలా భయంగా, దిగులుగా ఉంది. అయినా అతనిది మొండిస్వభావం. చెప్పినా ఎలాగూ వినడని గెస్ట్ హౌస్ చూడ్డానికి వచ్చింది.

తీరా చూసి కాఫీ, టిఫిన్ లాగించేసరికి బయట వర్షం మొదలైంది. అది క్రమేపీ పెరిగిందే కానీ తగ్గుముఖం పట్టలేదు. గంటలు గడిచాయి. ఆఖరికి ఆ రాత్రికి వాళ్లక్కడే ఉండిపోవలసి వచ్చింది.

మౌనిక దిగులుపడింది...మమ్మీ, డాడీ ఏం కంగారుపడుతున్నారో ఇంట్లో' అంటూ! ఆఖరికి చేసేదిలేక చలికి ముడుచుకుపోతూ దుప్పటి కప్పుకుని కూర్చుంది. సడన్ గా ఓ పద్ద ఉరుము ఉరిమి పిడుగుపడింది. ఆ చప్పుడుకు భయపడిపోయిన మౌనిక అమాంతంవచ్చి డేవిడ్ ని వాటేసుకుంది. ఆంతే విపరీతమైన చలి, బయటి వాన కలిసి ఆ ఇద్దరిలో షాక్ ట్రీట్మెంట్ ఇచ్చి ఒకటయ్యేలా కలిపాయి... ఆ రాత్రికి వాళ్లని.

ఆ మర్నాడు ఉదయమే జానిక, రఘునాథం హేమకి ఫోన్ చేశారు వాళ్లింటికి రమ్మనమని.

రఘునాథం ఇంటికి హేమ వచ్చింది.

"మా అమ్మాయి రాత్ర మీ ఇంట్లో ఉందనుకుని ఊరుకున్నాం, ఎలాగో దానిక అప్పుడప్పుడు నీ దగ్గర ఉండిపోవడం అలవాటేకదా! అందులోనూ పెద్ద వాన, ఫోన్స్ కూడా అందుబాటులో లేక ఆమె మాకు ఫోన్ చెయ్యలేక పోయుండచ్చు అనుకున్నాం. మరి మౌనిక ఎక్కడికి వెళ్లినట్టు? నీకేమైనా చెప్పిందా?" అడిగారాయన

"మౌనక సాయంత్రం డేవిడ్ తో కలిసివెళ్లింది. అంతవరకే నాకు తెలుసు ఆమె సంగతి."

"డేవిడ్ ఎవరు?"

"మా కాలేజీలో పీజీ లాస్టియర్ చేస్తున్నాడు. వీరిద్దరికీ బస్టాండ్ లో పరిచయమైంది."

"పరిచయమంటే ఎలాంటి పరిచయం? స్నేహమా, ప్రేమా..?"

"వాళ్లిద్దరూ ప్రేమించుకుంటున్నారు...."

"అందుకని ఎత్తుకుపోయాడా దొంగతనంగా పెళ్లి చేసుకుందామనా, పాడుచేసివదిలేద్దామనా" కోపంగా అరిచారు రఘునాథం గారు.

"ఇంకా చూస్తారంటండీ, ముందు పోలీస్ట్ కంప్లైంట్ ఇవ్వండి. అయినా మీ గారాబంవల్లే అది అలా పెంకిగా, మొండిగా మగరాయుడిలా తయారయ్యింది." అంది జానకి.

తమ పరువు బజారుకీడ్చినందుకు ఇద్దరూ రెచ్చిపోయారు.

రఘునాథంగారూ పోసీస్ కంప్లైంట్ ఇద్దామని పోలీస్ స్టేషన్ కి ఫోన్ చేయ్యబోయారు. తల్లీతండ్రీ హోదాలకు, పరువుకీ ఈనాడు తనకూతుర అవరోధం కలిగించిందనుకుని ఇద్దరూ విలవిలలాడి పోయారు.

సరిగ్గా ఫోన్ రింగ్ చేయబోయే సమయానికి ఇంటి ముందు బైక్ ఆగింది. మౌనిక, డేవిడ్ ఇద్దరూ కలిసి లోపలికొచ్చారు.

జానకి ఆవేశంగా "ఎక్కడికెళ్లావే రాత్రంతా.. ఈ ఇంటి పరువు ఏం చేద్దామని నీ ఉద్దేశం?" అంటూ చాచి చెంపదెబ్బ కొట్టింది.

అయినా మౌనిక తొణక్కుండా "డేవిడ్, నేను ప్రేమించుకున్నాం.. పెళ్లి చేసుకోవాలనుకున్నాం…" అంది.

అది విని రఘునాథంగారు కూడా బాగా రెచ్చిపాయారు. "ప్రేమ– పెళ్లి విషయాలు మీరే నిర్ణయించేసుకుంటే మరింక మా పెద్దరికాలెందుకు? మీ ఆర్థిక ఇబ్బందులకి ఆదుకోడానికా? మీరు వేషాలువేస్తుంటే చూడ్డానికా?"

"అతను ఆర్థికంగా స్థిరపడిన వాడే. మీ దయాభిక్షతో మేం బ్రతకక్కర్లేదు. నేను అతన్ని తప్ప మరెవర్నీ చేసుకోను."

"ఈ కులంగానివాడిని మనించి అల్లుడిగా తెస్తానంటే మేం ఒప్పుకోం. పైగా నీకూ ఈ ఇంట్లో స్థానం ఉండదు" తండ్రి అన్నాడు ఆవేశంగా.

"పర్వాలేదు, మా ప్రేమ ముందు కులం, గోత్రం, డబ్బూ, హోదా, పెద్దరికాలు ఇవేం అడ్డురావు"

"జీవితంలో నీ ముఖం మాకు చూపించకూడదు. మా గడపఎక్కి తొక్కకూడదు. నీవు మేం చచ్చావనుకో, మేము నీవు చచ్చావనుకో, మేము నీవు చచ్చావనుకుంటాం. లేదా అతన్ని వదిలి ఇటురా! మాకు నచ్చిన, మన అంతస్తుకు తగిన సంబంధం చూసి చేస్తాం. అందాకా చదువుకూడా మానేసి ఇంట్లో పడుండు. లేదా మమ్మల్ని కాదని వెళ్లి అడుక్కుతిన్నా, చచ్చినా మేం చూడం, రానివ్వం " అని జానకి అంటుంటే..

"చూడండి! నేను బతికుండగా మౌనికకు అలాంటి గత్యంతరాలేంపట్టవు. ఆమె అందానికి దాసుడ్ని, ఆమె మనసుకు శరణాగతుడ్ని, ఆమె నా పంచప్రాణాలు. మీ ఆస్తులు, అంతస్తులు, హోదాలు మీవి మీరే ఉంచుకోండి. మా ప్రేమకి మమ్మల్ని వదిలెయ్యండి" అని ఓ దణ్ణంపెట్టి వాళ్లిద్దరికీ..

"ఈ పెద్దవాళ్లకు అంతస్తుల హోదాలు పోయి, కులాల పట్టింపులు వదిలి.. ప్రేమికులని కలపాలని, పిల్లల మనసులని అర్థం చేసుకోవాలన్న జ్ఞానం ఎప్పుడొస్తుందో" అంటూ "రా మౌనిక పోదాం…" అన్నాడు డేవిడ్.

మౌనిక అతని వెంబడే బయటికి నడుస్తుంటే తల్లీతండ్రే కాక హేమ కూడ ఆశ్చర్యపడింది. అలా మౌనిక నిజంగా తెగతెంపులు చేసుకుని వెళ్లిపోతుందని ఆమె కలలో కూడా ఊహించలేదు.

కూతురు మొండితనం తమకు తెలిసినా పరువునీ, పదవులనీ, హోదాలను, అంతస్తులనే నమ్ముకున్న మనస్తత్వం మూలంగా కూతురికి బదులు పరువుకే ఓటేసి మనసు రాయిచేసుకున్నారు.

ఎటూ మాట్లాడలేని హేమ మౌనంగా బయటికినడిచింది. మౌనికకు తనమీద కోపం వచ్చి ఉంటుంది. తన ప్రేమ వివరాలే చెప్పానే లేక ఆమె మీద ఈర్ష్యతో చాడీలే చెప్పానే అని మౌనిక అనుకునుంటుంది. ఎనీ హవ్ వారి ధైర్యానికి, ప్రేమకి, ఒకే మాటకి, ఒకేబాటకీ జోహార్లు అని మనసులో అనుకోకుండా ఉండలేకపోయింది.

****

"అమ్మగారూ... కనీసం కాఫీ అయినా తాగండి. ఉదయం నుంచి అలా ఆలోచనలో పడిపోయారు. తిండికూడా తినలేదు" అంటూ చొరవగా పలకరించిన వంటమనిషి పిలుపుతో ఆలోచనలు తెగి ఇహ లోకంలోకి వచ్చింది హేమ.

వద్దనకుండా గ్లాసు నీళ్లూ తాగి కాఫీ కప్పు అందుకుంది. సిప్ చేస్తూనే ఉంది. ఆలోచిస్తూనే ఉంది. ఆ తర్వాత తనకు మళ్లీ కనబడలేదు. కనీసం ఫోనైనా చెయ్యలేదు. జాబైనా రాయలేదు. ఏంజరిగింది , ఎక్కడికెళ్లింది. అంతలా ప్రేమించిన డేవిడ్ ని చంపవలసినంత అఘాయిత్యంమేం జరిగింది? తల్లీతండ్రీ చూస్తూ ఊరుకున్నారే కానీ, ఆమె విషయం ఈనాటికీ పట్టించుకోవడంలేదంటే, ఇంకా వారిలో పాతకక్ష, కసి అలాగే ఉన్నాయన్నమాట.. మైగాడ్ నేనిప్పుడేం చెయ్యాలి. పట్టించుకన్న నాకు మాత్రం ఏంమిగిల్చింది మౌనిక పూర్తి అశాంతి, టెన్షన్ తప్ప!

మౌనిక ఇంకా మరలేదు. తాను అందగత్తెనన్న అహం, పొగరు, అభిమానం ఇంకా ఆమెలో చావలేదు. ఏమాటకామాటే చెప్పుకోవాలి, నిజంగా ఈనాటికీ మౌనిక అప్సరసే! వయసు పైబడ్డా ఆమెలో నిగారింపు, అందం, ఆకర్షణ, నునుపుతనం ఏ మాత్రం చావలేదు. ఇప్పటికీ కాలేజీ గర్ల్ లా ఉంది. ఆ పొడవాటి జడ, పచ్చటిశరీరచ్ఛాయ, సన్ననినడుము, అందమైన కళ్లు, పొడవాటిముక్కూ.. వహ్ ఆడవాళ్లకే మతులు చెడుతున్నాయి దాన అందానికి, అందుకేకదా డేవిడ్ లైనులోకి వచ్చేవరకూ కూడా దాని అందానికి ఎందరో దాసులై కాలేజీలో దాన్ని ఏడిపించుకుతినేవారు. ఈ అందం సమస్య అప్పుడేకాక ఇప్పుడూ దాన్ని వెన్నంటే ఈ దారుణం చేయించలేదుకదా.. ఒక వేల డేవిడ్ ఆమె అందంతో ఏదైనా కాని వ్యాపారం... ఛీఛీ, డేవిడ్ అలాంటివాడుకాదు. ఏంటీ నాకీ పాడు ఆలోచన, మరెందికీ సంఘటన జరిగివుంటుంది?

ఇలా ఆలోచనలు చెదల్లా హేమ బుర్రని తొలిచేస్తోంటే కప్పులో కాఫీ అయినట్లు కూడా తెలుసుకోక అలా సిప్ చేస్తూనే ఉంటే..

"అమ్మగారూ, కప్పులో కాఫీ అయిపోయి చాలసేపైంది. అంతగా బుర్రతొలిచేస్తున్న మీ ఆలోచన ఏమిటమ్మ?" అడిగింది వంట మనిషి కాఫీకప్పు తీసుకుంటూ.

"ఏంలేదులే" అంది..

వంటమనిషి వెళ్లిపోయింది.

ఇంతలో ఫోన్ రింగైంది. హేమ ఆదుర్దాగా ఫోన్ ఎత్తింది.

"ఏయ్ హేమా.... నేనూ మేరీని" అంది అవతలి గొంతు.

"హాయ్ మేరీ నువ్వా! వాట్ ఏ సర్ ప్రైజ్! ఎక్కడినుంచి నువ్వు మాట్లాడేది? "

"అశోక్ నగర్ నుంచి, నాకీ మధ్యనే తెలిసింది, మీ ఇంటి అడ్రస్, నీ ఫోన్ నెంబర్, నువ్వో పెద్ద లాయర్ వయ్యావని... ఇంక నా ఆనందం అంతా ఇంతా కాదనుకో" అంది మేరీ,

"నా జాడ తెలుసుకుని కూడా ఒకే ఊళ్లో ఉండి కూడా మా ఇంటికి ఎందుకురాలేదు."

"మేమిన్నాళ్లూ.. ఢిల్లీలో ఉన్నాం, వచ్చి మూడునెలలే అయింది. మొన్న రాధిక కనిపించి నీ అడ్రెస్, ఫోన్ నెంబర్ ఇచ్చి నీ గురించి చెప్పింది."

"అయితే రాధికకూడా ఇక్కడే ఉంటోందా!"

"నౌ షీ ఈజ్ ఏ పోలీస్ ఆఫీస్ర, కంట్రోల్ రూమ్లో ఉంటుంది.. ఒక జోన్లో"

"ఐసీ ఒకేసారి నాబెస్ట్ ఫ్రెండ్స్ జాడ తెలిసేసరికి నాకు చాలా ఆనందంగా, రిలీఫ్ గా ఉంది."

"అయితే వస్తావా, ఇప్పుడు. ఓ అరగంటైనా నాతో గడిపి వెడుదువు గాని..."

"అడ్రస్ చెప్పు. వెంటనే వస్తాను. నాకూ కాస్త మనశ్శాంతి కావాలి" అంది ఆనందంగా..

మేరీ అడ్రస్ చెప్పింది.

హేమ వెంటనే బయలుదేరింది.

****

హేమ, రాధిక, మేరీ, మౌనిక, మరో ఇద్దరమ్మాయిలు... వీళ్లంతా ఇంటర్లో బెస్ట్ ఫ్రెండ్స్. తర్వాత గ్రాడ్యుయేషన్లో ఎవరికిష్టమైన కోర్సుల్లో వారు చేరి విడిపోయారు. ఇంటర్లో మొదలైన మౌనికా, డేవిడ్ల లవ్ మౌనిక ఇంటర్ పూర్తి చేయడం, డేవిడ్ పీజీ పూర్తిచేయడంతో పెళ్లిగా మారిపోయింది. తర్వాత ఎవరిదారివాళ్లది, ఎవరి బ్రతుకులు వారివిగా చీలబడ్డాయి.

మళ్లీ ఇంతకాలం తర్వాత చిన్న నాటి స్నేహాలు, చిన్ననాటి స్నేహితులు కలుసుకోవడం, రావడం, ఆచూకీలు తెలవడం అంటే చాలా ఆశ్చర్యంగానూ, ఆనందంగానూ అనిపించింద హేమకు. పైగా చిక్కుల్లోపడింది. ఒంటరిజీవితం. మంచీచెడ్డా చూసేవాళ్లుకానీ, అడిగేవాళ్లుకానీ, బాధపడేవాళ్లు కానీ, పట్టించుకునేవాళ్లుకానీ తనకంటూ ఎవరూ లేరు. తల్లిదండ్రులు తన పెళ్లయిన కొద్దిరోజుల్లోనే మరణించారు. భర్తా, పిల్లలూ యాక్సిడెంట్లో పోయారు. లంకంతకొంప, బోల్డంత ఆస్తీవున్నా అనుభవించేందుకు ఎవరూ లేరు. నా అన్న ఆత్మీయత కరువైంది. తోడుగా దగ్గరవాళ్లులేరు. బ్రతుకు వృధాగా, భారంగా అనిపించినా, చావటం, ఆత్మహత్ మహాపాతంక అన్న మూఢనమ్మకం తన నరనరాల జీర్ణించుకుపోవడం మూలంగా బ్రతికి ఉంది. బ్రతికున్నందుకు మనశ్శాంతికి టైంపాస్ కే తన వృత్తిధర్మం చేపట్టి కాస్త వర్క్ హడావిడి, క్లైన్ల సందడి అలవాటు చేసుకుని, తనకతూను బజీ లైఫ్ ఏర్పాటుచేసుకుంది. అయినా ఆమెలో అసంతృప్తి, విరక్తి చోటు చేసుకునే ఉన్నాయి.

ఈ రోజు తన ప్రాణస్నేహితుల జాడ, అడ్రస్ తెలిసేసరికి రవ్వంత ఆనందం చోటుచేసుకుని కలవాలి, మాట్లాడాలి, ఫ్రెండ్షిప్ పెంచుకోవాలి అన్న యాంక్సైటీ ఆమె హృదయాన్ని కుదిపివేయసాగింది.

కారు ఎంతస్పీడ్ అందుకుందో కూడా ఆమె గ్రహించేస్థితిలో లేక రయ్ మని దూసుకుపోతోంది. మనసుకన్నా కారువేగాన్ని పెంచుతూ..

****

మాష్టారు పిల్లలిద్దరినీ తీసుకుని హేమ ఇంటికి వచ్చారు. గేటు దగ్గర వాచ్ మెన్ అడ్డుకుని "అమ్మ గారులేరు. ఇప్పుడే బయటి కెళ్లారు" అన్నాడు

"ఎప్పుడు వస్తారు?"

"తెలవదు"

"కనీసం భోజనం టైమ్ కైనా వస్తారు?"

"తెలీదు…"

"నీకేం తెలీకుంటే లోపలికి వెళ్లి అక్కడున్నవాళ్లని కనుక్కొని వస్తాం…" అంటూ రాణి దుడుకుగా మాట్లాడి గేటుతీసుకుని లోపలికి వచ్చింది.

"ఏం కావాలమ్మా?" పనిమనిషి అడిగింది.

మెట్లెక్కుతున్న రాణి "లాయర్ గారు ఎప్పుడొస్తారు…" అంది.

"ఇప్పుడేకదా వెళ్లింది. వస్తే రెండింటికి భోజనానికి వస్తారు. లేదంటే లేదు."

“అలాగా! అయితే రెండింటి వరకే అయితే ఇక్కడ కూర్చుంటాం కూర్చోవచ్చా?” అడిగింది పనిమనిషి.

“కూర్చోండి. మీ ఇష్టం... కానీ కూకొని కూకొని మొన్న కూడా లేచివెళ్ళిపోయారేకాని ఆ అమ్మరానేలేదు. మీరటు ఎల్లంగానే ఆయమ్మ ఇటు వచ్చింది. మేం చెప్పాం మీరు వచ్చినట్టు. సరేరే అంది ఆ అమ్మ” అని చెప్పి ఆమె లోపలికి వెళ్ళింది.

రాణీ అక్కనీ, మాష్టారినీ పిలిచింది వచ్చి కూర్చోమని. వాళ్ళు వచ్చి కూర్చున్నారు.

తర్వాత చాలా సేపు ఎదురుచూశారు. రెండుకాదు, మూడైనా హేమ రాలేదు, ఈ లోగా రెండు సార్లు ఫోన్లు వచ్చాయి. వంటమనిషి ఎత్తింది. అవతలిగొంతు “హేమ ఉందా?”

“లేరండీ. మీరెవరూ?”

“ఎప్పుడు వస్తుంది?”

“ఏమోనండీ తెలీదు. మీరెవరూ?”

“మళ్లీ ఫోన్ చేస్తానులే...” అవతలి మనిషి పెట్టేసింది.

వంటమనిషి ఒకటికి రెండుసార్లు బయటకి వచ్చి వీళ్లను చూసి జాలిపడి “తిన్నారామ్మా? తినే వచ్చారా? చాలాసేపైంది మీరు వచ్చి... పోనీ రేపురండి. అమ్మగారికి చెప్పి ఇంట్లోనే వుంచుతా” అంది.

వాళ్లకీ ఇంక కూర్చునే ఓపిక నశించి లేచారు వెళ్లడానికి.

“రేపు నిజంగా అమ్మగారిని వుండమంటావుగా” అడిగింది వాణి.

“చెప్తానమ్మా.”

“అవునూ అమ్మగారు ఒక్కరే వెళ్లారా, మరెవరైనా వున్నారా?” రాణి అడిగింది సందేహంగా.

“లేరమ్మా, అమ్మగారొక్కరే ఉంటున్నారుకదా ఇంట్లో. కూడా వెళ్లేందుకైనా ఎవరున్నారు చెప్పండి?”

“అదే ఎవరైనా ఆడమనిషి!”

“ఉన్నది నేనూ, రత్తాలు, అమ్మగారేనండి. మరే ఆడమనిషీ లేదు.”

“అలాగా” నిరుత్సాహంగా అంది రాణి.

వాణి భయపడింది. తాము ఓ హంతకురాలి కూతుళ్లమని తెలిస్తే వీళ్లు ఈ మాత్రంకూడా రానివ్వరు, కూర్చోనివ్వరు. అది ఈ రాణివల్ల ఎక్కడ బయటపడుతోంది. ఈ ఆరాలవలన అని కంగారుపడింది. అక్కడితో టాపిక్ కట్ చేస్తూ "పదండి పోదాం" అంది. ముగ్గురూ రోడ్డెక్కారు మౌనిక గురించే ఆలోచించుకుంటూ.

ప్రతిక్షణం.. ప్రతి విషయంలో తృతిలో తల్లిని కలసుకోవడంలో దాటిపోతున్నందుకు విచారంగా అడుగులేశారు తారురోడ్డుమీద ఆ ఎర్రటిఎండలో మండుతూ..

****

హేమ కారుదిగి సరాసరి బంగళాలోకి వచ్చింది. చాలా పెద్ద బంగళా. చాలా బావుంది. మంచి రిచ్నెస్ చూపిస్తూ. ఇంటిముందు లాన్ కూడా చాలా ఆకర్షణీయంగా ఉంది. తోటమాలి తోటని, గడ్డని, మొక్కలని, చెట్లని నీళ్లతో తడుపుతున్నాడు. ఓ పక్కగా కట్టేసిన ఆల్షేషన్ తననుచూసి మొరగటం ఆరంభించింది. మేరీ అదివిని బయటికొచ్చింది.

వరండాలోకొచ్చిన హేమకి మేరీ ఎదురొచ్చి "హాయ్ హేమా అప్పుడనగా వస్తున్నానని ఫోన్లో చెప్పి ఇప్పుడా రావటం? ఇంక రావేమో చెయ్యిచేసావేమోనని కంగారుపడ్డాననుకో" అంది ఆమెను చెయ్యిపుచ్చుకుని లోపలికి తీసుకెళ్తూ.

"మీ ఇల్లు, తోట చాలా బావుందే" అంది హేమ వచ్చి సోఫలో కూర్చుంటూ.. చుట్టూ అంతా కలియచూస్తూ.

****

"ముందు కాఫీలు టీలు ముగించుకుని ఆతర్వాత కబుర్లలో పడదాం. అవును ఇంతకీ భోంచేశావా?" అడిగింది మేరి అప్యాయంగా.

"ఆ..." తలవూపుతూ అంది హేమ.

"ఎప్పుడు.. ఎక్కడు?" అనుమానంగా అడిగింది.

"ముందు నీ దగ్గరకనే నీవు ఫోన్ చెయ్యంగానే బయలుదేరాను, తీరా ఒక సమస్యలో నా హితోభిలాషి మా సీనియర్ లాయర్ గారిని కలవడం అత్యవసరమై వెళ్లివస్తున్నా... అక్కడే భోంచేశా ఆయన బలవంతం మీద" చెప్పింది.

"అయితే టీ తాగి కూర్చుందాం... ఓకే?" అంది మేరీ,

"సరే" అంది హేమ.

మేరీ మనిషిని పిలిచి టీ, బిస్కెట్స్ ఆర్డర్ చేసింది.

అవి ఆమె క్షణాల్లో తెచ్చిపెట్టింది. ఐస్ వాటర్ కూడా తెచ్చిచ్చింది. అవితిని, టీ తాగి ఇద్దరూ వెనకవైపు మేరీ బెడ్ రూమ్ వైపుకు నడిచారు.

ఇద్దరూ బెడ్ మీద నడుంవాలుస్తూ.. "ఇంక నీ విశేషాలు చెప్పు" అంటే "నీ విశేషాలే ముందుచెప్పు" అంటూ స్టార్ట్ చేసింది మేరీ.

"ఓకే.... నేనే చెప్తానులే ముందు...." అంటూ స్టార్ట్ చేసింది మేరీ.

"మా ఆయన ఓ పెద్ద బిజినెస్మేన్. ఇన్నాళ్లూ ఢిల్లీలో సాగించిన ఆయన బిజినెస్ అన్ని చోట్లా బ్రాంచిలు ఓపెన్ చేసినట్లే ఇక్కడా చేశారు. అయితే డెవలప్మెంట్ కి ఇక్కడ మకాంపెడితే బావుంటుందని, అన్ని ఊళ్లకీ సెంటర్ హైద్రాబాదేనంటూ ఇదిగే ఇక్కడికి తీసుకువచ్చారు. ఇది మా మామగారి బంగళానే. ఆయన ఈ మధ్యనే పోయారు. వారసత్వంగా వచ్చిన బిజినెస్సే ఆయన ఇప్పుడు డెవలప్ చేస్తున్నది. మా పెద్దబ్బాయి మదన్ ఈ ఊళ్లోనే వాళ్ల తాతగారుండబట్టి ఆయనకి తోడుగా ఇక్కడే ఉండి చదువుకుంటున్నాడు. ఇప్పుడాయన లేకున్నా వాడి చదువుమాత్రం కంటిన్యూ అవుతూనే ఉంది. ప్రస్తుతం డిగ్రీ చేస్తున్నాడు. ఇంక మేం వచ్చాంగా. వాడికి పర్వాలేదు. రెండవవాడు ఇంటర్, మూడవవాడు టెన్త్ చేస్తున్నారు"

"అయితే ముగ్గురు కొడుకులన్నమాట! ఆయన ఊళ్లోనే ఉన్నారా?" అడిగింది హేమ.

"లేదు... బెంగళూరు వెళ్లారు. వచ్చేస్తారు... ఇవ్వాళో రేపో" అంటూ "ఇంక నీ విశేషాలేమిటీ?"ఎంతమంది పిల్లలు? మీ శ్రీవారు ఏం చేస్తున్నారు?" అంది.

హేమముఖంమాడిపోయింది. "ఆయన లేరు.. ఇద్దరు మగపిల్లలుండేవారు. ముగ్గురూకాడా ఈ మధ్యనే కారు యాక్సిడెంట్లో పోయారు. ఆయన బాగా పేరు మోసిన ఓ లాయర్. ఒంటరిగా, మోడుగా, చావలేక బ్రతుకుతున్నా.. అనుక్షణం వారి తీపిగుర్తులు, పిల్లల అల్లరిచేష్టలే గుర్తుకువస్తూ నన్ను పిచ్చిదాన్ని చేస్తున్నాయి"

ఒక్కొక్కసారి చచ్చిపోదామనుకుంటాను. కానీ చావడానికి కూడా ధైర్యంకావాలిగా, అదిలేక, నా అన్న వాళ్లు ఎవరూ లేక బ్రతుకుతున్నా, టైంపాస్ కోసం ఓ వ్యాపకం అవసరం కాబట్టి లాయర్గా కేసులు టేకప్ చేస్తున్నా. దట్సాల్ అంటూ, నేను చచ్చినా ఎవరూ బాధపడేవారూ, ఏడ్చేవారూ లేరుకానీ, నాకన్న దయనీయమైన జీవితం గడిపి ఉచ్చులో బిగుసుకుంది మన మౌనిక. పాపం దానిగురించే నా బాధంతా".... అంటుంటే మాట మధ్యలో

"మౌనిక ఇక్కడేఉంటోందా? నీకు కనిపిస్తోందా? ఏమైంది దాని జీవితానికేం? హాయిగా డేవిడ్ తో గడిపిందే నాకు తెలిసినంతవరకూ. అయితే చిన్నాచితుకు పొరపొచ్చాలు వచ్చాయనుకో వారి సంసారజీవితంలో, ఎంత ప్రేమించి పెళ్లి చేసుకున్నా, పెళ్లయ్యాక మగాడికి ఆడది లోకువేకదా, కానీ మేం ఢిల్లీకి వెళ్లిపోవడంతో ఆ తర్వాత ఏం జరిగిందే నాకూ తెలీలేదు. పైగా ఉత్తరాలు రాసినా ఒక్కనాడూ సమాధానం రాయలేదు అది. నేను మా ఢిల్లీ ఇంటి అడ్రస్ ఇచ్చాను.

అయినా అది లెటర్స్ రాయలేదు. ఇంతకీ ఏమైందే? వాళ్లిద్దరూ హాయిగానే ఉన్నారా?" ఆదుర్దాగా ప్రశ్నల వర్షం కురిపించింది మేరీ.

"నేను దాని గురించి అంతా చేప్తానుగాని, నాకు కొన్ని వివరాలు కావాలి, దాచకుండా నీకు తెలుసున్నమట్టుకైనా చెప్తావా? దానివలన దాని జీవితం నిలబడుతుంది. ఆడపిల్లలకు అండగా తల్లయినా మిగుల్తుంది." అడిగింది రిక్వస్ట్ చేస్తున్నట్లుగా హేమ.

"నేను దాని గురించి అంతా చెప్తానుగాని, నాకు కొన్ని వివరాలు కావాలి. దాచకుండా నీకు తెలుసున్నమటుకైనా చెప్తావా? దానివలస దాని జీవితం నిలబడుతుంది. ఆడపిల్లలకు అండగా తల్లయినా మిగుల్తుంది." అడిగింది రిక్వెస్ట్ చేస్తున్నట్లుగా హేమ.

"అసలేం జరిగిందే?...."

"మౌనిక డేవిడ్ ని మర్డర్ చేసింది. ఆమెపై కేసు నడుస్తోంది. నేనే బెయిల్ ఇచ్చి తీసుకొచ్చాను. తీరా ఆమె తెల్లారేసరికి నాకు చెప్పకుండా లెటర్ రాసి పారిపోయింది. బెయిల్ ఇచ్చిన నేను దానివలన ఇప్పుడు చిక్కుల్లోపడ్డాను. దానికి కేసు నేను వాదించడం, గెలిపించడం ఇష్టంలేదు. కోర్టులో తనే ఈ హత్య చేశానంటూ బల్లగుద్ది చెప్తోందే! విచారణ పూర్తికానిదే పూర్వపరాలు తెలవందే ఆమె ఒప్పుకున్నా న్యాయం చేసినట్లు కాదు. పూర్తి వివరాలు నేను సేకరించి కోర్టుకి సబ్ మిట్ చేస్తాను. అందాకా కేసు వాయిదా వేయించమని జడ్జ్ ని బ్రతిమిలాడుకుని దాన్ని పోలీస్ స్టేషన్లో నా వకల్తా మీద బెయిల్ ఇచ్చి మరీ తీసుకువచ్చా. ఇప్పుడు దాన్ని రక్షించాలంటే పూర్తి వివరాలు కావాలి. అది చెప్పకుండా తప్పించుకుంది" అంటుంటే..

మధ్యలో అందుకుని మేరీ "పోనీ పిల్లల్ని అడగలేకపోయావా విషయాలు?" అంది.

""అసలా పిల్లలు ఎక్కడుంటున్నారో కూడా తెలియదుకదా నాకు. మౌనిక దోషిగానే కోర్టులో కలిసింది నాకు. ఇంక దాని విషయాలుకాని, పిల్లలుంటున్న చోటు కాని నాకేం తెలియవు. తెలిస్తే ఇంకేం... క్లూ అంతా లాగెయ్యనా" అంది హేమ.

"బహుశా నేను చెప్పే విషయాలును బట్టి నాకు తెలుసున్నంత వరకూ అందించే సమాచారాన్ని బట్టీ, కొంచమైనా నీకీ కేసులో ఉపయోగం ఉండవచ్చు" అంటూ అక్కడ గ్లాసులో మూతపెట్టి ఉన్న మంచినీళ్లగ్లాసు అందుకుని తాగి అంది.

"మౌనిక ఆ రోజు కాలేజీలో మనముందే డేవిడ్ తో వెళ్లిందికదా ఆ రాత్రి వర్షం మూలంగా అక్కడ అతని గెస్ట్ హౌస్లో ఆగిపోయిందట. మర్నాడు ముందుగా తాళం వేసుండడంతో ఆమె భయపడి పోయిందట ఇంటిదగ్గర అమ్మా నాన్నా ఏంకంగారుపడిపోతున్నారో, ఏం డోసు ఇచ్చేస్తారోనని. డేవిడ్ ఆమెకి ధైర్యం చెప్పి "నేనే వచ్చి స్వయంగా మీ అమ్మానాన్నలకి మన విషయం చెప్తాను. ఎలాగూ ఎప్పటికైనా మన ప్రేమ వ్యవహారం తెలవల్సందే, పెళ్లిక పర్మిషన్ అడగాల్సిందే కాబట్టి... అదేదో ఆ పనేదో ఇప్పుడే చేసేస్తా..." అంటూ ధైర్యం చెప్పి తీసుకొచ్చాడట. తీరా వాళ్లు వచ్చేసరికి మొత్తం హిస్టరీ నువ్వు వాళ్లిద్దరి మీదా కుళ్లుకుని చెప్పేసి ఉంటావని, లేదంటే నీ ఇంట్లోనే రాత్రంతా అంది ఉందని

చెప్పడానికైనా ఇంట్లో ఉండివుండేదానివని వాళ్లకి కోపం వచ్చిందట. పైగా వాళ్ల పెద్దలు ఎదురుతిరిగి ఇంట్లోంచి గెంటేరు వాళ్లస్థితిలో స్నేహితురాలిగా ఆ ఒక్కరోజు నువ్వు ఆదుకునుంటే కాస్త నిలబడి, ఓ రూట్ వేసుకుని, చదువులు పూర్తయ్యాక పెళ్లి చేసుకోవాలనుకున్నారట. అఫ్ కోర్స్ అతను కొద్దోగొప్పో ఉన్నవాడే కాబట్టి సరిపోయిందనుకో! డేవిడ్ కి తల్లిలేదు. తండ్రే ఉన్నాడు. ఆయన వీరి పెళ్లికి ఇష్టపడడు. అందువలన అతన్నీ అడిగీ లేదనిపించుకోవటం, గొడవా గోలలు ఇష్టంలేక డేవిడ్ సరాసరి మా ఇంటికి తీసుకొచ్చాడు మౌనికని, ఇద్దరికీ చర్చిలో వివాహం జరిగింది. ఆ సంగతి ఫాదర్ ద్వారా విన్న అతని తండ్రి ఫాదర్ నచ్చచెప్పడంతో ఇంకేం మాట్లాడలేకు, ఉన్న ఒక్క కొడుకునీ వదులుకోలేక వాళ్లని తన దగ్గరకు తీసుకెళ్లాడు. రోజులు గడుస్తున్నాయి. అతను పక్షవాతం వచ్చి లాక్కుని పీక్కుని కొన్నాళ్లు మంచం మీద ఉండి కోడలి చేత సపర్యలు చేయించుకుని మరీ పోయాడు.

ఆ తర్వాత ఆస్తి, ఫ్యాక్టరీ గెస్ట్ హౌస్ డేవిడ్ చేతిలోకి వచ్చాయి. బాగానే డెవలప్ చేశాడు. మౌనికను చాలా అభిమానంగా ప్రాణంగా ప్రేమగా చూసుకునేవాడు. ఏడాది గ్యాప్లో ఇద్దరూ అమ్మాయిలే పుట్టారు. ఇక తనకి కనే ఓపిక, పెంచే ఓపికా లేదంటూ మౌనిక అతన్ని ఒప్పించి ఆపరేషన్ కూడా చేయించేసుకుంది. పిల్లలిద్దరూ కొంచెం ఎదిగారు పర్వాలేదు, కష్టం సుఖం అర్థమయ్యే వయసుకు చేరుకున్నారు" అంటూ ఆగింది

"ఆ తర్వా... ఆ తర్వాతేం జరిగిందే?" ఆదుర్దాగా అడిగింది హేమ.

"చెప్తానుండు..."

"అబ్బ చెప్పవేం.... చెప్పు... ఆపవద్దు.. ప్లీజ్" అంది.

మేరీ చిన్నగా నవ్వింది. హేమ బగ్గమీద చిన్నగా చరిచింది.

"అంటే ఈ అలవాటు ఇంకా నీకు పోలేదా?" అంది తనూ నవ్వుతూ హేమ.

"పోదు. పుట్టుకతో వచ్చింది కదా, మధ్యలో ఎలా పోతుంది" అంటూ నవ్వి " రంగీ రెండు టీలు పట్రా... " అంటూ రెండు టీలకు ఆర్డరేసింది.

"నీకు బాగా ఈ టీలు తాగే అలవాటుకూడా పోలేదేం" అంది హేమ గిల్లుతూ

టీలు వచ్చాయి. ఇద్దరూ తీసుకని తాగటం పూర్తి చేశారు.

"ఆ ఇప్పుడు చెప్తావా తల్లీ... యాంక్జైటీతో చంపక..." అంది హేమ.

"చెప్తాను. కోప్పడకు ఇంక.. తర్వాత డేవిడ్ రోజా వలలో పడ్డాడు" అంటుండగా

"రోజానా! ఎవరామె?"

-అతని స్టెనో, ప్లస్ పర్సనల్ అసిస్టెంట్ ఆల్సో. ఇద్దిరిమధ్యా స్నేహం... సంబంధంముడిపడ్డాయి. అది ఆఫీసువరకే పరిమితం కాకుండా ఇంటి వరకూ కూడా వెళ్లాయి. మౌనిక తిరగబడేది. రోజూ పర్మనెంట్గా ఇంట్లో సెటిలైపోయింది. డేవిడ్ అండ, ఆధారం, ఆదరణ చూసి. దాంతో డేవిడ్.. మౌనికల మధ్య ఘర్షణలు ప్రారంభమయ్యాయి. ధీని ముందే వాళ్లు తిరగటం, తినటం, కులకటుం చేస్తోంటే నోరెత్తకుండా ఉండలేక పోయింది. నోరెత్తితే డేవిడ్ కొట్టేవాడు, తిట్టేవాడు. -నా ఇష్టం. పది మందితో కులుకుతా... మగాడిని- అంటూ కొడుతుంటే రోజాకి మరింత లోకువై వెకిలిగా హేళనగా నవ్వేది. సరిగ్గా ఇలాంటి సమయంలోనే నేనొకరోజు వెళ్లాను. అదీ ఆ రోజే మేము ఢిల్లీ వెళ్తున్నామని చెప్పి, అడ్రస్ ఇవ్వడానికి . నేను వెళ్లే సమయానికి అది అరుస్తోంది. -మౌనికా ఐ లవ్ యూ, మౌనికా ఐ లవ్ యూ అంటూ నా వెంట పడి, నన్ను రెచ్చగొట్టి, ప్రేమ నటించి, కన్నవాళ్లను దూరంచేసిందేకాక, ఇద్దరాడపిల్లలకు తల్లినిచేసి, మోజు, తీరిందేతడవుగా మరొకత్తెను తెచ్చుకుని కులుకుతున్నారా, పైగా తిట్టి, కొట్టి నన్ను దాసీదానిగా చూస్తూ ఈ రోజు ఇంట్లోంచి కూడా పొమ్మంటున్నావా రాస్కెల్- అంటూ అతన్ని -ఏమే ఐలవ్ యూ అంటూ ఇంతకంటే అధికంగా నన్ను ప్రేమించేస్తూ, ఆఖరికి నా జీవితం పాడయ్యేదాకా ఆగి, ఈనాడు మోజుతీరినీ వలలో పడి న్ను ఎలాకాలదన్నుతున్నాడో, ఈ మగాడు ఆదేపని, ఆదే శాస్తి నీకూ చేస్తాడు. వీడు డేవిడ్ కాదు డెవిల్ లాంటివాడని నేనేకాదు నువ్వూ తెలుసుకో. నీమీద మోజుతీరంగానే మరో ఆడదానిని తెచ్చుకుని నీకూ ఇదేగతి పట్టించకముందే వెళ్లిపో- అంటూ అవేశంగా అరుస్తోంది.

నేను వెళ్లి కూల్ చేశాను. విషయం చెప్పాను, అడ్రస్ ఇచ్చాను. సర్దుకుపో అన్నాను. మోజుతీరగానే ఆమెని అతడే గెంటేస్తాడని కూడా నచ్చచెప్పాను. అలా జరిగిందా రోజు. అయినా అతను -ఇంట్లో నుంచి వెళ్లిపో. వెళ్లిపోతావా లేదా దిక్కు మాలిన ఇద్దరాడపిల్లల్ని కని నా మొఖానపడేశావు. ఒక, మగపిల్లాడినైనా నాకు వారసుడిగా కనివ్వలేకపోయావు. మగపిల్లాడికోసమే నేను రోజాని తెచ్చుకున్నాను. నీకు విడాకులిచ్చి ఆమెను చేసుకుని ఆమె ద్వారా పిల్లాడ్ని కని నా కోరిక తీర్చుకుంటాను- అంటూ రెచ్చి పోయాడు. సరేలే.. మొగుడూ.. పెళ్లాలగొడవ తర్వాత దానంతటదే సర్దుకుంటుంది. ఇద్దరూ ఆవేశాలలో ఉన్నారు. పిల్లలు బిక్కుబిక్కుమంటూ చూస్తున్నారు. రోజాకి నవ్వులాటగా ఉంది. నేనేం చెప్పినా ఎవరూ వినే పరిస్థితిలో లేరు ఆ సమయంలో అని నేను వెనక్కి వచ్చేశాను.

ఆ తర్వాత ఏం జరిగిందీ, అది ఎక్కడికెళ్లిందీ ఏ ఉత్తరాల ద్వారాను రాబట్టలేకపోయాను, ఢిల్లీ వెళ్లిన మేము మళ్లీ వచ్చేసరికి ఎవరి అడ్రసులు, జాడలులేవు. అదీ సంగతి- అంటూ ముగించింది మేరీ.

ఇంతలో రెండు, మూడు సంతానం వచ్చారు. హేమని పరిచయం చేసింది వాళ్లకి.

పిల్లల్ని చూసి ముచ్చటపడింది హేమ.

వాళ్లు విష్ చేసి లోపలికెళ్లారు.

-అంతా నీ పోలికే వాళ్లకి- అంది హేమ

"పోలిక నాదేకాని నెమ్మదితనం తండ్రిది వచ్చింది. నా అంత ఫాస్ట్ నెస్ వీళ్లకురాకున్నా నా పెద్దకొడుకు మదన్ కి వచ్చింది" అందంటూ సంబరపడిపోతూ.

"నీ నుంచి కొంతవరకూ సమాచారం అందినట్లే. సో వాళ్లిద్దరికీ పడటంలేదన్నది తేలింది? తర్వాత అక్కడే ఉందా, బయటపడిందా, అతని బాధలకు తట్టుకోలేక అన్నది తెలియాలి" అంది హేమ.

"ఏమో నాకూ తెలీదు" అంది మేరీ.

"సరే, నే తెలుసుకుంటాలే. ఎనీ హవ్. థాంక్యూ ఫర్ యువర్ ఇన్ఫర్మేషన్. అండ్ కైండ్ నెస్" అంటుంటే

"నీవేకాదే, నేనూ మౌనికకు ఫ్రెండ్నే. ఇందులో థాంక్స్ చెప్పాల్సిందేముంది?" అంది.

"మరి నేవస్తా. ఫోన్ చేస్తుంటా. నువ్వూ రా మా ఇంటికి కాస్త నాకూ రిలీఫ్గా ఉంటుంది. నీకూ కాస్త ఛేంజ్ గా ఉంటుంది.." అంటూ బయలుదేరింది.

అప్పటికే చీకటిపడవచ్చింది. హేమ కారెక్కిన తర్వాత మేరీ, హేమ ఇద్దరూ ఒకరికొకరు చేతులూపుకుంటూ టాటాలు చెప్పుకున్నారు. కారు స్పీడందుకుంది.

****

హేమ ఇంటికొచ్చింది డ్రస్ మార్చుకుంది. తలకు బాగా అమృతాంజనం పట్టించి పక్క మీద వాలిపోయింది. ఎందుకో ఆ క్షణాన ఆమెకు పిల్లలు బాగా గుర్తుకువచ్చారు. తలనొప్పి రావటం అమృతాంజనం ముట్టుకోవటం చూస్తే చాలి పిల్లలు "అమ్మా నేను రాస్తానంటే నేను రాస్తా" నంటూ పోటీపడుతూ చెరోయింత ముద్ద తీసి తన తలనిండా పూసేస్తే తెగ మండిపోయేది తనకి. ఆ కాస్త తల నొప్పికే తనకెంతో పెద్ద రోగం వచ్చినట్లుగా ఫీలైపోతూ బాధపడిపోతూ మంచం మీద నుంచే దిగనిచ్చేవారు కాదు. ఫ్చ్ అలాంటి అమ్మమీద అతిప్రాణం పెట్టుకున్న తన పిల్లలు తనకికలేరు. తననుంచి తనేం తప్పు చేయకున్నా ఏ నేరం తనది లేకున్నా తండ్రిని తీసుకుని మరీ దూరంగా వెళ్లిపోయారనుకుంటూ.. పిల్లల మాటలు, పిల్లల రూపాలు, భర్త ఆలోచనా రాగా వెక్కి వెక్కి ఏడ్వకుండా ఉండలేకపోయింది.

పనిమనిషి వచ్చి చూసింది. పరుగున వెళ్లి వంటమనిషి, తోటమాలిని, గేట్ కీపర్ని పిలుచుకొచ్చింది.

అందరూ చేతులుకట్టుకుని నిలబడితే అది చూసి హేమ సిగ్గుపడిపోయింది.

"ఏమిటిరా, మీరంతా చేరి వినోదం చూస్తున్నారా?"

"లేదమ్మా!"

"అయ్యగారూ, పిల్లలు బాగా గుర్తుకొస్తున్నారామ్మా?" అడిగింది వంటమనిషి,

"అవును" అంది హేమ.

"ఊరుకోండమ్మా. వాళ్లు దేవుడు పిలిస్తే ఎల్లినారు. మంచోళ్లను ఆ దేవుడు మరీ కన్నుకుట్టు లాక్కుపోతాడు" అంది పనిమనిషి.

"నేను కాసేపు పడుకుంటాను. ఎవరొచ్చినా పిలవకండి, నన్ను లేపకండి. ఫోన్ మాత్రం వస్తే లేపు రత్తమ్మా" అంది హేమ.

"అమ్మగోరూ పాపం మీకోసం ఎవరెవరో క్లయింట్ వచ్చి పోతున్నారమ్మా... కూకుని కూకుని మరీ పోతున్నారు" అంది పని మనిషి.

"సరేలే అంత అవసరం ఉన్న వాళ్లయితే మళ్లీ వస్తారు. కంగారెందుకు? అంది తాపీగా.

"అమ్మగారూ మీకోసం రెండుసార్లు ఫోన్లు వచ్చాయి""

అంటుండగానే ఆదుర్దాగా "ఎక్కడినుంచి, అవతలి గొంతు ఆడా? మగా?" అని అడిగేస్తాంటే.. ముందు ఆశ్చర్యపడినా..

"ఆడమనిషేనమ్మా... పేరడిగితే మళ్లీ చేస్తాలే అంటూ రెండు మార్లూకూడా పెట్టేసిందేకాని ఫోను, పేరు మాత్రం చెప్పలేదు. "

"బహుశా.. మౌనికే అయివుంటుంది" మెల్లగా గొణుక్కుంది

"ఏంటమ్మా?"

"ఏంలేదు. ఒకవేళ నేను పడుకున్నప్పుడు కనక ఫోన్ చేస్తే నన్ను లేపు. తప్పనిసరిగా లేపు, లేస్తాను" అంటూ ఒకటికి రెండుసార్లు హెచ్చరించింది.

వాళ్లు బయటకు వెళ్లిపోయారు.

తలుపు దగ్గరగా వేసి మౌనిక గురించే ఆలోచిస్తూ.. హేమ పడుకుంది.

******

రాంగ్ ట్రాక్లో వెళ్లటం.. పైగా సైకిల్ వాలాని గుద్దేయడం మూలంగా మదన్ ని పోలీసులు పట్టుకుని స్టేషన్కి తీసుకెళ్లారు.

తెల్లారి ఆ వార్త తెలియంగానే మేరి "తన కొడుకుని ఎలాగైనా విడిపించమని, తన భర్త సమయానికి ఊళ్లో లేడని" రాధికకు ఫోన్ చేసింది.

రాధిక ఎస్సై శ్రీధర్ కి ఫోన్ చేసింది "అతను మా క్లాస్ మెట్, నా క్లోజ్ ఫ్రెండ్ మేరీ కొడుకే, అతన్ని వెంటనే వదిలిపెట్టండి, కేసు రాసుకోకుండా" అంటూ .

శ్రీధర్ మదన్ కి వార్నింగ్ ఇచ్చి మరీ పంపాడు.

మరో గంటకల్లా అతను ఇంటికొచ్చాడు.

జరిగింది తల్లి ద్వారా తెలుసుకుని సిగ్గుపడ్డాడు. అతను తడబడుతూ లోపలికి గబగబా వెళ్లబోయాడు. చేతిలోని పుస్తకం జారి కిందపడింది. ఆ పడటంతో అందులోవున్న ఫోటో జారిపడింది.

****

ఇవతలగా వచ్చి గబ్బుక్కున దాన్నందుకుని చూసిన మేరీ "ఎవర్రా ఈ అమ్మాయి... ఇంత అందంగా బొమ్మాల ఉంది" అంది.

అది తల్లి మెచ్చుకోలనుకోని "నా లవరమ్మా.. బావుందా" అన్నాడు.

అంతే! అతని చెంప చెళ్లున పేలిపోయింది.

క్షణంపాటు తల దిమ్మెక్కిపోయి. కళ్లు బైర్లుకమ్మేసి సోషవచ్చినట్లయి "అమ్మా అన్నాడు బాధగా."

"అమ్మా... అంటూ పిలవడానికి సిగ్గులేదు. నిజంగా నీకు అమ్మమీద ఏమాత్రం అభిమానం, ప్రేమ ఉన్నా ఇలా ఏ ఆడపిల్లా వెంటా పడవు. నీ వయసెంత? నీవెంత ఇలా అప్పుడే ఓ లవర్ ని సెలెక్ట్ చేసుకుందుకు? ఏంపెట్టి పోషిస్తార్రా, మీకు మీరుగా మీమీ కాళ్లమీద నిలబడలేని వాళ్లు? మీ మగవాళ్లు ఎందుకురా ప్రేమాప్రేమా అంటూ ఆడవాళ్ల జీవితాలతో ఆడుకుంటారు. ఇది ప్రేమించే వయసురా? ఎవరా అమ్మాయి?"

"తెలీదు"

"మరి?"

"కాలేజీలో పరిచయమైంది. ఇంటర్ సెకెండియర్ చేసింది."

"ఇల్లెక్కడా? ఎవరి పిల్ల?"

"తెలీదు. సెలవులుకదా కాలేజీకి రావడంలేదు. ఎక్కడా కనిపించడం లేదు. మళ్లీ కాలేజీ తెరిస్తేనే ఆమె కలిసేది..."

"అప్పుడైనా వివరాలు కనుక్కో...."

"ఎందుకు?"

"జాడించేస్తాను, ఉప్పుపాతర పెట్టేస్తాను, అందుకు!" అంటుంటే అతను లోపలికి వెళ్లిపోయాడు.

మేరీకి అసలే గతం...గతంలోని తన స్నేహితురాళ్ల బాధలు బాగా వంటబట్టి బాధతో మనసునింపేసాయి. అలాంటిది తన కొడుకు ద్వారా మరో ప్రేమకథ వినాల్సివస్తే ఒళ్లు జలదరించి పోయింది. అలా కళ్లుమూసుకుని మంచం మీద వాలిపోయింది.

******

తన క్లాస్ మేట్స్తో దిగిన ఫోటో చూస్తూ, మౌనిక ఫోన్ కోసం ఎదురుచూస్తూకూర్చుంది హేమ.

ఇంతలో ఫోన్, ఆనందంగా రిసీవరెత్తి - హలో - అంది హేమ.

"హలో హేమగారున్నారా?" అంటూ అడిగిన మగగొంతు విని నీరుకారిపోయింది

"ఆ..నేనే... మీరెవరు?"

"మీతో పనుంది. వచ్చి కలవచ్చా మేడమ్."

"ఇప్పుడా?"

"అవును. ప్లీజ్ మేడమ్."

"సరే.. రండి. ఎంతసేపటిలో రాగలరు?"

"అర్థగంటలో అక్కడుండగలను" అన్నాడతను.

అనడమేమిటి? మరో అరగంటకల్లా వచ్చాడావ్యక్తి. హేమకు నమస్కరించి కూర్చున్నాడు.

"మీ పేరు? మీరెవరు? ఏంపని మీదవచ్చారు" అడిగింది హేమ.

"నా పేరు ఆజాద్. ఆస్తి వ్యవహారంలో నా తమ్ముడికీ, నాకూ ఘర్షణ వచ్చింది. నాకు చాలా అన్యాయంగా వాటావచ్చింది. ఆస్తిలో ఆ విషయంలో కోర్టుకెక్కాలనుకుంటున్నాను, కిషోర్ గారు నాకు బాగా తెలుసు. అయన పోయినా మీరు వారి వారసత్వంగా ఆ భర్తకి తగిన భార్యగా కేసులు టేకప్ చేస్తూ ఎడాపెడా నెగ్గించేస్తున్నారని విన్నాను. అందుకే సరాసరి వచ్చాను. ప్లీజ్ మేడం కాదనకండి. ఎంత ఖర్చైనా పర్వాలేదు కాని నాకు న్యాయం జరగాలి..." అన్నాడు.

ఆమె ఒళ్లోపెట్టుకున్న ఫొటో జారి కిందపడింది.

ఆమె తీసేంతలో "నే తీస్తా లెండి" అంటూ ఫొటో తీసి ఆమెకి ఇవ్వబోతూ దాని వంక చూసిన అతను ఆశ్చర్యపోతూ ఈ ఫోటోలో మీ పక్కనున్న వాళ్లెవరు మేడమ్? అన్నాడు ఆతృతగా

""నా ఫ్రెండ్స్. ఒకామె మేరీ, మరొకామె మౌనిక" అంది

"మౌనిక మీకు కాలేజీ మేటా, మీకు బాగా తెలుసా?"

"మీకు తెలుసా?"

"అఫ్ కోర్స్..."

"అంటే?"

"ఆమె నాతో కొన్నాళ్లు గడిపి వెళ్లిపోయింది. అంతకుముందు నాకు మ్యారేజ్ కాలేదు. ఆమె వెళ్లి పోయాకుకూడా నేను ఎలోన్ నే."

"వాట్? మౌనిక, మీతో గడిపిందా? ఎలా? ఎక్కడ? ఎప్పుడు? ఎందుకు? ఏ విధంగా గడిపింది?"

"లైక్ దట్ వైఫ్!"

"వాట్? మీరు చెప్పేది నిజమేనా?"

"అవును."

"ఆగండి.. నాకు మీతో పనుంది. వెదకబోయిన తీగ కాలికే వచ్చి చుట్టుకున్నట్టయింది" అంటూ ఆనందించి వంటమనిషి చేత చెరో కప్పు కాఫీ తెప్పించింది.

కాఫీ తాగడం పూర్తయ్యాక హేమ "ఈమె నా ఫ్రెండ్. అయినా ఓ లాయర్గా నాకు ఈమ గురించిన కొన్ని వివరాలు దొరక్క చాలా మదనపడుతున్నాను" అంటుంటే

"ఆమె వివరాలు దేనికి?" అర్థంకాక అడిగాడతను

"మీకు తెలుసున్నంతలో తప్పక చెప్పాలి..."

"ష్యూర్... ష్యూర్...."

"ఆమె తన భర్త డేవిడ్ ని హత్యచేసిందన్న నెపంతో అరెస్ట్ చేయబడి ప్రస్తుతం బెయిల్ మీద బయటకొచ్చి ఒకచోటుంది. ఆమెపై కోర్టులో కేసు నడుస్తోంది. ఆమెకి సరైన న్యాయం జరిగేలా ఫ్రెండ్గా నా కర్తవ్యం నేను చేయాలనుకున్నాను. కానీ

ఆమె ఏ వివరాలు చెప్పక నింద తనమీద వేసుకుంటోంది. పూర్తి వివరాలు సేకరించే వరకు. కేసు వాయిదా పడింది. అందువల్ల ఆమె పూర్తి వివరాల తెలిస్తే క్షమాభిక్ష దొరకడానికి వీలవుతుంది" అంది హేమ

"నా వరకూ తెలిసిన విషయాలన్నీ చెప్తాను..." అంటూ ఓ నిమిషం ఆలోచనలోపడినా.. చెప్పడం ప్రారంభించాడు ఆజాద్.

ఆ రోజు నేను బెజవాడ వెళ్లాలని స్టేషన్ కి వచ్చాను. ట్రైన్ రావడానికి ఇంకా చాలా టైముంది. ఈ లోగా క్యాంటిన్లో టిఫిన్ చేసి, బాటిల్ నిండా నీళ్లు నింపుకుందామని వెళ్తున్ననాకు స్తంభం దగ్గర కూర్చుని ఓ స్త్రీ వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తుండటం, ఇద్దరాడపిల్లలు ఆమెని ఓదారుస్తుండటం చూశాను. చూడబోతే రిచ్ ప్యామిలీ లేడీలా ఉంది. ఏదో బలమైన కారణం, ఉండబట్టే అలా ఏడుస్తోందనుకున్నాను. నాకెందుకులే అనిపించినా మానవత్వం ఊరుకోక పలకరించాను. "ఏం జరిగింది? నేనేమైనా సహాయం చేయగలనా? అంటూ చొరవతీసుకుని అడిగాను".

"ఆమె ఏం మాట్లాడలేదు."

"ఏం పాపా అమ్మ ఎందుకేడుస్తోంది" అంటూ పిల్లల్ని అడిగాను.

"వాళ్లు చెప్పలేదు. పైగా వాళ్లిద్దరు కూడా ఏడుపు ప్రారంభించారు."

"దాంతో ఆవిడ నాకేసి కోపంగా చూసి "మేమెందుక ఏడిస్తే మీకెందుకండీ మీ దారిన మీరు పోక"" అంది.

"సాటి మనిషిగా మీ బాధ తెలుసుకుని, మీకేదైనా హెల్ప్ చేద్దామని మేడమ్" అంటూ అక్కడే నిలబడ్డాను.

"చలిగా ఉంది. మంచుపడుతోంది. ఏ ట్రైన్కి వెళ్లాలి" అన్నాను. మళ్లీ నేనే "చలికి పిల్లలు గజగజా వణికిపోతున్నారు. మీకు అంత పట్టుదలెందుకు? వాళ్లకోసమైనా వచ్చి వెయిటింగ్ రూంలో కూర్చోండి" అంటూ బలవంతం చేశాను.

ఆమె పిల్లల్ని చూసింది. వాళ్లు వణుకుతున్నారు. ఇంకేం మాట్లాడక కదిలింది. నేను వాళ్లసూట్ కేస్ పట్టుకున్నాను.

అందరం వెయిటింగ్ రూంకి వెళ్లి కూర్చున్నాం. "పాపా కాఫీ తాగుతారా? అలవాటుందా?" అని అడిగాను వాళ్లని.

"ఊ" అన్నారు వాళ్లు.

నా దగ్గరున్న ఫ్లాస్కులో కాఫీ నింపుకొచ్చి అందరికీ తలో కప్పు ఇచ్చాను.

ఆమె శాంతపడిందని తెలుసుకున్న తర్వాత అడిగాను "మేడమ్ ఎక్కడికెళ్తున్నారు? చెప్పండి మేడమ్ ప్లీజ్!"

" నాకే తెలియదు.."

"అంటే?"

"ఇంట్లించి మావారు పిల్లలతో సహా నన్ను ఈ రాత్రి వేళ గెంటేశారు..."

"ఆయనకు నచ్చచెప్పక.. ఇలా ఎక్కడికని పిల్లల్తో బయటలుదేరారు?"

"ఏంచెప్పినా, ఎంత బ్రతిమిలాడినా లాభంలేకపోయింది."

"ఇంతటి పత్తడిబొమ్మను, అందాలరాశిని వదులుకున్న ఆ మూర్ఖుడెవరో, అనుకోవకుండా ఉండలేకపోయాను."

"పోనీ మీ పుట్టింటికో, అత్తవారింటికో వెళ్లి జరిగింది చెప్పి, వాళ్లచేతే అతనికి బుద్ధిచెప్పించలేకపోయారా?" అన్నాను కాస్త చనువు తీసుకుని

"మౌనికా ఐ లవ్ యూ అంటూ తెగ వేధించి ఆఖరికి నన్ను ప్రేమలోకిదించి పెళ్లి చేసుకున్నాడు. ఇది మా పెద్దలకు ఇష్టం లేక అనాడే నన్ను ఇంట్లోంచి గెంటేశారు. నేను చచ్చాననుకుంటానన్నారు. అతనివైపున్న తండ్రి కాస్తా ఈ మధ్యనే పోయారు. ఒకసారి బయటకొచ్చాక మళ్లీ ప్రాణముండగా మావాళ్లగడప తొక్కను." అన్న ఆమె మాటల్లో పట్టుదల, మొండితనం కనిపించాయి నాకు.

"వాళ్లెక్కడుంటారు?" అని అడిగాను. విషయం రాబట్టి ఆమె పరిస్థితి వాళ్లకి తెలియపరచాలని.

కానీ ఆమె చెప్పలేదు. చెప్పడం ఇష్టంలేనట్టు ముఖం అటు తిప్పుకుంది.

"మీ కిష్టం లేకుంటే చెప్పొద్దు లెండి, పోనీ ఓ పని చేస్తారా?"

"ఏమిటది?"

"నేను ఒంటరివాడిని, బిజినెస్ చేస్తున్నాను. పెద్ద ఇల్లుంది. ఏదైనా ఓ ఉద్యోగం చూపించి ఆధారం కల్పించేవరకూ మీరు మా ఇంట్లో ఉండండి. పనిమనిషి, వంటమనిషి ఉన్నారు. మీరేం చెయ్యక్కల్లేదు. నానుంచి కాస్త ఆసరా అంతే" అన్నాను.

ఆమె పిల్లలవంక చూస్తూ ఆలోచనలోపడింది.

"అమ్మా వెళ్దామమ్మా. ఈ అంకుల్ మంచివారులా ఉన్నారు." అన్నారు పిల్లలు.

ఆమె అతనికేసి సందిగ్ధంగా చూసింది.

"మీకేం పర్వాలేదు. నా నుంచి ఎటువంటి హానీ కలగదు" అన్నాను భరోసా ఇస్తూ.

"అయితే సరే. కానీ ఒక్క షరతు. నాకు ఉద్యోగం త్వరగా చూపించాలి. ఉద్యోగం రాగానే మేము వేరే వెళ్లిపోతాం " అంది.

“సేరే మీ ఇష్టం.. ” అన్నాను.

“మరి మీ ప్రయాణం? ”అంది ఆమె.

“అంత అవసరమైనదేం కాదులెండి. తర్వాతెప్పుడైనా వెళ్లొచ్చు” అంటూ ఆమె సూట్ కేస్ అందుకున్నాను.

“అంకుల్ మీ బ్రీఫ్ కేస్ నాకివ్వండి. నేను పట్టుకుంటా” అంది వాళ్ల పాప.

నాకు ముచ్చటేసింది వాళ్ల మర్యాదకి. తలేకాదు పిల్లలూ అందంలో అపరంజిబొమ్మలు అని మనసులో అనుకుంటూ “మీ పేర్లంటమ్మా” అన్నాను పిల్లల్ని.

“రాణి, వాణి. మా అమ్మ పేరు....” అంటుండా

ఠక్కున “మౌనిక” అన్నాను నేను.

“నా పేరెలా తెలుసు?” ఆశ్చర్యపోతూ అడిగిందామె.

“ఇందాక మీరే చెప్పారు, మిమ్మల్ని అతనేమని పిలిచి లవ్ చేశాడో” అంటూ నవ్వాడు.

ఆమె తలవంచుకుంది.

అందరం కలిసి ఆటోలో మా ఇల్లుచేరాం. తిరిగివచ్చిన నన్ను చూసి మా వంటమనిషి ఆశ్చర్యపోతూ“అందేంటి బాబూ వెనక్కి వచ్చేశారు? ఏంజరిగింది? అంది”

“ఏంలేదుకానీ, త్వరగా వంట చెయ్యి. వీళ్లు మనకి బాగాకావల్సిన వాళ్లు. ఇక్కడే ఉంటారు. బాగా చూసుకోవాలి. ఏలోటూ రానివ్వద్దు..” అంటూ హెచ్చరించాను.

అందరం స్నానాలు, భోజనాలు ముగించాం. వాళ్లకు కేటాయించిన గదిలో హాయిగా పడుకున్నారు వాళ్లు.

ఆ మర్నాటి నుంచి ఆమె కాస్త ఇంట్లో చొరవగా తిరగడం, పనులు పురమాయించడం, అలవాటుచేసుకుంది. పిల్లల్ని దగ్గరున్న స్కూల్లో చేర్పించాను. ఆమెకోసం ఉద్యోగ ప్రయత్నాలు ప్రారంభించాను.

ఉద్యోగం ఇప్పించాను ఆమెకి. నెలజీతం అందుకోగానే “నాకేదైనా పోర్షన్ చూపించారా, మేము వేరే ఉంటాం” అంది ఆమె.

ఆమాట నాకు చాలా బాధని పించింది. ఒంటరిగా ఉన్న నాకు ఆమె ఓ తోడుగా, పిల్లల సందడీ అలవాటై, వాళ్లు వెళ్లడం ఇష్టంలోక పోయింది. ఆమాట. ఆమెతో అనలేక వేరే విధంగా అన్నాను.

"మీ కొచ్చే జీతంతో ఇంటి అద్దె కట్టడం, పిల్లల్ని చదివించడం, ఇల్లు గడపడం చాలా కష్టం. పిల్లల చదువు ఖర్చునేను భరిస్తాను. మీ ఆదాయం మీ ఖర్చులకుంటుంది లేదా దాచుకోండి" అంటూ నచ్చచెప్పాను.

ఆమె ఒప్పుకోలేదు.

నేను ఇళ్లు వెతకడం ప్రారంభించాను. కానీ ఎక్కడా చవకలో ఇల్లు అద్దెకి దొరకలేదు.

ఆమె ప్రయత్నించింది. లాభం లేకపోవడంతో ఆమె దారికొచ్చింది. మా ఇంట్లోనే ఉం జాబ్ చేసుకుంటుంది. పిల్లలు చదువుకుంటున్నారు. రోజులు గడుస్తున్నాయి. మా మధ్య మంచి స్నేహం ఏర్పడింది. అది ప్రేమగా మారింది. ఒకరికొకరు ఇష్టపడే ఆనందంగా గడపడంప్రారంభించాం. మనసులు కలిసి శరీరాలు ముడిపడ్డాయి. పెద్దపిల్ల పది పాసైంది. చిన్న పిల్ల పదిలో జాయినైంది. ఒక విధంగా హ్యాపీగా ఉంది మా అందరికీ.

అలాంటిది ఒకరోజు తెల్లారేసరికి ఆమె, ఆమె పిల్లలూ కనిపించలేదు. ఆలోచిస్తే అర్థమైంది. రాత్రి ఆమె నాచేత పాలు బలవంతంగా తాగించింది. అందులో స్లీపింగ్ పిల్స్ వేసి మరీ ఇచ్చిందని తెలిసింది.

అయినా హాయిగా సాగుతున్న జీవితాన్ని వదులుకుని మళ్లీ రోడ్డెక్కి కష్టాలెందుకు తెచ్చుకుందో ఎంత ఆలోచించినా అర్థంకాలేదు. ఆమె కోసం వెదికానుకానీ, జాడ తెలియలేదు" అంటూ చెప్పాడతను.

"మీ సాంగత్యాన్ని, పిల్లలకు లభించిన మీ అండనీ వదులుకుని వెళ్లిపోవడమంటే... ఏదో జరిగి ఉంటుంది. లేకుంటే అలా వెళ్లి పోదు" అంది హేమ.

"అంటే?" అన్నాడతను.

"ఏ కారణంలేనిదే కష్టాలెవరూ కొనితెచ్చుకోరుకదా.."

"మీరే నన్నే అనుమానిస్తున్నట్టున్నారే, మీ లాయర్లింతే కేసుల్లో ఇరికించాలని చూస్తారు"

"లేదు ఆజాద్ గారూ నేను మిమ్మల్ని అనుమానించడంలేదు. ఏ కారణం చేత అలా వెళ్లి ఉంటుందా అని ఆలోచిస్తున్నాను. చాల థాక్సండీ కొంతైనా ఆమె విషయాలు తెలియజేసినందుకు. టీ, కాఫీ ఏం తీసుకుంటారు" అంది నవ్వుతూ.

"నో థాంక్స్" అన్నాడతను లేస్తూ..

"మరి మీరొచ్చిన కేసు విషయం..." అడిగింది హేమ.

"మరొకసారివస్తాను. ప్రస్తుతం మూడ్ పాడైంది. మరో నాలుగు రోజులాగి వస్తాను. ఈ లోగా మీరు ఆమె సంగతి చూడండి" అని ఒక క్షణం ఆగి "హేమగారూ మీరేం అనుకోనంటే నాకోసారి మౌనికను చూసే అవకాశం కలిగిస్తారా?" అన్నాడు ఆశగా.

"ఆమె కనపడితే నాకీ టెన్షన్ ఎందుకు?" అని మనసులో అనుకుంటూ "సారీ... ప్రస్తుతం ఆమె ఎవరికీ కనిపించదు. ఈ విషయం తేలేదాకా " అంది.

"సరే.... నేను వస్తాను" అం అతను వెళ్లబోతుంటే

"మీ ఫోన్ నంబర్, మీ అడ్రస్ ఇస్తే నాకు కాంటాక్ట్ చేయడానికి వీలవుతుందికదా" అంది.

"ఓకే" అంటూ అతను విజిటింగ్ కార్డు ఇచ్చాడు.

అతను వెళ్లినవైపే చూస్తూ "మగవాళ్లు ఎంత తెలివైనవాళ్లూ అనుకుంది హేమ.

****

"మౌనిక ఫోన్ కోసం ఎదురు చూస్తూకూర్చున్న హేమను భోజనానికి రమ్మంటుంది వంటమనిషి.

భోజనం చేస్తూకూడా ఆలోచిస్తోంది హేమ. మౌనిక ఈ ఊళ్లోనే ఉండిఉంటుంది. రోజూ వెళ్లి సంతకం చేసి వస్తుండాలి. లేకుంటే వాళ్లు తనకి ఫోన్ చెయ్యరూ వెంటనే. ఆరోజుకి తప్పకుండా కోర్టుకి హాజరవుతుంది. ఏదో ఆవేశం. కోపం, మొండితనం ఎక్కువ. ఈ లోగా తనకి తప్పనిసరిగా ఫోన్ చేస్తుంది. ఒకవేళ రివర్స్ తిరిగితే కథ? ఆ ఆలోచన రాగానే మనసు పాడై ఇక ఒక్క మెతుకు ఎక్కడ పాడై ఇక ఒక్క మెతు ఎక్కక కంచంలో చెయ్యి కడిగేసింది.

చెయ్యి తుడుచుకుంటూ వస్తుంటే ఫోన్ మోగింది. ఫోన్ తీసింది మౌనికేమోనని ఆశగా.

"హలో హేమగారున్నారా?"

"నేను. ఎవరు మాట్లాడేది?"

"అయామ్.. ఎస్సై శ్రీధర్."

"గుడివినింగి సర్, చెప్పండి."

"మౌనిక, ఈ రోజు వచ్చి సంతకం చేయలేదు. ఇప్పటివరకూ చూసి మీకు ఫోన్ చేస్తున్నాను."

"అలాగా నేను మరో గంటలో వస్తున్నాను."

"మీరు రాకుంటే నేనే రావాల్సి ఉంటుంది."

"నో...నో నేను వస్తాను" అంటూ రిసీవర్ పెట్టిన ఆమెకి కళ్లుతిరిగినంత పనైంది. ఎంతపని చేసింది మౌనిక. తను భయపడినంతా జరిగింది. ఇప్పుడు తనేం చెయ్యాలి. ఈ సమస్యలో ఇరుక్కున్న తనకెవరుదిక్కు? ఆ ఎస్సై అసలే

పరమ కోపిష్టి. చెప్పేదేమిటోకూడా వినిపించుకోకుండా అంతెత్తున లేస్తాడు? ఎలా? కాళ్లుచేతులూ పనిచెయ్యడం లేదామెకు.

మళ్లీ ఫోన్ రింగైంది. కంగారుగానే రిసీవర్ తీసింది హేమ.

******

"హాయ్ హేమా! ఎలా వున్నావ్?"

"ఎవరూ?"

"నేను చెప్పను.. నీవే తెలుసుకో!" "

"మౌనికా… అవునా?"

"….."

"ఏమేమాట్లాడవు.. మౌనికా.. ప్లీజ్ మాట్లాడు" అంటుండగా ఫోన్ కట్టయ్యింది. మరోగంటలో శ్రీధర్ దగ్గరకు వెళ్లాలి. అక్కడికెళ్లినా శ్రీధర్ కి ఏం సమాధానం చెప్పుకోవాలో తెలీటంలేదు. ఈ లోగా ఈ ఫోనెవరిదో తెలియని టెన్షన్.

దేవుడా నాకీ టెన్షన్ బ్రతుకు వద్దు.. బ్రతికి ఎవరినో ఉద్ధరించాలని, బావుకోవాలను సంఘసేవచేయాలని ఆశించాను. దానికి ఫలితం మనోవ్యధ. అంతకన్నా నన్ను నా భర్తా, పిల్లలదగ్గరికి తీసుకెళ్లు తండ్రీ. చావురాని, చావలేని పిరికిదాన్ని భగవాన్ అంటూ కళ్లనీళ్లు పెట్టుకుంది హేమ.

అంతలో మళ్లీ ఫోన్ రింగయింది. హేమ చాలా ఆశగా, ఆనందంగా రిసీవర్ అందుకుని "హలో…." అంది.

"హలో… నేనెవరో గుర్తుపట్టారా?"

"లేదు చెప్పు.. ప్లీజ్ - మౌనికవేనా?"

"…"

"నేను కంగారుతో, టెన్షన్తో చస్తున్నానే, దయతలచి నీ ఆచూకీ చెప్పు ప్లీజ్. మౌనికా మౌనికా…" అంటూ అరుస్తున్నట్లే మాట్లాడింది హేమ.

"ఏయ్ మొద్దు… ఎందుకే దాని గురించి అంతగా కలవరిస్తున్నావ్? అంటే నీకు అదీ, మేరీ తప్ప వేరే ఫ్రెండ్స్ లేరా? ఒకసారి కాలేజీ జీవితాన్ని గుర్తుంచేసుకో…"

"నువ్వు…నువ్వు… నువ్వు… రాధికవా?"

“ఆ… ఇప్పటికి గుర్తు పట్టావా?”

“నా టెన్షన్… నేనున్న పొజిషన్ అటువంటిదే!”

“ఏమయింది?”

“ఫోన్లో మాట్లాడలేను కదా? నువ్వు వీలుంటే ఒకసారి రాకూడదూ?”

“ఇప్పుడా?”

“అవునే ప్లీజ్ నా కోసం… ఇప్పుడు ఫోన్ చేసింది ఎక్కడి నుంచి ఇంటి దగ్గరనుంచా?”

“అవును. నీ నెంబరు, అడ్రస్సు మేరీ ఇచ్చింది. అందుకే వెంటనే చేస్తున్నా. బైలక్ ఫోన్లో దొరికావు. లేదంటే ఎప్పుడు బిజీగా ఉంటావుకదా?”

“ఈ మధ్యకాదులే అదంతా ఓ పెద్ద కథ! తీరిగ్గా చెప్తానుకాని, ముందు నువ్వు వచ్చి తగలడు” అంది. రాధిక కోసం ఆదుర్దాగా ఎదురుచూస్తోంది వాకిట్లో నుంచుని.

మరి కాసేపట్లో కారు వచ్చి ఆగింది. రాధిక లోపలికొచ్చింది. వస్తూనే ఆమె జబ్బ గట్టిగా ఒక్క సారి ఛరుస్తూ“ఎలా ఉన్నావ్? ఏంటీ బాగా వళ్లు చేసావు?” అంది తనే మాట్లాడేస్తూ.

హేమ నవ్వి ఆమెని లోపలికి తీసుకెళ్లింది. కాఫీలు తెప్పించింది. ఇద్దరూ తాగారు. పరిస్థితిని చాలా టూకీగా చెప్పింది.

రాధిక ఆశ్చర్యపోయింది. “ఇప్పుడెక్కడికీ మరి ప్రయాణం?” అంది.

హేమ చెప్పింది.

రాధిక మళ్లీ ఆమెనో దెబ్బ జబ్బమీద గట్టిగా చరుస్తూ నవ్వింది గట్టిగా.

హేమకి ఆమె ఎందుకు నవ్వుతుందో అర్థంకాక“అబ్బా ఈ కొట్టేజబ్బు ఇంకా వదల్లేదా నీకు? అందుకే పోలీస్ ఆఫీసర్ ని అయ్యావు. అంత మొరటుతనంకాబట్టి” అంది జబ్బరాసుకుంటూ.

“అదికాదే పిచ్చిమొద్దు… ఇప్పుడు నువ్వు కలవాలని కంగారుపడుతూ వెళ్లేది ఎవరి దగ్గరకోకాదు… మా ఆయనే ఆ ఎస్సై శ్రీధర్” అంది మళ్లీ నవ్వుతూ.

హేమ ఆశ్చర్యపోయింది. అమితమైన ఆనందం, ధైర్యం ఆమెలో ఆక్షణాన చోటుచేసుకున్నాయి. “అలాగా? మరి నువ్వూ వస్తావా నాతో, నచ్చ చెప్పటానికి అతనికి?”

“ఇద్దరం వెళ్లొద్దు… ఫోన్లో మాట్లాడతాను. ఇంటికివచ్చాక తీరుబడిగా అన్ని విషయాలు చెప్తాను. సరేనా?”

"అలాగే థాంక్స్... నీ మేలు ఎన్నటికీ మరువను" అంది.

రాధిక ఫోన్ చేసి శ్రీధర్ తో మాట్లాడింది. "అది నా బెస్ట్ ఫ్రెండే... ఇప్పుడు వస్తానందిట మీ స్టేషన్కి. కానీ నేను వచ్చి వున్నాను దానింట్లో... అందుకని రేపు వచ్చి కలుస్తుంది. ఈ లోగా మీరు ఇంటికివచ్చాక అన్ని విషయాలు విశదపరుస్తాను. ఓకే వుంటాను" అంటూ రిసీవర్ పెట్టేసింది.

"ఏమన్నారే?" ఆదుర్దాగా అడిగింది హేమ.

"ఏమంటారు? ఒక ప్రక్క అర్థాంగిని. ఒకపట్ట పై ఆఫీసర్ ని సరే అన్నారు. డోంట వర్రీ... అన్నీ అవే సర్దుకుంటాయి. లేదంటే నేనున్నానుకదా నీకు, కేసు నుంచి తప్పించటానికి. మౌనిక వస్తుంది. అది ధోకా చెయ్యదు. చెయ్యి ఇవ్వదు. మన స్నేహం అలాంటిది. నలుగురిలో ముగ్గరం కలిసాం. అదీ వస్తుంది కేసు గెలిచి. మన నాలుగుస్తంబాలాట ఎప్పటికీ మూడుగా మిగలదు. లేదంటే ఇంతకాలం తర్వాత మనం ఇలా కలుస్తామని కలలో అయినా అనుకున్నామా? మన నలుగురినీ చూసి కాలేజీలో అంతా కుళ్లిపోయేవారు గుర్తులేదా?"

"అవును. నిజమే!" అంది హేమ రాధిక.. కాలేజీ విషయాలు గుర్తుచేస్తుంటే.

ఆ తర్వాత అవీ ఇవీ కాస్సేపు ముచ్చటించుకున్నారు. మేరీకి ఫోన్ చేశారు. ఫోన్లో ఏవేవో విషయాలు, ఎన్నో కబుర్లు చెప్పుకున్నారు. హేమ బలవంతంమీద రాధిక భోజనం చేసింది.

"టెన్షన్ పడకు. డైలీ ఫోన్లో కంటాక్ట్ లో ఉంటాను. అవసరమైతే వస్తాను" అంటూ బయలుదేరింది రాధిక.

హేమ వచ్చి కారెక్కించింది. ఆమెలో ఇప్పుడు కాస్త టెన్షన్ తగ్గింది. "అమ్మయ్య రాధికా, మేరీ సమయానికి నాకు తోడుగా దొరికారు. థాంక్ గాడ్" అనుకుంది మనసులో. అయినా మౌనిక ఏమైంది, ఏమైనట్లు, కనీసం వాళ్ల పిల్లలెక్కడున్నట్లు? అది వస్తే ఎంత బావుంటుంది. పూర్తి సాక్ష్యాధారాలు, జరిగిన కథ రాబట్టేదాన్నికాదా... ఆలోచించ సాగింది కుదుటపడని మనసులో గుబులు చెలరేగగా.

****

మర్నాడు స్టేషన్ నుంచి ఫోన్ వచ్చింది. గంటలో అక్కడుంటా అంటూ రిసీవర్ని పెట్టేసింది హేమ. కొద్దిగా కంగారనిపించినా.. రాత్రి రాధిక అన్నీ చెప్పి పరిస్థితిని అదుపుచేసి ఉంటుందిలే అని మనసులో అనుకుంది. స్నానం ముగించి టిఫిన్ అయిందని పించుకుని మెల్లగా మెట్లు దిగి ఆలోచిస్తూ కార్లో కూర్చుంది. మరికాస్సేపట్లో పోలీస్ స్టేషన్ ముందు ఆగింది కారు.

ఎస్సై శ్రీధర్ ఆమెని చూసి "రండి కూర్చోండి...." అన్నాడు.

ఆమె మౌనంగా కూర్చుంది.

మళ్లీ అతనే– "రాధిక అంతా చెప్పింది నాకు. పైగా ఓ గంట క్రితం మౌనిక దగ్గర్నుంచి ఫోన్ కూడా వచ్చింది" అంటుండగా.

మధ్యలో ఆనందంగా "వాట్ మౌనిక ఫోన్ చేసిందా? ఏమని? ఎక్కడుందిట? సంతకం చెయ్యటానికి ఇక్కడికి ఇప్పుడు వస్తానందా?" ఆదుర్దాగా ఆడుగుతుంటే.

శ్రీధర్ నవ్వు "ఓ స్నేహితురాలిగా ఆమె లైఫ్ నిలబెట్టి ఆమెనాదుకోవాలని మీ రిస్క్ తో బెయిలిస్తే ఆమె పారిపోయి మీకు ఇంత టెన్షన్ పెట్టిందన్నమాట చివరికి. కాని ఆవిడ "నేను దోషిని, నాకు శిక్షపడాలి.. నన్ను రక్షించాలని చూడటం నాకిష్టం లేదు. హేమ నానుంచి అన్ని విషయాలు రాబట్టి నన్ను రక్షించాలని చేసే ప్రయత్నం వృథా. అందుకే నేను వెళ్లిపోయాను. ఆమెని మీరు బాధించకుండా ఉండేందుకే ఈ ఫోన్ చేస్తున్నాను. కోర్టిచ్చిన డేట్ కి నేను తప్పక వస్తాను" అంటూ నాకు ఏం మాట్లాడే అవకాశం ఇవ్వకుండా ఫోన్ పెట్టేసింది. అన్నాడు ఎస్సై

"ఎక్కడినుంచి చేసిందో కనుక్కున్నారా?"

"ఏదో పబ్లిక్ బూత్ నుంచి చేసింది... ఎక్స్ పెక్ట్ చేయని ఫోన్ కాబట్టి ముందుజాగ్రత్త చేసుకోలేకపోయాను. ఎనీవే మీకు మరొక న్యూస్..." అన్నాడు.

"ఏమిటది?"

"నాకు ట్రాన్స్ఫరైంది"

"ఎక్కడికి?" కంగారుగా.

"విజయవాడకి"

"మరి ఈ కోసు ఎవరు చూస్తారు?"

"అక్కడి నుంచో ఒక ఎస్సై ఇక్కడికి వస్తున్నారు"

"పేరు?"

"సుధాకర్"

"అలాగా! మరి ఈ కేసు ఆయన టేకప్ చేస్తారా?"

"అవును"

"అలా అయితే మౌనిక పారిపోయిన విషయం, నేను బెయిల్ ఇచ్చి ఇరుక్కున్న విషయం తెలుస్తుంది కదా. పరిస్థితి ఎలా వుంటుందో మరి?" కంగారుగా అడిగింది.

"డోంట్ వర్రీ! ఇంతకు ముందు రాధిక అక్కడే పని చేసేది. అక్కడి నుంచి ట్రాన్స్ఫరై ప్రొమోషన్ తో ఇక్కడి కంట్రోల్ రూమ్ కి వచ్చి జాయినైంది. వచ్చి ఏడాది అవుతోంది. వీరిద్దరికీ బాగా పరిచయంవుంది. పైగా ఆమె పెద్దాఫీసరు ఇతని మీద కాబట్టి విషయం చెప్పి కాపాడగలదు. వీరేం బెంగపడకండి" అన్నాడు.

ఆమె ఆలోచనలోపడింది తల రాసుకుంటోంది.

అదిచూసి అతను "మీకూ.. మాకు, ఇలాంటి టెన్షన్లు తప్పవు. ఆమె కోర్టుకి సరాసరి వస్తానంటూ హామీ ఇస్తోందిగా. ఈలోగా విషయాలు సేకరించండి మీరు..." అన్నాడు.

"ఓకే మరినే వెళ్లొచ్చా."

"ఎస్..."

హేమ బయటికి నడిచింది. మెల్లగా వచ్చి కారు స్టార్టు చేసింది. సరాసరి ఇంటికి వచ్చింది. అప్పటికే బయట వరండాలో మేరీ వచ్చి కూర్చుంది. "హాయ్" అంది హేమ. చెయ్యి ఊపి దగ్గరకొస్తూ.

"హాయ్ అంది మేరీ."

హేమ వచ్చి ఆమెని లోపలికి తీసుకెళ్తూ "చాలా సేపైందా వచ్చి?" అంది.

"లేదు"

"నేను వద్దామనుకున్నాను మీ ఇంటికి ఇప్పుడు. కానీ మనసు బాగోక ఇంక అటు రాలేక ఇటు తిప్పాను కారు. ఇంకానయం వెళ్లానుకాదు" అంది.

ఇద్దరూ లోపలికెళ్లి కూర్చున్నారు. మేరీ ఇల్లంతా కలియ తిరిగింది. ఇల్లు, తోట, లాన్, ఇంటిలో ఒద్దికగా అమర్చిన బొమ్మలు, శిల్పాలు, లైట్లు, అందమైన కార్పొట్లు ఆమెకెంతో నచ్చాయి. ప్రశాంతంగా ఉంది వాతావరణం. అదేమాట హేమతో అంటే.

"ఏం లాభం వాతావరణం ప్రశాంతంగావున్నా, మనసు శాంతంగాలేక, అల్లకల్లోలంగా ఉంది. అనుభవించటానికీ మనుషులులేరు, ఆదరించటానికీ బంధువులు లేరు" అంది కాస్త విరక్తితో, నిరుత్సాహంతో కూడిన మనసుతో.

"బాధపడకే. మేమున్నాం కదా నీకు, మా పిల్లలు నీ పిల్లలనుకో, ఆ మాటకొస్తే పాపం రాధికకు పిల్లలే పుట్టలేదుకదా, నీకైతే వుండీ లేకుండాపోయారు. మౌనికకున్నా తల్లి దూరమైంది. పిల్లలకి! ఏం చేస్తాం?" అంది ఆమెని ఊరడిస్తూ.

ఇద్దరూ చాలా సేపు మాట్లాడుకున్నారు. మౌనిక విషయాలు, రాధిక విషయం అలా వారి మాటలమధ్యలో ఎన్నో దొర్లిపోయాయి. చిన్ననాటి విషయాలు నెమరువేసుకున్నారు. కాలేజీ విషయాలు చర్చించుకున్నారు.

మేరీ భోజనం చేసి బయలుదేరింది. ఆమె వెళ్లంగానే హేమ వెనక్కి వచ్చింది.

ఇంతలో ఫోన్ రింగయింది. ఆమె వెళ్లేసరికి అది ఆగిపోయింది. ఆమె అక్కడే వెయిట్ చేయసాగింది.

మరి కాస్సేపటికి మళ్లీ ఫోన్ రింగయింది. ఆదుర్దాగా హేమ "హలో..." అంది.

"హలో మేడమ్, మిమ్మల్ని కలవాలనుకుంటున్నాను ఇప్పుడు రావచ్చా..."

"ఇప్పుడా ?"

ప్లీజ్ మేడమ్..."

"సరే, రండి... అంటూ పెట్టేసిన తర్వాత అనుకుంది మీరెవరు, మీ పేరేమిటి అని అడగలేదే, మళ్లీ తనలో తనే అనుకుంది వస్తుందిగా ఆదుర్దా ఎందుకు, అయినా ఈ మధ్యన తనకి కంగారు, ప్రతి విషయానికి టెన్షన్, ఆదుర్దా ఎక్కువై ఆలోచన తగ్గింది. తనకెవరూ ఆత్మీయులు, బంధువులు నా అనే వాళ్లు లేరనే దిగులు ఈ మధ్య బాగా కనిపిస్తోంది. జీతానికి పనిచేస్తున్నవాళ్లు తనకెలా సొంత మనుష్యులవుతారు ?

అన్ని రాజభోగాలున్నాయి కానీ ఏం లాభం ? అనుభవించే వాళ్లు, "అమ్మా" అని పిలిచే పిల్లలు, "హేమూ–హేమూ" అంటూ ఆప్యాయంగా పిలిచే భర్తా ఏరి ? తన ఖర్మ కాకుంటే ఇంత చిన్నవయసులోనే తన నుంచి దూరంగా, అందనంత దూరంగా వెళ్లిపోయారు. తనేం పాపంచేసిందని వాళ్లలా తనని ఒంటరిగా వదిలిపోయారు. తననెందుకిలా దేవుడువంటరిగా మిగిల్చి కుమిలిపొమ్మంటూ శిక్షించాడు. అనుకుంటూ కన్నీళ్లుపెట్టుకుంది. లోపలికెళ్లి మంచం మీద వాలిపోయింది.

పనిమనిషి వచ్చి మెల్లగా "అమ్మగారూ" అని పిలిచింది.

"ఊ"

"ఎవరోక్లయింట్ వచ్చారు"

"నేనున్నానని చెప్పావా ?"

"లేదు. వున్నారో లేదో లోనకెళ్లి చూసొస్తా అన్నానమ్మ"

"అయితే లేనని చెప్పేయ్... అసలే టెన్షన్ కేసుని మెడకి తగిలించుకుని బాధపడుతున్నాను. దానికి తగ్గట్టు మరో కేసు నాకెందుకు..." అంది కాస్త చిరాగ్గా.

పనిమనిషి బయటికొచ్చి... "అమ్మగారు లేరు. బయటికెళ్లారు" అంది

"నేను ఇప్పుడే ఫోన్ చేసాను... రమ్మన్నారు.."

"అయివుండచు, కానీ, ఇంతకన్నా అర్జంటుపని తగల ఎంతో బయటికెళ్లకతప్పలేదు"

"ఇప్పుడు మళ్లీవస్తారుగా"

"చెప్పలేం!"

"అబ్బ– ఎన్నిసార్లు వచ్చినా ఆ దేవుడిదర్శనమైనా నాకు దొరుకుతుందేమోకాని, ఈవిడ దర్శనం దొరకదే…" అంది కోపంగా.

"ఏమే, నాకేటి తెలుసు?"

"సరేవస్తా" అంటూ చకచకా మెట్లుదిగి వెళ్లిపోయింది.

ఓ క్షణం ఆలోచించిన పనిమనిషి వెనకే పరుగెత్తికెళ్లి..

"మీ పేరేంటి?"

"ఎందుకూ?"

"పాపం ఇప్పటికే చాలాసార్లు వచ్చిపోతున్నారు కదా! మీ పేరు, ఏంపనిమీదవచ్చారో చెప్తే అమ్మ గారొచ్చాక చెప్తాను" అంది, ఆమె ఇంట్లోనే ఉన్నా లేదని చెప్పి ఆశగావచ్చిన ఆమెను తను పంపించేస్తున్నందుకు. అందుకు వివరాలడగాలనిపించి అడిగింది.

"నా పేరు వాణి… మౌనిక మా అమ్మ. ఆమె కేసు ఈ విడ విచారిస్తోందేమోనన్న ఆశతో వచ్చిపోతున్నాం. ఈ లెక్కలో చూస్తే మా అమ్మ కేసు ఈ విడ చేతిలో లేనట్లుంది. పైగా బెయిల్ ఇచ్చి తీసుకొచ్చింది కూడా ఈ మాహాతల్లి కానట్లుంది. మళ్లీ స్టేషన్ లోనే ఎంక్వయిరీ చేస్తాను" అంటూ వెళ్లిపోబోతుంటే–

"మళ్లీ ఎప్పుడొస్తారని చెప్పాలి?"

"ఇంక రాను. ఏంచెప్పక్కర్లేదు" అంటూ కోపంగా అనేసి వెళ్లిపోయింది.

ఆమె వెళ్లేవైపుకి బుగ్గలు నొక్కుకుంటూ చూసి–"ఏం విడ్డూరం…" అనుకుంటూ గబగబావచ్చి– హేమని లేపబోయింది.

అప్పటికే హేమకి నిద్రపట్టేసింది. బాధలు తట్టుకోలేని గుండెలు బరువుగా మారగా, ఏకధాటిగా కన్నీరు కార్చిన కళ్లు అలసి సొలసిపోగాయి పక్క మీద వాలగానే నిద్రపట్టేసింది.

హేమకు మెలకువ వచ్చేసరికి రాత్రి ఏడుగంటలు కావచ్చింది. మెల్లగా కళ్లు తెరిచింది.

హేమ కదలటం చూసిన వంటమనిషి కాఫీ పట్టుకొచ్చి "అమ్మగారూ కాస్త వేడిగా కాఫీ తాగండి" అంటూ అందించింది.

హేమ కాఫీ తాగి పేపర్ తిరగేయబోయింది.

అంతలో పనిమనిషి వచ్చి ఇందాక జరిగింది చెప్పిందీ.

అంతే అది విన్న హేమకి కోపం - ఆశ్చర్యం కలిగాయి.

****

హేమకి బాగా కోపం వచ్చింది. "నా కేసుకు తగిన మనిషి, మంచి ఆధారం వస్తే తెలివితక్కువతనంతో జారవిడుస్తావా?"

"మీరు కోపంగా, చిరాగ్గా, ఏడుస్తూ వున్నారమ్మ ఆ సమయంలో నేనేం చెప్పినా వినే పరిస్థితిలోలేక ఎవరో వచ్చారనగానే పొమ్మనమను అన్నారాయే"

"అంటేమాత్రం... చెప్పద్దా. కేసు విషయం నీకు తెలవకున్నా ఈ క్లైయింటెవరో చాలాసార్లు వచ్చిపోతున్నారని అన్నా, పాపం అనుకుంటూ అయినా వచ్చి కలిసేదాన్ని నా ప్రాబ్లమ్సన్నీ సాల్వయ్యేవి. ఇప్పుడామె ఎక్కడుంటోందో, వాళ్లెక్కడో ఎలా తెలుస్తుంది."..... పనిమనిషి మౌనం.

"ఆ రోజు మనింటికొచ్చి పారిపోయిన వ్యక్తి కూతురే ఈమె. ఆమెని విషయాలడిగితే చెప్పటం ఇష్టంలేక వెళ్లిపోయింది. కనీసం, కూతురైనా అన్నీ చెప్పి నా సమస్య తీర్చటమేకాక,నా కేసు విషయంలో ఎంతో ఉపయోగపడేది..." అంటూ తల బాదుకుంది హేమ.

"ఇంటి అడ్రసు– ఎక్కడుంటున్నదీ చెప్పలేదమ్మా, పేరు మాత్రం చెప్పిందంతే - అదీ, నేను వెనకాలే లగెత్తి అడిగేసరికి..."

"ఏడవలేకపోయావు– అయినా మిమ్మల్ని తిట్టుకుని లాభం ఏముంది? ఇదివరకు ఏ క్లైయింట్లు వచ్చినా ప్రతి ఒక్కరినీ రిసీవ్ చేసుకునేదాన్ని. ఇదిగో– ఈ మౌనిక కేసు వచ్చిన ప్రతి ఒక్కరినీ కేసులని, క్లయింట్లనీ నిర్లక్ష్యం చేస్తున్నాను. అందుకే అనుభవిస్తున్నాను. అయినా నా నోట్లో శని ఉండబట్టీ ఆమెని రమ్మని నేనే అన్నాకూడా. ఇంట్లో ఉండే ఆ క్షణాన మనసు పాడయి పొమ్మన్నాను. రాకుంటే కథ వేరేలా ఉండేది" అంటూ తనని తానే తిట్టుకుంది.

కేసు నెగ్గే విషయం ఎలావున్నా ముందు తను పూచీతీసుకున్న పూచీదారుగా, బెయిలిచ్చిన బాధ్యురాలిగా కోర్టుకేం చెప్తుంది. ఆ వచ్చే ఎస్సై కేమి సమాధానం చెప్తుంది? ఇలా ఆమె మనసు పరిపరివిధాల తపించిపోయింది. దుఃఖం ఆగటంలేదు. ఎరక్కపోయి ఇరుకున్నానే అని బధపడింది. చేతికందిన బంగారంలాంటి ఆధారాలను, సాక్ష్యాలను, వివరాలు చెప్పగల వ్యక్తిని దూరంచేసుకున్నానే అని బాధపడింది.

అలాంటిబాధలోనే ఆమెకి ఓ ఆలోచన వచ్చింది. ఇంటికెళ్లి అరెస్టు చేసిన ఎస్సై శ్రీధర్ కి ఇల్లు తెలుసుకదా! అడిగి తెలుసుకుంటే సరి. ఈ ఆలోచన బాగానే ఉందనిపించింది.

వెంటనే స్టేషన కి రింగ్ చేసింది. ఫోన్ కానిస్టేబుల్ ఎత్తాడు. "ఎస్సై గారు ఓ గంట క్రితమే రిలీవయి బెజవాడ వెళ్లారని చెప్పాడు. ట్రాన్స్ఫర్ టైము ముందొచ్చినా ఇప్పుడు అర్జంటు టెలిగ్రాం రాగానే సార్ రిలీవ్ అయి వెంటనే బయలుదేరాల్సి వచ్చింది." అని చెప్పి ఫోన్ పెట్టేసాడు అతను.

హేమకి కాళ్లకింద భూమి కనిపించినట్లయింది. కళ్లు తిరిగాయి. కుర్చీలో డీలపడిపోయింది. చేయాలో తోచక.

****

సుధాకర్ వచ్చి డ్యూటీలో జాయిన్ అయ్యాడు. ఫైల్సన్నీ తిరగేస్తున్నాడు.

కానిస్టేబుల్ చెప్పాడు. "సార్ ఇది చాలా ముఖ్యమైన మర్డర్ కేసు. జామీన్ మీద హేమ అనే లాయర్ బెయిలిచ్చి తీసుకెళ్లింది.

మన సార్ చూశారు ఇన్నాళ్లు ఈ కేసుని" అంటూ ఓ ఫైల్ ముందుకు తీసి చూపించాడు.

ఎస్సై అది చదివి వెంటనే హేమకి రింగ్ చేసాడు. హేమ రిసీవర్ ఎత్తగానే వెంటనే వచ్చి కలవమనిచెప్పి ఆమె కేసం ఎదురు చూడసాగాడు.

****

హేమ వెంటనే రాధికకు ఫోన్ చేసింది.

రాధిక ఏదో కేసుమీద అర్జెంట్గా వెళ్లిందని, ఎప్పుడు వచ్చేదీ తెలియదని అక్కడివాళ్లు చెప్పారు.

హేమకి ఏంచెయ్యాలో ఏమీ పాలుపోలేదు. రాధిక చెప్పిన మీదట తను ఆ ఎస్సై ని కలుసుకుంటే, సమస్య రెట్టింపవదు. కానీ ఆమె ఇప్పుడులేరు. కానీ ఆమె ఇప్పుడులేదు. ఎక్కడికెళ్లిందో, ఎప్పుడు వస్తుందో, ఇలా ఆలోచిస్తూ కూర్చునేసరికి ఓ గంట గడిచి పోయింది.

మళ్లీ పోన్ రింగైంది. హేమలో దడ, వణుకు, మొదలయ్యాయి. అదే ఏ కేసులు వాదనలు - గెలుపు ఓటమిలు అయితే అనంతగా బాధపడేదికాదు. కానీ ఇది ఓ హత్య కేసులో ఇరుక్కున్న ముద్దాయి తననుంచి, పారిపోవటంతో ఓ బాధ్యురాలిగా తను ఎవరికేం సమాధానం ఎలా చెప్పుకుంటుంది. అందులో స్నేహితురాలు కావాలని తానే బెయిలిచ్చి తీసుకొచ్చి వదిలిపెట్టినట్లుగా. ప్రూవవుతుంది. అనుకుంటూనే ఫోన్ తీసింది.

ఎస్సై రమ్మనమని మరో సారి పిలుపు, హెచ్చరిక చేసి రిసీవర్ పెట్టేస్తాడు. గత్యంతరం లేక హేమ బయలుదేరుతుంది.

*****

పోలీస్ స్టేషన్ ముందు కారాగుతుంది. హేమ మెల్లగా లోపలికి వచ్చింది. అక్కడ ఎస్సై అజానుభాహుడిలా, బుర్రమీసాలతో జమాజెట్టీలా, బుర్రమీసాలతో జమాజెట్టీలా కనిపించాడు. ఎర్రబడిన కళ్లు, వల్లటిశరీరంతో కాస్త చూపరులకు దడ కలిగించేలా ఉన్నాడు. హేమ అతన్ని చూసి విష్ చేసింది.

అతను విష్ చేశాడు. సీటు చూపాడు. ఆమె కూర్చుంది.

"రమ్మన్నారు..." అంది.

అతను ఓ ఫైల్ ఆమె ముందుంచి "ఈ కేసు మీరే చూస్తున్నారా, బెయిల్ ఇచ్చింది మీరేనా?" అన్నాడు.

అది ఆమె అందుకుని పేపర్లు తిరగేస్తూ– టక్కున ఒక చోట

కళ్లను ఆపి - అక్కడ రాసిన అడ్రసును మనసుతోనే చదివేసి– తన కంప్యూటర్ మైండ్లో స్టోరేజ్ చేసుకుని మనసులో అడ్రసు ఆచూకీ. దొరికిందన్న ఆనందం కలిగినా పైకి మాత్రం "ఎస్ సర్..." అంది.

"ఈమె మీకు బాగా తెలుసా?" అడిగాడు ఎస్సై.

"నా స్నేహితురాలు..." అందామె.

"అంటే, ఈమె విషయాలు పూర్తిగా మీకుతెలుసన్నమాట"

"తెలియకే. వేటలో ఉన్నాను తెలుసకోవాలనే తపన పడుతున్నాను కానీ..."

"కానీ, ఆమె మీకే ఆధారాలు దొరకనివ్వకుండా చెక్కేసింది. యామ్ ఐ కరెక్ట్?"

"సర్!"

"ఎస్... నాకన్నీ విషయాలు తెలుసు. రాధిక మేడం నేను నిన్న ఇక్కడికిరాగానే, ఆమె భర్త శ్రీధర్ అటు వెళ్తున్న సమయంలో నన్ను మీటయి అంతా చెప్పారు. శ్రీధర్ కూడా ఈ కేసు గురించి చెప్పాడు..."

"అయితే!"

"నాకన్నీతెలుసు. అంతేకాదు నేను నాకు తెలుసున్న మరికొన్ని విషయాలను మీకు చెప్తాను. ఆ ఆధారంతో మీరు కేసుని డీల్ చెయ్యచ్చు"

"థాంక్ యూ సర్. థాంక్ యూ... కొత్త ఎస్సై వచ్చి ఈ కేసుని టేకప్ చేస్తారంటే నాకు చాలా భయంవేసింది" అంది

"నాకు రాధిక మేడం అంటే చాలా అభిమానం. నిన్న నేను రావటంతే మొదటగా మాట్లాడుకుంది. ఈ కేసు విషయం గురించే. నిన్న అతను రిలీవ్ అయ్యాడు. నేను ఈ రోజు జాయినయ్యాను" అన్నాడు

"సర్ మీరెప్పుడు చెప్తారు ఆ విషయాలు?…"

"డ్యూటీదిగంగానే మీ ఇంటికివస్తాను. అక్కడ చెప్తాను"

"సరే సార్. మరినే వస్తాను" అంటూ లేచింది.

"ఓకే" అన్నాడు అతను. బయటకువచ్చి కారెక్కి హేమ బయలుదేరింది. సరాసరి తను చూసిన అడ్రసు దగ్గరకు వచ్చింది. అక్కడ కనిపించిన తాళంచూడగానే ఖంగుతింది. పక్కవాళ్లనడిగింది. "వీళ్లెక్కడికెళ్లారని"

"తెలీదు. పోలీసులు ఆమెని పట్టుకుపోగానే, ఇంటికి తాళం తగిల్చి ఆ మిగిలిన ముగ్గుర ఎక్కడికో వెళ్లిపోయారు. సామాన్లు లోపలేవున్నాయి. ఇది మాష్టారి ఇల్లు. ఆయన ఆమె కూతుళ్లిద్దరినీ తీసుకుని వెళ్లాడు. ఇంతవరకూ అయిపులేరు. ఇంతకన్నా ఆ ఇంటి విషయాలు మాకేం తెలియవు…." అంటూ మరోమాట ఆడగనీయకుండా లోపలికెళ్లిపోయారు చుట్టుపక్కలవాళ్లు.

"జనం తీరు" అనుకుంటూ మళ్ళీ కారెక్కి తిరుగుప్రయాణం కట్టింది హేమ.

****

సుధాకర్ హేమ ఇంటికి వచ్చాడు.

ఆమె సాదరంగా అతన్ని ఆహ్వానించింది"రండి రండి" అంటూ.

సరాసరి ఆఫీసురూములోకి వెళ్లి కూర్చున్నాడు.

హేమ వంటమనిషని పిలిచి "వేడిగా రెండు టీలు, ఒక ప్లేటులో బిస్కెట్లు పట్టుకొచ్చి ఇచ్చి– మళ్లీ నేను పిలిచేదాకా ఎవరూ ఈ గదిలోకి రాకండి. ఆ ఫోను వచ్చినా పేరడిగి తెలుసుకో. అలాగే మొన్నవచ్చిన అమ్మాయి తాలూకా ఎవరొచ్చినా నన్నుపిలు" అంది.

"అలాగేనమ్మా" అంటూ వెళ్లి, మరో పది నిమిషాల్లో టీ, బిస్కెట్లతో వచ్చిందామె. అవి వాళ్ల ముందు టీపాయిమీద వుంచి వెళ్లిపోయింది.

ఆమె వెళ్లాక బిస్కెట్స్ తో టీ కలిపి తాగారు ఇద్దరు.

హేమ పర్మిషన్ తో సుధాకర్ సిగరెట్ వెలిగించాడు.

అతను అడిగాడు "మౌనిక మీకు బెస్ట్ ఫ్రెండనీ, రాధికగారు కూడా మీకు క్లోజనీ నాకు తెలుసు. అయినా అడుగుతున్నాను. మౌనిక నిజంగా హత్య చేసి ఉంటుందా? "

"ఆమె మీకూ పరిచయమే కదా?"

"అఫ్ కోర్స్... కానీ, మీలా బెస్ట్ ఫ్రెండ్ కాదుకదా.. కొన్నాళ్లు ఉంది మా ఇంట్లో. ఆ తర్వాత చెప్పాపెట్టకుండా పిల్లలతో సహా వెళ్లిపోయింది."

"మౌనిక మీ ఇంట్లో ఉందా? ఎలా వచ్చింది? ఎందుకు వచ్చింది మీ ఇంటికి? మీకెలా తెలుసు? అయినా చెప్పకుండా ఎందుకు వెళ్లిపోయింది మళ్లీ? నాకు చాలా ఆతృతగా వుంది. ప్లీజ్, వివరించి చెప్పండి" హేమ గుక్కతిప్పుకోకుండా ఆదుర్దాగా ప్రశ్నలవర్షం కురిపిస్తూ అడుగుతుంటే సుధాకర్ కి నవ్వొచ్చింది.

"కేసు విషయంలో విషయాలు దొరికించుకోవాలనే తపనో, మీ ఫ్రెండుని రక్షించుకోవాలనే ఆశా, ఆవేశమోకానీ మీ ప్రశ్నల బాణాల మరీ స్పీడుగా ఉన్నాయి" అంటూ మరోసారి నవ్వి, రిలాక్స్డ్ గా కూర్చుని హేమకేసీ ఒకసారి చూసి "మీరే కాదు, నాకూ మౌనికను కాపాడాలనే ఉంది. అందుకే, విశదంగా అన్నివిషయాలు చెబుదామనే మీ ఇంటికే నేనువచ్చా" అంటూ ఓసారి ఆ ఇంటినీ, ఆ ఇంటి వాతావరణాన్ని, కనిపిస్తున్న మేరకు పరిసరాలను క్షుణ్ణంగా చూశాడు సుధాకర్.

"ఏమిటలా చూస్తున్నారు" అడిగింది హేమ.

"ఏంలేదు. ఇంత అందమైన ఇంటినిఎవరూ మాత్రం తనివితీరా చూడకుండా ఉండగలరు?"

"......"

"ఏం మాట్లాడరు?" అడిగాడు సుధాకర్ ఆమె మౌనంగా ఉండడం చూసి.

ఆమె నవ్వి "నా మనసు మౌనిక గురించి తెలుసుకోవాలని ఆరాటపడుతోంది" అంది.

"ఓకే" అంటూ సుధాకర్ చెప్పటం మొదలుపెట్టాడు.

"ఒకరోజు రాత్రి మేము ఓ హోటల్ లో రైడింగ్ కి వెళ్లాం. అందరితోపాటు ఓ రూములో మౌనికనీ పట్టుకుని అరెస్టు చేసాం. చలపతి ఆ హోటల్ ప్రొప్రైటర్. అతన్ని కూడా అరెస్ట్ చేయాల్సి వచ్చింది. కోర్టులో శిక్షకి బదులు ఫైన్ కట్టి అందరిలా వాళ్లూ బయటికి వచ్చారు. ఓ చెట్టుకింద కూర్చుని మోకాళ్ల మీద తల ఆన్చి వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తూ మౌనిక కనిపించింది. నేను దగ్గరికెళ్లి పలకరించాను."

"ఏడిస్తే ఏం లాభం? జరిగిందేదో జరిగింది. ఇక మీదట ఇలాంటి పనులు చెయ్యకుండా జాగ్రత్తపడు" అన్నాను.

ఆమె నాకేసి కోపంగా చూసి "చూడండి నేనేపాపం చెయ్యకున్నా నేను చెప్తున్నది వినకుండా నన్ను అనవసరంగా ఆ బ్రోతల్స్ గ్యాంగ్ తో కలిపి జీపెక్కించి కోర్టుకీడ్చి రచ్చకీడ్చారు. నేనిప్పుడు సానిదానిలా మీ వల్ల ముద్ర వేయించుకున్నాను" అంటూ ఏడ్చింది.

నాకు ఆశ్చర్యమేసింది. "నీవు దొరికినచోటలాంటిది. చేసినా చెయ్యకున్నా అలాంటిచోట ఆ సమయంలో మరో మగాడితో దొరికానంటే దాన్ని సానితనం కాక మరేమంటారు? అయినా అందగత్తెవు, బాగా చదువుకున్న

దానిలాకూడా ఉన్నావు. నీకు ఈ పనితప్పు సంపాదనకు మరే ఉద్యోగమైనా, దొరకలేదా? సంపాదించటానికి బోలెడన్ని మార్గాలుండగా అందంగా ఉన్నావనా ఆ మార్గం ఎంచుకున్నావు నీవు" అంటుంటే

"సార్, దయవుంచి సానివి, సానిదానివంటూ మరొక్కమారనకండి. నేను ఆ హోటల్లో కొత్తగా రిసెప్షనిష్టుగా చేరాను. చలపతికి నా మీద కన్ను, నన్ను అనేకసార్లు అడిగాడు. "నువ్వు నా కీప్ లా ఉంటావా" అంటూ ఒకసారి విసిగెత్తి అతనిమీద చెయ్యి చేసుకున్నానుకూడా. ఆ కోపం మనసులో ఉంచుకుని కాబోలు అవకాశం కోసం చూసాడేకానీ ఉద్యోగం పీకేయలేదు. అయినా నాకు అనుమానం వచ్చి నా జాగ్రత్తలో నేనుంటున్నాను. ఆ రోజు ఫైరూమ్ ఖాళీ అయింది. అందుబాటులో బాయ్ లేడు. నన్ను వెళ్లి గదికి తాళం బిగించిరా అన్నాడు. నేను వెళ్లి గదంతా సోదాచేసి అన్ని వస్తువులున్నాయో లేదో చెక్ చేసుకుని వెనక్కి తిరిగేలోపల అతను గదిలోదూరి తలుపేసి నన్ను బలవంతం చేయబోయాడు. అటువంటి సమయంలో రైడింగ్ పేర మీరొచ్చినా, బ్రతికిపోయానురా దేవా వాడి కబంధహస్తాల నుంచి అని నేను మనసులో ఆనందించి మీకు జరిగింది చెప్పేలోపల జీపెక్కించేశారు. నా మాటలు వినకుండా" అంటూ మళ్లీ వెక్కి వెక్కి ఏడ్చింది.

నాకు జాలేసింది. ఎందుకో ఆ అమ్మాయి ఉన్నతకుటుంబంలోని ఓ మంచమ్మాయిగా, నేనే పొరాపాటుపడ్డానా అనే ఆలోచనా నాకు కలిగాయి. "పద నాతో" అన్నాడు

ఆమె "ఎక్కడికి?" అంది

"మీ ఇంటికి" అన్నాను.

దానికి ఆమె "హు, ఈ సంగతి తెలిస్తే మా ఇంటాయన ఇల్లు ఖాళీచేయించేస్తాడు. నేనూ నా పిల్లలూ ఇంక వీధినపడాలి. పైగా ఉద్యోగంకూడాపోయింది.." అంటూ మళ్లీ బావురుమంది.

"ఏమీ ఇంటాయన అదే నీ భర్త లేడా?" అని అడిగాను.

"అదంతా ఓ పెద్ద కథ" అంది.

"అయినా వింటాను. మీ ఇంటాయన ఏమంటాడో చూస్తాను, నీకేం భయంలేదు. పద.. మీ ఇంటికెళ్దాం" అన్నాను. నా డ్యూటీ ఎలాగో అయిపోయింది. ఇంటికి వెళ్లే బదులు ఆమె ఇంటికెళ్లి విషయాలు వినివీలైతే సాయం చేయాలనిపించి ఆమెతో బయలుదేరాను. తర్వాత ఆమె జరిగిందంతా చెప్పింది. నాకెవరూ తోడూ నీడాలేరంటూ కన్నీరు కార్చింది.

*****

పిల్లలిద్దరూ తల్లిపక్కకు చేరి నన్ను చూసి భయపడ్తూ " మా అమ్మ మంచిది—మా అమ్మ మంచిది ఇన్ స్పెక్టర్ గారూ" అంటూ ఏడుస్తుంటే

ఆమె చరిత్రంతా విన్నాక నాకు జాలి కలిగి "మా ఇంటికి రండి. నాకూ నీలా ఇద్దరు కూతుళ్లున్నారు. నీ పిల్లలు నాకు మనవరాలివంటివారు. నాకు చాలా పెద్ద ఇల్లు, కావాల్సినంత ఆస్తి ఉంది. నువ్వూ నా కూతురి లాంటిదానివే, ఇంకేం ఆలోచించకు, మౌనికా ఈ రోజు నుంచి నాకు ముగ్గురకూతుళ్లు, ఇద్దరు మనవరాళ్లు అనుకుంటాను."

"నా భార్య వర్ధనం కాస్త కరుకుదే అయినా పెద్దమ్మాయి దివ్వ చిన్నమ్మాయి చిత్ర దగ్గరదగ్గర నీ వయసువాళ్లే కాబట్టి నీతో కలిసిపోతారు. నీవు కాస్త స్థిరపడి, వేర ఉద్యోగం చూసుకునేదాకా నా దగ్గర ఉండవచ్చు." అని నచ్చచెప్పి మొత్తానికి ఇంటికి తీసుకువచ్చాను. ఇంటికిరాగానే నా భార్య ఎదురువచ్చింది. మౌనికను చూసింది అంటూ సుధారక్ ఆపాడు మాటలను అదోలా ముఖం పెట్టి...

"ఏం జరిగింది సార్?" అడిగింది హేమ.

సుధాకర్ ఏం చెప్పాలో, ఎలా చెప్పాలో తెలియక మౌనంగా కూర్చున్నాడు క్షణంసేపు.

"చెప్పండి సార్.. ఏంజరిగింది? మౌనికను తీసుకువచ్చినందుకు కోప్పడ్డారా... తిట్టారా దాన్ని... అలిగారా మీ మీద.."

"కాదు"

"మరి?"

"ఇంతటి పొజిషన్ ఉండికూడా నేనూ అందరిలా భార్యా పీడితుడ్నే.. భార్య బాధితుడ్నే.. నామీద అనుమానం ఎక్కువ నా భార్యకి."   (page 53)

”